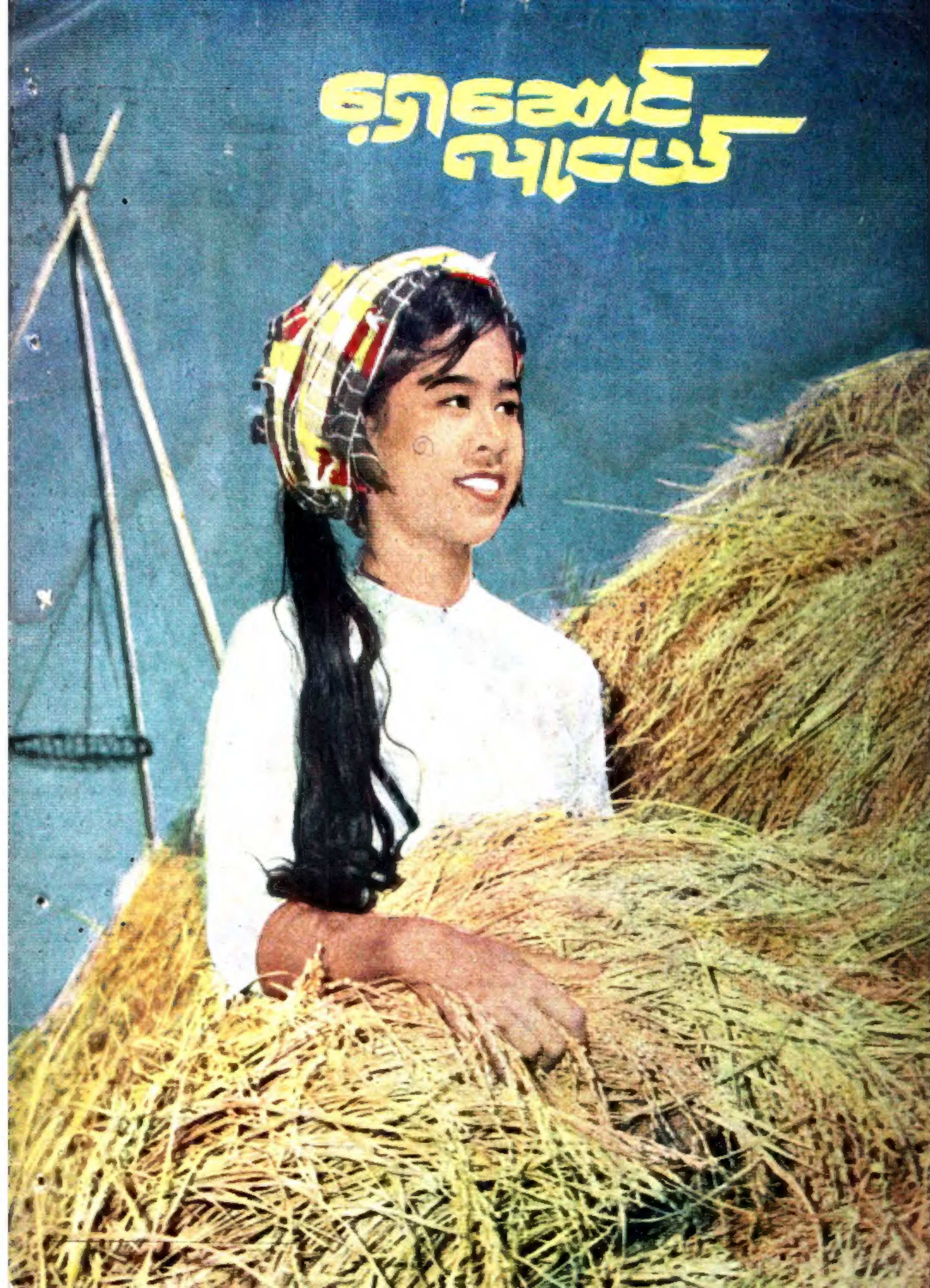
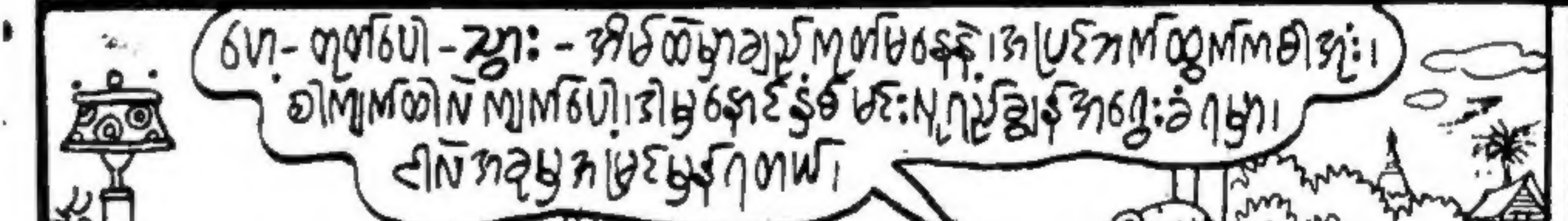
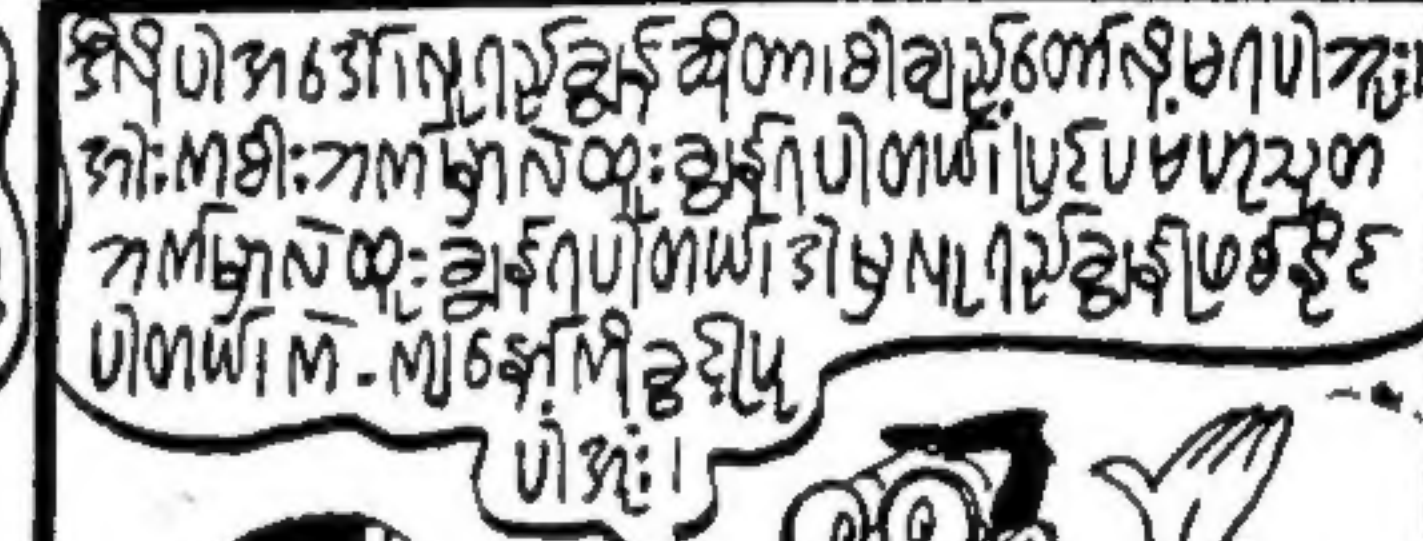
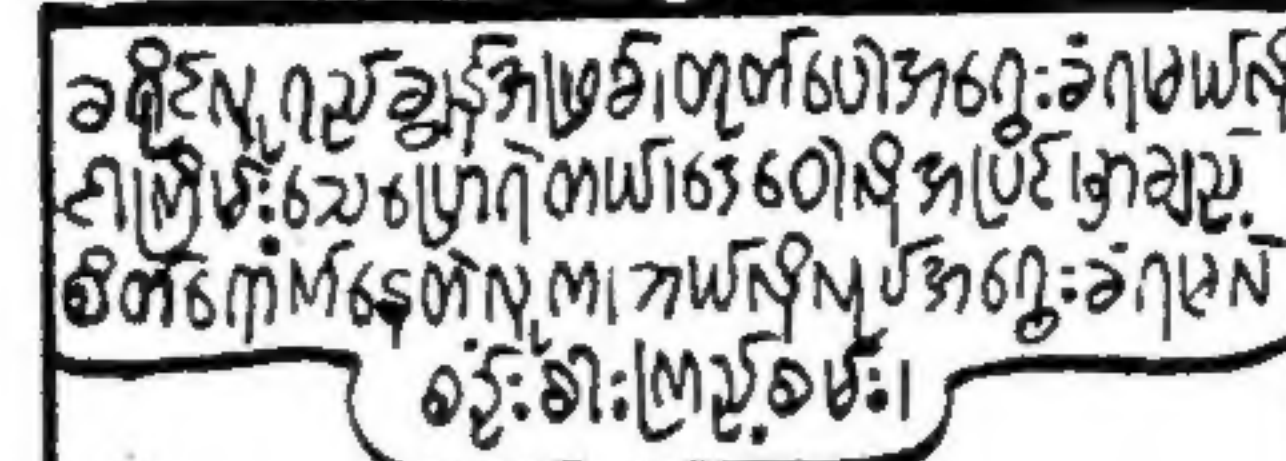
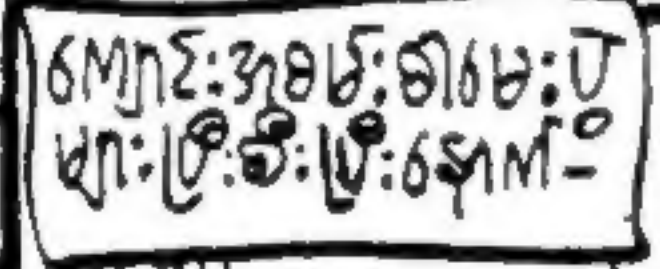
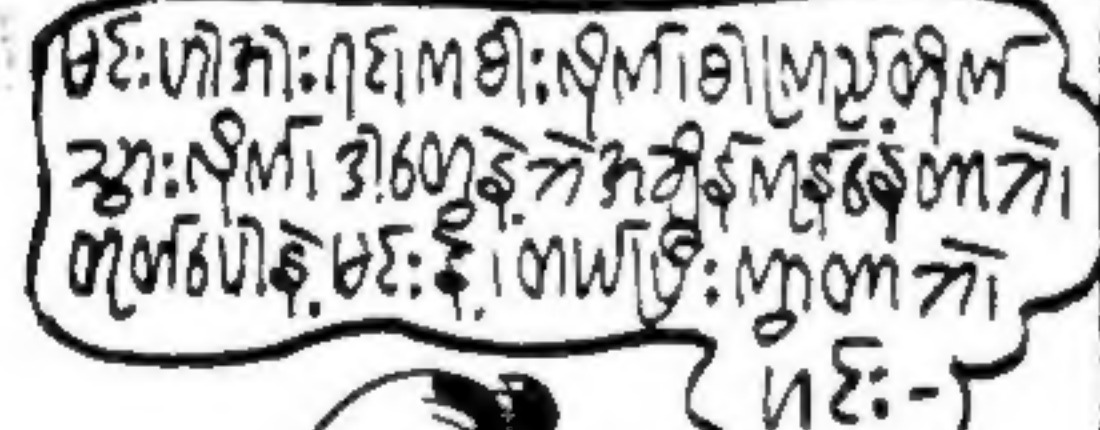
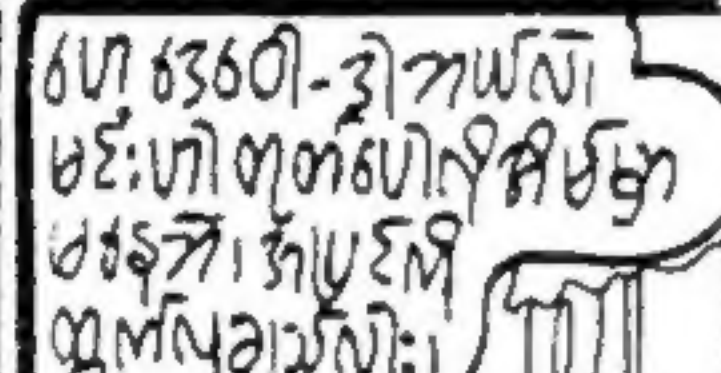
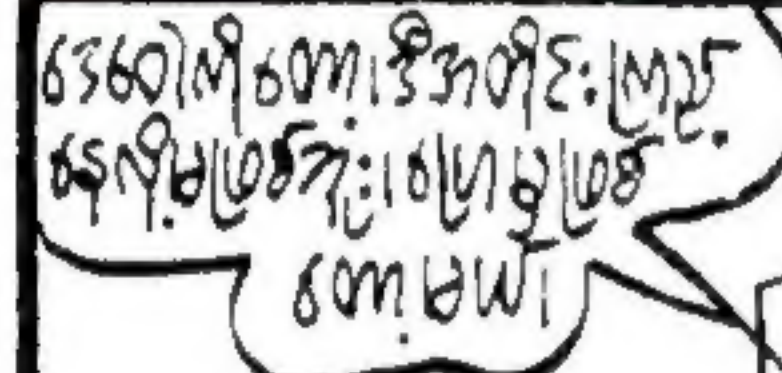
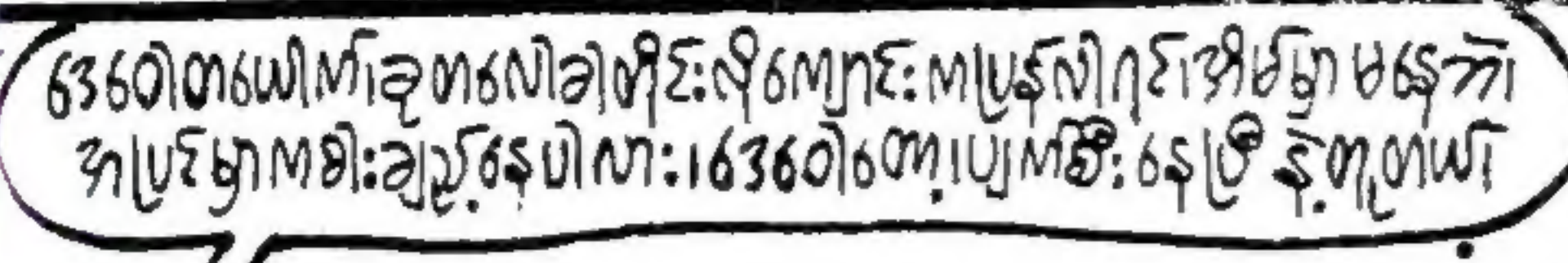

အောင် မောင်

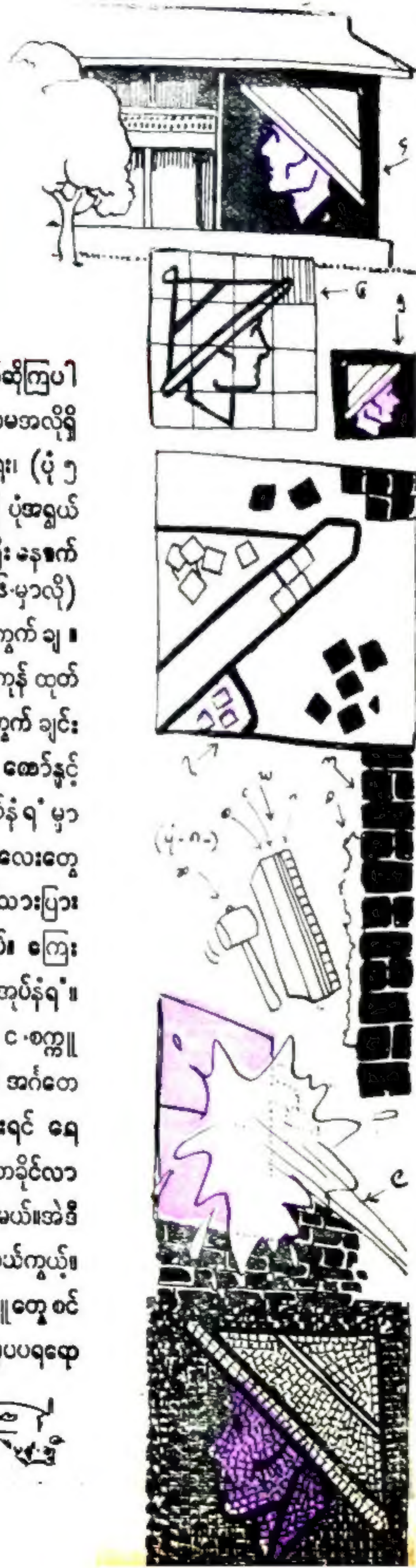

အခြေခံ ပန်းချီ

ခေါင်းတပိုင်းပုံကြီး ပြုလုပ်မယ်ဆိုကြပါစို့။ ပုံ ၄-မှာလိုပေါ့ကွယ်။ ပထမအလိုရှိ ထုဆေးရောင်စုံ ပုံငယ်လေးရေး။ (ပုံ ၅ မှာလို) ပြီးတော့ နံရံပေါ်ရှိ ပုံအရွယ် ကောက်ကြောင်းကြီးဘဲ ရေးပြီး နောက် ကျောဘက်က ပြန်ထပ် (ပုံ ၆-မှာလို) ၂-ပေပထမလည်လေးက အကွက်ချ။ တကွက်ချင်းကို ခိုင်ခံ့ တဲ့ ကုန်ထုတ် စက္ကူအညိုမျိုးပေါ် မှာ တကွက်ချင်း မိုဇိုက်ကျောက်တုံးလေးတွေ စော်နှင့် ကပ်။ (ပုံ ၇ မှာလို) အုတ်နံရံမှာ အင်္ဂတေတင်။ ကျောက်ပြားလေးတွေ ကပ်ထားတဲ့ စက္ကူကို သစ်သားပြား ပေါ်တင်ပြီး အင်္ဂတေမှာကပ်။ ကြေး စည်ဘုနှင့်ထူ။ (ပုံ ၈-ထဲမှာ က-အုပ်နံရံ။ ခ- အင်္ဂတေ၊ ဂ- မိုဇိုက်ကော်၊ င- စက္ကူ အညိုစ သစ်သားပြား) ပြီးရင် အင်္ဂတေ အခြောက်ထား။ မာပြီးခဲသွားရင် ရေ ပက်ပေး။ (ပုံ ၉-မှာလို) အင်္ဂတေခိုင်လာ ပြီးကော်နူး၊ စက္ကူနူးလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ တော့မှ သံသရွတ်နှင့် တိုက်ရတယ်ကွယ်။ အင်္ဂတေအစ အနုတွေ စက္ကူတွေ စင် သွားရင် မိုဇိုလိုချင်တဲ့ပုံကိုလှလှပပရော ကွယ်။

ဥပမာ လယ်သမားဦးကြီးများကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနှင့် ခေမာက်အောင်း

မြတ်သျှနယ်ချဲ့သမားများက မြန်မာ နိုင်ငံကို ကျွန်ုပ်တို့အုပ်ချုပ်၍ စီးပွားရေး အရ သွေးစုတ်ချယ်လွယ်သည်။ နိုင်ငံရေး အရဖို့နှိပ်သည်။ လူမှုရေးအရ ဖျက်ဆီး သည်။ ထိုအခါ မြန်မာပြည်ဖွား တိုင်းရင်းသား အားလုံးသည် ခံပြင်း ကြသည်။ ရုန်းကန်ကြသည်။ တော်လှန် လိုသည့်စိတ်ဓာတ်များကို ပုံစံ အမျိုး မျိုးဖြင့် ပြခဲ့ကြသည်။

တဖန် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ ဝင်ရောက် လာသော အခါတွင်လည်း ရက်စက် ရှိင်းစိုင်းသောဖက်ဆစ်အပြုအမူများဖြင့် မြန်မာပြည်သူပြည်သားများကို နှိပ်စက် ကလွဲပြခဲ့ကြပြန်သည်။ မြန်မာတိုင်းရင်း သားပြည်သူအပေါင်းတို့ အလိုရှိသော လွတ်လပ်ရေးကိုပေးရမည့်အစား ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်မှုမျိုးစုံနှင့် ရက်စက်ယုတ်မာမှု မျိုးစုံကိုသာပေးခဲ့ကြသည်။ လက်သဲခွံ ကိုခွာ၊ အာခံတွင်းကို ရေဒနွှားပူလောင်း သည့် ညှဉ်းပမ်း နှိပ်စက်နည်းများနှင့် ချွေးတပ်ဆွဲမှု၊ မုဒိမ်းကျင့်မှုစသော ရိုင်း စိုင်းသည့်အပြုအမူများသည် ကျွန်ုပ်တို့ တမျိုးသားလုံး အဖို့ မေ့ပျောက်မရ သော အမှတ်အသား အဖြစ်အပျက် များပေသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်ဘူး တိုင်း ရင်းသား အပေါင်းတို့သည် နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ် မှု၊ သွေးစုတ်မှု၊ မတရားမှုအပေါင်းတို့ကို ဖယ်ရှား၍ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သောဘဝ ကိုတည်ဆောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ သည်။ အတန်ကြာက အောင်အောင်သို့မိုး ထားခဲ့သော တော်လှန်ရေး စိတ်ဓာတ် များသည် တဟုန်ထိုး ပေါက်ကွဲထွက် လာသည်။ လက်လှမ်းမီရာ လက်နက်ခဲ ယမ်းမီးကျောက်များကို ဆွဲကိုင်၍ ခုခံ တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲလိုက်ကြ သည်။ လုံးဝ လွတ်လပ်သော မြန်မာ

နိုင်ငံ အဖြစ်သို့ မဖြစ်မနေ တက်လှမ်း တော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထားလိုက်ကြ သည်။

ဤကာလတိုင်းပြည် လွတ် လပ် ရေး အတွက် လက်နက်စွဲကိုင်၍ တော်လှန်ခဲ့ ကြသည့် သမိုင်းအဖြစ် အပျက် တခု တည်း။ ယနေ့မှ ပြန်လည် ဧကတက်သော် နှစ်ပေါင်း (၂၄)နှစ်မျှ ကြာညောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ပြည်ထောင်စု မြန်မာ နိုင်ငံသားများစိတ်ဝယ် မကြာသေးမီက အဖြစ်အပျက် တခုကဲ့သို့ ထပ် ဟပ်နေ သေးသည်။ တိုင်းတပါး စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မှုကို ယမန်နေ့ကပင် မောင်းထုတ် ဖယ် ရွားခဲ့သကဲ့သို့ ခံစား နေရသေးသည်။ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု တော် လှန် ရေးသမိုင်းကား ပြည်သူတို့၏ စိတ်ဓာတ် ဗယ် ဤသို့သာ စွဲမြဲ နေအပ်ပေသည်။ ယင်းသို့ မလွတ်လပ်သည့် ဘဝကို တော် လှန် ဖယ်ရှားခဲ့သည့် စိတ်ဓာတ်အဟုန် အစဉ်အမြဲ ပြင်းပြနေခြင်းသည် အစဉ် အမြဲ လွတ်လပ်ရေးကို ပိုမိုကာကွယ်လို

စိတ်၊ အစဉ်အမြဲ တိုးပွားစေခြင်း ဖြစ် သည်ဟု မှတ်ယူအပ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ယခုအခါ ဤမျှနှင့်မလုံ လောက်တော့ ပေ။ အဘယ်ကြောင့် နည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လွတ်လပ် သည့်မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံတွင်း နိုင်ငံ ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအရ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးပြီး သာယာဝပြောသော လူ့ တောင်သစ်ကို မတည်ဆောက် နိုင်ဘဲ လူမှုဒုက္ခများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသဖြင့် ၁၉၆၂-ခု၊ မတ်လ (၂)ရက်နေ့ တွင် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးတရပ် ထပ် မပေါ်ပေါက် လာခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း တော်လှန်ရေးကို ဦးဆောင်သူမှာ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး အတွက် တိုင်းတပါးစိုးမိုးမှုကို ခုခံတော် လှန်စဉ်က အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ ရင်းနှီးသော ရဲဘော်ရဲဘက်တဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သော တပ်မတော် ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်

ကြီး နေဝင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းသည် တော်လှန်ရေး အစဉ် အလာရှိခဲ့သော တပ်မတော် အကြီးအကဲ များဖြင့် ပြည်ခံထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော်လှန်ရေးကောင်စီကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး ဒုတိယတော်လှန်ရေးကို ဆင်နွှဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယင်း ဒုတိယ တော်လှန်ရေးကား လူမှုတော်လှန်ရေးပင်ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ရရှိပြီးသော နိုင်ငံလွတ်လပ်မှုနှင့် အချုပ်အခြာမှုပိုင်ခွင့်တို့အခြေခံ၍ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု လုပ်ငန်းများကို တော်လှန်ရေးအမြင်၊ တော်လှန်ရေးသဘောတရား၊ တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်း စဉ် များဖြင့် ဆောင်ရွက်သွားရန်ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့ဆိုသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဦးဆောင်ခဲ့သည့် ပထမတော်လှန်ရေးနှင့် အဆက်အစပ်မရှိ ဟူ၍ မယူဆသင့်ပေ။ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းစဉ်အခါကပင် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး ရရှိပြီးသည့်နောက်တွင် လူမှုတော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများကို မည်သို့မည်ပုံလုပ်ဆောင်သွားမည်ဟု ချမှတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းလုပ်ငန်းစဉ်များကို ယခုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ဦးဆောင်သည့် တော်လှန်ရေးကောင်စီက ဆက်လက်ခံယူ ဆောင်ရွက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ယနေ့လူငယ် ကျောင်းသားများအနေဖြင့် မြန်မာ နိုင်ငံတွင် လူမှုတော်လှန်ရေးတရပ် ဆင်နွှဲနေသည်ကို သိရှိထားသင့်ကြပေသည်။ ထိုမျှသာမက ယင်းတော်လှန်ရေးတွင် အင်တိုက်အားတိုက် ပါဝင်ဆင်နွှဲကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်အေး

“မေမေ...ကျနော် ကိုငွေ တဆယ်ပေးပါ”

“ဟဲ့- များလှ ချဉ်းကလား။ ဧါလောက်ငွေကို မင်းဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျောင်းကိစ္စအတွက် လိုနေလို့ပါ မေမေ”

“လကန်ရက်မှာ ဒီလေခက်ငွေ ဘယ်မှာရနိုင်မှာလဲ သားရယ်၊ သွား...မင့်အဖေဆီ သွားတောင်းပါလား”

“ဟင့် အင်...မေမေ၊ ဖေဖေ ဆီတောင်းရင် မေးလား မြန်းလားနဲ့ ကျနော် ကို ဆုလိမ့်မယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်ထမင်းစားခန်းတွင် တိုးတိုး-တိုးတိုးနှင့် အချီအချ ပြောနေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်သတင်းစာဖတ်နေသော ညွှန်ခန်းမှ ကြားနေရခြင်းဖြစ်၏။ သားက ငွေတောင်းရာတွင် အမေက များသုသည်ဟူ၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ သားမှာ တနေ့မှတိုး ပြားငါးဆယ် ရနေပါလျက် ဘာကြောင့် ငွေတဆယ်

တောင်းနေရသည်ကို စဉ်းစား၍ မရသဘောရှိနေသဖြင့် ကျောင်းကိစ္စ အတွက် လိုအပ်သည် ဆိုပါက မိဘထံ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် တောင်းခံရဥပမာ။ ယခုကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့ စရာမလို၊ ယခုတော့ အဖေထံတောင်းပါက မေးလား မြန်းလားနှင့် ဆူပူညူညို ကြောက်သည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ မနေသာတော့ဘဲ သားဖြစ်သူကို လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ရတော့သည်။

“မောင်တင်အောင် ဧကဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ...လာပါပြီ”

သား မောင်တင်အောင်သည် ခေါ်သံ ကြားလျှင်ကြားခြင်း ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“မင်း-ဘာလုပ်ဖို့ အဖေ ဆီ ငွေတောင်းနေတာလဲ”

မောင်တင် အောင် သည် ကျွန်ုပ်၏ အမေကို ချက်ခြင်းပြန်၍ မပြောဘဲ။

စာမျက်နှာ(၂၉) ဆို

ချောင်းအတွင်းရှိ ဒီရေသည် တအိအိ တက်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ သွယ်ချင်းသုံးယောက်သည် စာမေးပွဲနီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဤချောင်းကမ်းပေါ်ရှိ ဤညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် စာကျက်နေကြပါသည်။

“ဟေ့-သံလုံး၊ စာတွေသိပ်ဖိကျက်မနေနဲ့ကွ၊ တော်ကြာ ခေါင်းအုံပြီး ဟုန်သွားလိမ့်မယ်၊ ဆရာက စာကို တောက်ရွှေက မကျက်ရဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား” ဟု တင်ရွှေက သံလုံးကို ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း တင်ရွှေ၏ စကားသံကိုကြားမှ စာဖတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး တင်ရွှေရှိရာ ညောင်ပင်၏ တဖက်သို့ ထသွားခဲ့ပါသည်။ သံလုံးလည်း ညောင်ရွှေထံသို့ ထလာပါသည်။

“အေးကွ- ငါလဲ စာကိုသိပ်စိတ်ဝင်စားပြီး တော်တော် ဖတ်လိုက်မိတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ညောင်ပင်တစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်းပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တယောက်ကို တယောက် နောက်ပြောင် နေကြပါသည်။ စာကြည့်ရလွန်းသဖြင့် ထိုင်းမိုင်းနေသော စိတ်များကို ဤနည်းဖြင့် ကြည့်လင်စေခဲ့ပါသည်။

“ဟေ့ ကောင်တေ၊ ဟိုဖက်ကမ်းမှာ ပေါက်နေတဲ့ သရက်ပင်ကြီးဟာ ဒီကနေ ဘယ်လောက် စေးမယ်လို့ အတိအကျ ပြောနိုင်မလား” ဟု တင်ရွှေက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မေးပါသည်။

“ဘယ်သိမလဲကွ၊ ပေကြိုးနဲ့ တူးမြောင်းကိုဖြတ်ပြီး တိုင်းမှ သိမှာပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“တူးမြောင်းကိုဖြတ်ပြီး မတိုင်းရဘူး၊ ဖြတ်ကူးရော လေလဲမရှိဘူး၊ ဒီဘက်ကမ်းကနေပြီး တိုင်းပြုရမယ်၊ အဲဒီ

နည်းနဲ့ ချောင်းတွေပြင်တွေရဲ့ အကျယ်ကို တိုင်းနိုင်တယ်ကွ။ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့ကွာ” ဟု တင်ရွှေက ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာသည့်တိုင် စဉ်းစားကြပါသည်။ မည်သို့မျှ စဉ်းစား၍မရနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစား၍ရသော နည်းမှာ ချောင်းကို ဖြတ်ပြီး ပေကြိုးနှင့် တိုင်းသောနည်းသာလျှင်ဖြစ်ပါသည်။

“ဒို့တော့မရဘူးကွာ၊ မင်းသိရင်လုပ်ပြစမ်း၊ နောက်သလို ပြောင်သလိုတော့ မလုပ်နဲ့ကွနော်။ ထခါထဲ နရင်းထအုပ်လို့ စာကြည့်ထားတာတွေ အကုန်လုံး ပျောက်ကုန်မယ်” ဟု သံလုံးက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့ဆရာ ငါ့ကိုယ်တော်ဖြတ်လုပ်ပြမယ်၊ တုတ်လေးချောင်း ရှာပေးစမ်း” ဟု တင်ရွှေက ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

တင်ရွှေသည် တုတ်လေးချောင်းကို လက်မှကိုင်ပြီး သရက်ပင်ကြီးနှင့် တည့်တည့်နေရာသို့သွားကာ တုတ်တချောင်းကို စိုက်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းကို ညီညီလှမ်းလျက် ကမ်းနှင့် မျဉ်းပြိုင်ပြု၍ လျှောက်သွားပါသည်။ ခြေလှမ်း (၂၀) တိတိ လှမ်းပြီးသောအခါ တုတ်တချောင်းကို စိုက်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တင်ရွှေပြုလုပ်ပြနေပုံကို လိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။

တင်ရွှေသည် ဒုတိယတုတ်မှ ဆက်လက်၍ ခြေလှမ်း (၂၀) တိတိဆက်လှမ်းသွားပြီး တတိယတုတ်တချောင်းကိုစိုက်လိုက်ပြန်ပါသည်။ တုတ် သုံးချောင်းသည် မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်းရှိနေပါသည်။

သူသည် တတိယ တုတ်မှ နေပြီး ထောင်မတ်သမ်းကြောင်းအတိုင်း တည့်မတ်စွာ လျှောက်သွားနေပါသည်။ တဖက်ကမ်းရှိ သရက်ပင် ကြီး ကိုလည်း မကြာမကြာ လှည့်ကြည့် နေပါသည်။ တနေရာသို့ရောက်သောအခါ သူသည် အသာရပ်ပြီး မျက်စိတဖက်ကို မွေး၍ ကြည့်နေပါသည်။ ထို့နောက် နေရာရွှေ့လိုက်ပြန်ပါသည်။ မျက်စိတဖက်ကို မွေး၍ ဘဝကြည့်ပြန်ပါသည်။ အဆုံးတွင် ကျေနပ်သွားသည့် အမှုအရာနှင့် ထိုနေရာ၌ စတုတ္ထတုတ်ကို စိုက်လိုက်ပါတော့သည်။

“မင်းတို့အဖြေကို မသိကြသေးဘူးထင်တယ်။ ဒို့အားလုံး ရှစ်တန်းတောင်ရောက်ကြပြီတဲ့။ မင်းတို့ ဂျီသြမေတြီကို လုံးလုံးမသင်ဖူးဘူးလား။ တတိယ တုတ်နဲ့ စတုတ္ထတုတ်အကွာအဝေးဟာ ပထမတုတ်နဲ့ ဟိုဖက်ကမ်းက သရက်ပင်ကြီးအကွာအဝေးနဲ့ အတူတူတဲ့။ ကဲ-ငါ အဲဒီ

ဒီပုံကို စာရွက်ပေါ်မှာ ဆွဲပြမယ်။ လာကြ”ဟု သူကပြောပါသည်။

ထို့နောက် တင်ရှေ့သည် အောက်ဖော်ပြပါပုံ ကို အလွယ်တကူ ရေးဆွဲပြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း တင်ရှေ့ဆွဲပြသောပုံကို ကြည့်ကာ ချက်ခြင်း သဘောပေါက်သွားပါတော့သည်။

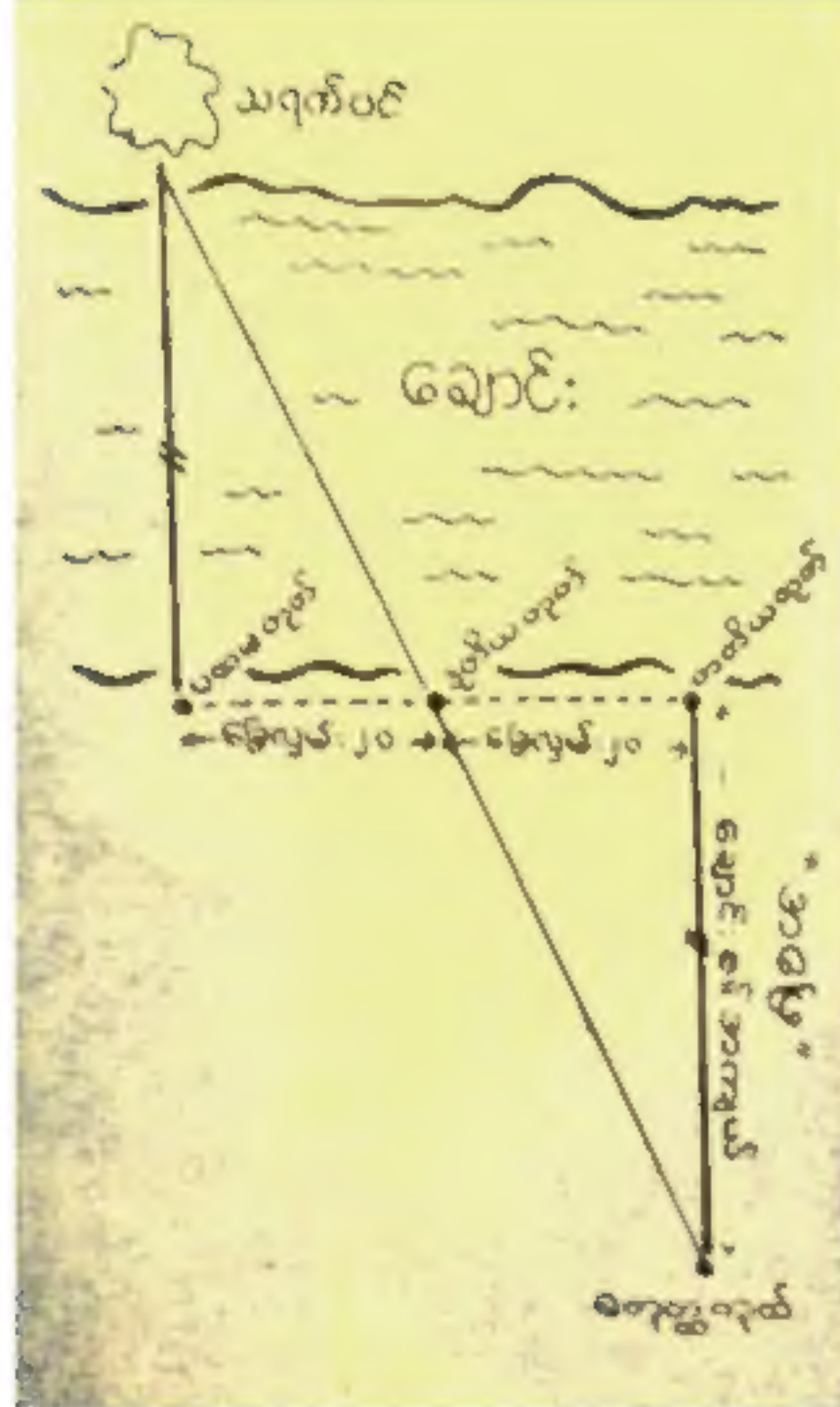
“အဲဒီလိုဘဲ တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ရန်သူရဲ့ ကတုတ်ကျင်းတွေ၊ ရန်သူရဲ့ ခံတပ်တွေ အကွာအဝေးကို တိုင်းလို့ရတာ သိပ်အဖိုးတန်တဲ့ နည်းတနည်းဘဲ”

ဤသို့ တင်ရှေ့က နိဂုံးချုပ်စကားကို ပြောပါသည်။ သူ၏အမူအရာမှာ တကယ်ပညာရှင်ကြီး တယောက်အလားပင်။

ထိုနောက်တွင်ကား ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆက်ကျက်ကြပါသည်။ ညနေစောင်းမှ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အတွေးအခေါ် ခိုင်သန်အောင် ကြိုးစားကြရပါမည်။

အောင်ရဲညွန့်

လူတို့သည် သားစားသွေးသောက်သော လူရိုင်းဘဝမှ အိမ်ထောင် မီးတပြောင်အဖြစ်နေနိုင်သော လူ့ယဉ်ကျေးဘဝသို့ ရောက်ရန်ဆိုးသွမ်းသော ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ အမျိုးမျိုးနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်။

ရုန်းကန်ရင်း တိုက်ခိုက်ရင်းမှအတွေ့အကြုံများကို ရရှိခဲ့သည်။ ထိုထိုသော အတွေ့အကြုံများမှ လူ့လောကအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများကို တည်ဆောက်ကြ၊ ပြုပြင်ကြ၊ ထိထွင်လာကြသည်။ များပြားလှသော တည်ဆောက်မှု၊ ပြုပြင်မှုများကြောင့် သိပ္ပံပညာသည် တဟုန်ထိုး တိုးတက် လာခဲ့သည်။ အစစအရာရာ သိပ္ပံပညာနှင့် မကင်းသောကြောင့် ဤခေတ်ကြီးကို ‘သိပ္ပံခေတ်’ဟုပင် ခေါ်လိုက်ချင်တော့၏။

သိပ္ပံခေတ်၌ သိပ္ပံ ဗဟုသုတ ရှိရန် အထူးလိုအပ်ပါသည်။ ယင်းဗဟုသုတကို ဝေးဝေးလံလံ သွားရှာနေရန်မလိုပေ။ မိမိထိတွေ့နေသော ပတ်ဝန်းကျင် လောကမှ ထင်မရှားအသေးအမွှားများကို သတိထားမိလျှင် သိပ္ပံဗဟုသုတကိုရမည်သာဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား ကြီးကျယ်သော အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ သေးငယ်သောအရာများမှ စသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ယခု ဖော်ပြမည့် ကစားနည်းမှာ သေးငယ်သောအရာများမှ ကြီးကျယ်သော အရာများကို ဖန်တီးနိုင်သော ကစားနည်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ စိတ် ငင်စားသူများ ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြည့်ကြပါကုန်။

ရေငုပ်ပုလင်း

ရေငုပ် သင်္ဘောကို မြင်ဘူးသူ အတော် ရှားမည် ဖြစ်သော်လည်း ရေငုပ်သင်္ဘော အကြောင်းကို ကြားဘူးသူအတော်များမည်ဖြစ်သည်။ (ခေတ်မီသောသူများက ရုပ်ရှင် ပိတ်ကားပေါ် ဘွင်မြင်ဘူးပေလိမ့်မည်။) သို့ ကြားမိတိုင်း ရေငုပ်သင်္ဘောကိုမျှော်ဝါး ထင်ထင်မြင်မြင်လိုလာကြသည်။ ကိုယ်တို့ကိုယ်ကျလည်း စီးလိုလာကြသည်။ ကံသင့်အလိုဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ကျွန်ုပ် ရေငုပ်သင်္ဘောတစင်း ဖန်တီးပေးမည်။ ရှုကြကုန်လော့။

လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ

- (၁) ထိုးဆေးရည်ထည့်သော ပုလင်း (၁) ပြွန်လွတ်တလုံး။
- (၂) ထိုးထွင်းပေါက်မြင်နိုင်သော ပုလင်းကြီးတလုံး။
- (၃) ရေ၊

လုပ်ဆောင်ချက်

ပုလင်းကြီးနှင့် ထိုးဆေးရည်ထည့်ပြန်ငယ်များထဲသို့ ရေတဝက် ကျော်ကျော်စီ (သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်) ဖြည့်ထားပါ။ ထို့နောက် ထိုးဆေးရည်ထည့် ပြန်ငယ်ကိုလက်ညှိုးနှင့် ပိတ်ပြီး ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်ပါ။ ပြီး... ပုလင်းကြီးထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလွှတ်ချလိုက်ပါ။ ထိုအခါပြန်ငယ်မှာ အောက်သို့ ရုတ်ခြွင်းမြုပ်သွားပြီး မကြာမီပင် ရေမျက်နှာပြင် ပေါ်သို့

တက်လာသည်ကို တွေ့ရမည်။ ထိုအခိုက် ပုလင်းဝကို လက်မဖြင့် ပိတ်လိုက်ပါက ပြန်ငယ်သည် အောက်သို့ တဖန် ဆင်းသွားပေမည်။ လက်မကို ဖယ်လိုက်ပါက အပေါ်သို့ တဖန် တက်လာပြန်သည်။ မြုပ်စေလိုလည်း၊ ပေါ်စေလိုလည်း၊ သင့်ဆန္ဒသဘောအတိုင်းပင် ...။

သဘော တရား

ဤကစားနည်းမှ သင်မည်သို့သော သဘောတရားကို တွေ့ရှိပါသနည်း။ ရှင်းလှပါသည်။ ပြန်ငယ်သည် မြုပ်ချည်ပေါ် ချည် ဖြစ်ခြင်းမှာ လေထု ပိအားကို လုံးဝ အသုံး ချသောကြောင့်တည်း။ ရှင်းပါဦးအံ့။

လက်မဖြင့် ပုလင်းဝကို ဖိ၍ပိတ်လိုက်သောအခါ ပုလင်းထဲရှိရေသည် လေ၏ ဖိနှိပ်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် ရေအချို့သည် ပြန်ငယ်အတွင်းသို့ တိုးဝင်သွား၏။ ထိုအခါ ပြန်ငယ် အလေးချိန်မှာ တိုးလာသောကြောင့် အောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားရလေသည်။ လက်မကို ဖယ်လိုက်သောအခါ ပုလင်းအတွင်းရှိ ရေပေါ်သို့ ဆက်ရောက်သော ဖိအား နည်းသွားသဖြင့် နှိပ်ပြန်တွင်းသို့ ဝင်သွားသော ရေများသည် ပုလင်းကြီးထဲသို့ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ပြန်ငယ်၏ အလေးချိန်မှာ လျော့သွားသောကြောင့် အထက်သို့ ပေါ်လာရလေသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘော၏ အခြေခံ

အထက်ပါ အကြောင်းအရာနှင့် ယှဉ်၍ ရေငုပ်သင်္ဘော၏ဖြစ်စဉ်ကို လေ့လာနိုင်သည်။ ရေငုပ်သင်္ဘောသည် ရေအောက်သို့ဝင်ခြင်း၊ ရေပေါ်သို့ တက်

သတိပြုရန်အချက်

ဤကစားနည်း၌ သတိပြုရန်အချက် တခုမှာ ပြန်ငယ် အတွင်းသို့ ရေသွင်းသောအခါ အချိန်အဆ မှန်ကန်ရမည် ဖြစ်သည်။ လေးလွန်း ပေါ့လွန်းပါက ကစားနည်းကိုထိခိုက်သွားနိုင်ပေသည်။

ရေအောက်မီးတောင်

ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာက မြန်မာပြည်တွင် မီးတောင်များ ရှိခဲ့ဘူးသည်။ ယခုမူ အဆိုပါ မီးတောင်များသည် ချော်ရည် ချော်မြုပ်များ မထွက်တော့ဘဲ မီးငြိမ်းတောင် ဖြစ်သွားပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ မီးတောင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်လို၍လည်း မမြင်ရနိုင်တော့ချေ။

သို့တစေ အောက်ပါ ကစားနည်းသည် သင့်အား မီးတောင်ပေါက်ကဲ့

ခြင်း မြင်ကွင်းကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါသည်။ လုပ်ကြည့်ကြပါစို့။

လိုအပ်သောပစ္စည်း

- (၁) မျက်စဉ်ခတ် ဆေးပုလင်း လွတ်တလုံး။
- (၂) ထိုးထွင်းပေါက်မြှင့်နိုင်သော ဖန်ခွက်တလုံး။
- (၃) မင်နီ။
- (၄) ရေ။

လုပ်ဆောင်ချက်

မျက်စဉ်ခတ်ဆေးပုလင်းလွတ်ထဲသို့ မင်နီဆိုးထဲသော ရေနှေးကိုဖြည့်ထည့်ပါ။ ထို့နောက်ရေအေးထည့်သားသော ဖန်ခွက်ထဲသို့တည့်မတ်စွာ ထည့်လိုက်ပါ။ (ပုလင်းငယ်သည် ရေအေး၌ လုံးဝနစ်မြုပ်နေရမည်။) ထိုအခါ အသွယ်သွယ် နန်းသည် ပုလင်းဝမှ ပေါ်လာမည်။ မီးတောင်ပေါက်ကဲ့သည့် နှယ် အလွန်မှ ကြည့်စဖွယ်ကောင်းလှပါပေသည်။

သဘောတရား

ဤကစားနည်းမှ မီးဘောင်ပေါက်ကဲ့ခြင်းသဘောတရားကို ရိပ်စားနိုင်ပါသည်။ လေများသားလျှင် 'ပူလျှင်ကျယ်ပြန့်၊ အေးလျှင်ကျုံ့' တတ်သော သဘောရှိသည်မဟုတ်။ အရည်၊ အခဲများတွင်လည်း အဆိုပါ သဘောတရားများ ပါရှိ၏။ ပူသောအရာဝတ္ထုသည် အေးသော အရာဝတ္ထုထက် ပို၍ ပေါ့ပါးကြောင်းကို ဤကစားနည်းက ဖော်ပြထားပါသည်။ ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့်ပါ။ ဤသဘောတရားကို တွေ့လာပါလိမ့်မည်။

၁၂၆-၇၃-၆၅

“အတွတ်”

အကိုဒီတပတ်တော့ ထုသိဉ်တု ဆိုးအတွင်းမှာ လေသုရဲများ တွေ့ကြရတဲ့ အန္တရာယ်များအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတွတ် သိသင့်တာတွေ ပြောပြမယ်။

ထုသိဉ်တုဆိုး ဆိုတာက ဘယ်အခါမှာဖြစ်လာတတ်သလဲဆိုရင် (Cyclone) လို့ အင်္ဂလိပ်လိုခေါ်တဲ့ မုန်တိုင်းမျိုးကျလာတဲ့အခါမှာပါ။ အဲဒီမုန်တိုင်းတခုထဲဝင်ကြည့်ကြမယ်ဆိုရင် တွေ့ရမှာကတော့ လေတိုက်ခတ်နှုန်း သိပ်ပြင်းမယ်။ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာမယ်။ မိုးကြိုးပစ်မယ်။ လျှပ်လက်မယ်။ အိုးမိုးကြိုး၊ လေကြိုးကျတဲ့အခါများမှာ အတွတ်တို့တွေမြင်နေကြရတဲ့အတိုင်းပါ။

ဒီလေ မုန်တိုင်းများကို လေယာဉ်ပျံ မောင်းသွားနေတုန်း မြင်တွေ့ရမယ့် ပုံ

လေမုန်တိုင်း တခုအား ဘေးတိုက်မြင်ရပုံ

သဏ္ဌာန်ကတော့ ပုံ (၁)မှာ အကိုဆွဲပြထားတဲ့အတိုင်းပါ။ အပေါ်ပိုင်းနှင့် အောက်ပိုင်းမှာ ကားထွက် နေပြီး အသယ်ပိုင်းမှာ သိမ်နေပါတယ်။ အကိုတို့တောနယ်ဘက်မှာသုံးတဲ့ဆန်ထောင်းတဲ့ ကြိတ်ဆုံပုံသဏ္ဌာန်မျိုးပေါ့။ ဒီလေမုန်တိုင်းဆိုတာက တိမ်ထကြီး တခုပါ။ အောက်ခြေမှာဆိုရင်မိုးသားများ သယ်ဆောင်လာရတာမို့ မဲမှောင် နေတတ်ပါတယ်။

လေမုန်တိုင်းများကို အကိုတို့မြန်မာ နိုင်ငံမှာ မကြာခဏဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်း ဒေသများမှာ ပိုပြီးအတွေ့ရများတတ်ပါတယ်။ ဒီမုန်တိုင်းများရဲ့ အမြင့်က မြေပြင်မှ ပေတထောင် နှစ်ထောင် လောက်မှစ၍ ပေသုံးသောင်း၊ လေးသောင်းလောက် အထိရှိ ရှိတတ်ပါ

ထယ်၊ အကျယ်ဝန်းကတော့ မိုင် (၅၀) လောက်မှနေပြီး မိုင်(၁၀၀) ကျော် သောက်အထိရှိ ရှိပါတယ်။

ဒီမုန်တိုင်းများအတွင်းကို လေယာဉ်ပျံများ ဖြတ်ဝင်သွားမိရင် ပဿမဆုံး တွေ့ထိခံစားရမှာကတော့ လေလှိုင်းလူးခြင်းဒဏ်ပါ။ လေယာဉ်ပျံကြီးဟာ အပေါ်ကို မြောက်တက် သွားလိုက်၊ အောက်ကိုထိုးဆင်းသွားလိုက်၊ ဘေး၊ ဘယ်ညာကို လွှဲထွက်သွားလိုက်နှင့်ခရီးသည်များဟာ ခါးပတ်သာ မပတ်ထားကြဘူးဆိုရင်တော့ လေယာဉ်ပျံ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ရှေ့ကျမ်း၊ နောက်ကျမ်းထိုးနေကြရတော့တာ။ တခါတရံ လေလှိုင်း သိပ်ပြင်းတဲ့ အခါများမှာဆိုရင် လေယာဉ်ပျံ အတောင်ပံ ကျိုးသွားတတ်တယ်။ ပြုတ်ထွက်သွားတာ တို့တောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒုတိယ တွေ့ကြရမယ့် အန္တရာယ်ကတော့ ရှေ့ကုန်ဘာမှ မမြင်အောင် မိုးကြိုးသည်းထန်စွာရွာချတာ။ မိုးသီးများ တဖောက်ဖောက်နှင့် ခဲနှင့်ပေါက်ဆလို လေယာဉ်ပျံပေါ် ကျလာတတ်တာတို့ပါ။ တခါတရံ မိုးသိပ်သည်းတဲ့ အခါမှာဆိုရင် လေယာဉ်ပျံ အတွင်းဘက်ကိုတောင် စိမ့်ဝင်လာပြီး လေသုရဲနှင့် ခရီးသည်များအားလုံး စွတ်စို စေနိုင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အကို မောင်းတဲ့ (ဒါကိုဘာ) လေယာဉ်ပျံ မျိုးများမှာဆိုရင် အမိုးတွေကလည်း ရေကောင်းကောင်းမလှတော့ ခရီးသည်များအား

လုံးဟာ တကိုယ်လုံး ရွှဲရွှဲစိုပြီး၊ ကြွက်စုတ်ကလေးမျှစလို့ ဖြစ်နေတော့တာက ကွယ်။

နောက်တခုက မိုးသိပ်သည်းတဲ့အခါမှာ လေယာဉ်ပျံ စက်ကိုလည်း ဒုက္ခပေးနိုင်ပါတယ်။ ပေးပုံကတော့ လေယာဉ်ပျံ စက်ရဲ့ အပူချိန်လျော့နည်းလာခြင်းပါ။ အကိုတို့လေယာဉ်ပျံများရဲ့ ဧကန်အပူချိန်ကလျော့နည်းသွားလို့ မဖြစ်ဖူးကွယ် အပူချိန် လျော့နည်းသွားတာနှင့် စက်ရင်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိုးသိပ်သည်းနေပြီဆိုရင် လေသုရဲဟာ သူ့လေယာဉ်ပျံ ရဲ့ စက်အပူချိန် လျော့ကျလာခြင်း ရှိမရှိ အထူးဂရုစိုက် ကြည့်နေကြရပါတယ်။

စက်အပူချိန် လျော့ကျ လာမယ်၊ ဟန်အမူအရာ စပြတာနှင့်အမြန်ဆုံး မုန်တိုင်းထဲက လွတ်ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရတော့တာ။ အချိန်နှောင်းသွားပြီ ဆိုရင်တော့ ပြန်လမ်း မရှိတော့ဘူးအတွက်ရဲ့။

ဒီမိုးရွာဘာနှင့် ဆက်ပြီး အဘွတ်ကို ရှင်းပြဘို့လိုတာက တခါတရံ ရွာချတဲ့ မိုးရေများက သိပ် အေးတာကွယ်။ ဘယ်လောက်တောင်အေးလဲဆိုရင် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ပေါ်မှာ ရေခဲတဲ့အထိ ပါ။ အဲဒီလိုရေခဲသလိုဆိုရင် လေယာဉ်ပျံရဲ့ အလေးချိန်က ပိုများလာမယ်။ လည်နေတဲ့ ပန်ကာ များကလဲ ရပ်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မုန်တိုင်းထဲမှာ ပျံသန်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုရေခဲ

လေကြောင်းပညာ သိချင်စရာ

လာတဲ့အဖြစ်မျိုး မဆရာကအောင် အထူးဂရုပြုကြဘို့ လိုတယ်ကွယ်။

နောက်ဆုံးတွေ့နိုင်တဲ့အန္တရာယ်များကတော့ မိုးကြိုးပစ်ခံရခြင်းနှင့်လျှပ်စီးလက်ခြင်းပါ။ ဒီနှစ်မျိုးစလုံးကတော့ ဆက်နေကြပါတယ်။ မိုးတိမ်များအတွင်းမှာရှိတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားနှင့် မြေကြီးအတွင်းမှာရှိတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတခုနှင့်စာရတတ်ရက် ဖြတ်စီးသွားကြခြင်းဖြင့် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အလင်းရောင်ကို လျှပ်စီးလက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ မြည်ဟည်းသွားတဲ့ အသံကို မိုးကြိုးပစ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မိုးကြိုးပစ်တာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ လျှပ်စီးလက်တာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဓာတ်လိုက်တာနှင့်အတူတူဘဲပေါ့။ ဒီအတွက်အားကိုးလေယာဉ်ပျံများမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အန္တရာယ်ကတော့ ရေဒီယိုစက်အစရှိတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကို အသုံးပြုတဲ့ စက်ကိရိယာများပျက်စီးသွားနိုင်ခြင်းပါ။ ဒါကြောင့် လျှပ်စီးလက်နေတာကို အဝေးမှလှမ်းမြင်ရတယ်ဆိုတာနှင့်လေသုရဲများဟာ ရေဒီယိုစက်အားလုံးကို ပိတ်လိုက် ကြရပါတယ်။

နောက်တခုက မိုးကြိုးပစ်တဲ့ အသံကို ကြားရခြင်း၊ လျှပ်လက်နေတာကို မြင်တွေ့ရခြင်းဖြင့် လေသုရဲများဟာ စိတ်အားငယ်စေခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စေခြင်းတို့ကိုဖြစ်ပေါ် လာစေပါတယ်။ ဒါကလဲ တကယ်ဘဲ အတွက်ရဲ့။ ညဘက်မှာဆိုရင် ပိုဆိုးသေးတယ်။ ဟိုနားကလက်ကန်မြင်လိုက်၊ ဒီနားက လက်ကန်မြင်လိုက်၊ မိုးကြိုး ပစ်သံများက

လဲ ဟိုနားက ဒီနားက ဒီနားက ဒီနားက ဆိုတော့ လေယာဉ်စက်ပဲ ပေါက် သွေးတလား၊ မီးဘဲလောင်တာလား ဆိုပြီး လေသူရဲများမှာ နေမထိုင်မထိ ကိုဖြစ်နေရတတ် ပါတယ်။ ကြာတော့ လဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြေစက်လာတာ ပေါ့ကွယ်။

ကိုင်း... ဘာသိတုဆိုးများ အတွင်း မှာ တွေ့ကြရမယ် အန္တရာယ် များ အ ကြောင်းကတော့ ဒါပါဘဲ။ ဒီနေရာမှာ ညီးလေးစာမေးချင်နေဦးမယ်။

“အကိုရယ်၊ ဒီလေးကားတောင် အန္တ ရာယ်များနေရင် လေယာဉ်ပျံတွေ မိုး တွင်းမှာ ဘယ်လိုပျံသွား နေကြတာ လဲ” လို့...

မုန်ပါတယ် ညီလေး။

စွန့်ပြီး သွားနေကြရတာဘဲ။ ဒါပေ မယ့် ဒီမုန်တိုင်းများကို တွေ့ရင် ဘယ်လို လေယာဉ်ပျံကို မောင်းသွားရမယ်ဆိုပြီး အကိုတို့ လေသူရဲများကို အထူးသင် ကြားပေးထားတဲ့ ပညာ များလဲ ရှိပါ သေးတယ်။ ဥပမာ မုန်တိုင်းရဲ့ အား ပြောတဲ့ အောက်ပိုင်းက ငုပ်သွားရမှာ တို့၊ မုန်တိုင်းကိုကျော်ပြီး ပျံသွားရမှာ တို့ အစုံပါဘဲ။ ညီလေး၊ ခင်မိထားဘို့ မလို ပါဘူး။ လွတ်အောင် ပျံနိုင်တဲ့ နည်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတော့လေစက် သိထားရင်တော် ပါပြီ။

နောက်တခုက မုန်တိုင်း တခုဟာ များသောအားဖြင့် လေယာဉ်ပျံကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ အပိုင်းကမိုင် (၅၀) လောက်ပဲ ကျယ်ပြန့်မှုရှိတော့ ရောင် သွားမယ် ဆိုရင်လဲ ရောင်သွား နိုင်ကြ တယ်ပေါ့။

လေကြောင်၊ ပညာ ထွန်းကားပါစေ။

အကို (လေသူရဲတဦး)

ဆင်သည် ကုန်းမြေတွင် အကြီးဆုံး များကိုလည်း ဟော်မုန်း ဓာတ် အဖြစ် သော နို့တိုက်သတ္တဝါဖြစ်သည်။ သို့ရာ တွင် ကမ္ဘာ့ရေပြင်နှင့် မြေပြင် နှစ်ရပ် စလုံးတွင်ကား ဆင်သည် အကြီးဆုံး သော နို့တိုက်သတ္တဝါမဟုတ်ချေ။ ကမ္ဘာ့ ရေပြင်နှင့် မြေပြင်နှစ်ရပ်စလုံးတွင် အ ကြီးဆုံးသော နို့တိုက်သတ္တဝါမှာ ဝေလ ငါးကြီးမျိုးစုပင် ဖြစ်လေသည်။

ဝေလငါးကြီးမျိုးစုတွင် ဝေလ ငါး ပြးမျိုး (Blue Whale) သည် အကြီး တကာ အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဝေလငါး ပြာကြီးတကောင်၏ နှလုံးအရွယ်ပမာဏ သည်ပင် နွားထီးကြီးတကောင်မျှ ရှိ သည်။ လျှာ၏အလေးချိန်မှာ ဆင်ကြီး တကောင်၏ အလေးချိန်မျှရှိသည်။ ဦး ခေါင်းမှသည် အမြီးဖျားထိ အလျား ပေ ၁၀၀ ရှိပြီး စုံစပေါင်း အလေးချိန် တန် ၁၂၀ ထိ ရှိတတ်လေသည်။

ဝေလငါးပြာကြီးတကောင်မှ လူတို့ အကျိုးစီးပွားအတွက် အစားအစာနှင့် ကုန်ကြမ်း ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ပေးစွမ်းနိုင် သည်။ ငါးကြီးဆီ တန်ချိန် ၂၀ ခန့် ထွက်ရှိသည်ဖြစ်သ ဆပ်ပြာ၊ မာဂျရင်း ထောပတ်ဆီနှင့် ဖယောင်းချက်ချား ပြု လုပ်ရာ၌အသုံးဝင်သည်။ ဝေလငါးကြီး၏ အရိုးများကို မြေဩဇာပြုလုပ်ရာ၌ အ သုံးပြုနိုင်ပြီး အကြောများကို ခွဲစိတ် ကုသရာ၌အသုံးပြုသည့် ကြိုးအဖြစ်၎င်း၊ တင်းနစ်ဘက်တံကြိုးများ အဖြစ်၎င်း အသုံးပြုနိုင်ပြန်သည်။ ဝေလငါးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှထွက်ရှိသည့်အခြားလူအသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ယင်းမှ ဆင့် ပွားထွက်ရှိသည့်ပစ္စည်းများတွင် ကော်၊ ဓာတ်ပုံဖလင်၊ ချိုချဉ်၊ အလှကုန်ပစ္စည်း များ၊ ဘိနပ်တိုက်ဆေး၊ ဝက်မှင်ဘီး၊ ကြယ် သီးစသဖြင့် အစုံအတင်ပါဝင်ပေသည်။ ဝေလ ငါးကြီး၏အတွင်း စိမ့်ဂလင်း (Endocrine Glands) မှ အရည်

များကိုလည်း ဟော်မုန်း ဓာတ် အဖြစ် ဆေးဘက်လုပ်ငန်းများတွင် အသုံးပြုနိုင် ပြန်လေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း က စစ်ဒဏ်ကို အလွှအလဲခံနေခဲ့ရသည့် ဗြိတိန်နိုင်ငံသည် ဝေလငါးကြီးများကို ရိက္ခာဖြင့် အများဆုံး အသုံးပြုခဲ့ရသည် ဟု ဆိုပေသည်။

သို့ရာတွင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် သက် တန်းအရင့်ဆုံးနှင့် အကြီးဆုံးသော နို့တိုက်သတ္တဝါလည်းဖြစ်ပြီး၊ လူတို့နှင့် ဝေးရာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ရေနက်ပိုင်း တွင်သာ လှည့်လည်ကျက်စားလျက်ရှိ နေခဲ့သည့် ဝေလငါးပြာကြီးမျိုးသည် လူတို့၏လောဘတရား၏ သားကောင် အဖြစ် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖမ်းဆီးအသုံးပြု ခြင်းခံရဖန်များလှသဖြင့် ယနေ့သော် မျိုးဆက်ပြတ်လုမတတ်အခြေအနေတို့ ရှိနေရပြီဖြစ်သည်။ ၁၉၃၅-ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ပင်လယ်ပြင်၌ ဝေလငါးပြာကြီး မျိုး ကောင်ရေခန့်မှန်းခြေ တသိန်းခန့် ရှိနေရာမှ ယနေ့သော် ခြောက်ရာခန့်မျှ သာရှိတော့သည်ဟုဆိုသည်။ ကျန်ရှိနေ သမျှ ဝေလငါးပြာကြီးတို့မှာလည်း ပင် လယ်ရေမျက်နှာပြင် အနံ့အပြားတွင် အကဲ့ကဲ့အပြားပြားသွားလာကျက်စား လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မျိုးဆက်ပြန်ပွား ရေး၏အခြေခံဖြစ်သည့် ဖိုနှင့်မတို့တို့ဆုံ ရေးမှာပင် အခက်အခဲရှိနေသည်ဟု သိရ ပေသည်။ ဝေလငါးပြာကြီးများကို ဆက်လက်ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုပဲ ယခုရှိရင်းစွဲအတိုင်း ထားသွားလျှင် လည်း ဝေလငါးကြီးမျိုးအရေအတွက် တိုးတက်ပွားစီးရေးအတွက် နှစ်ခေါင်း ၅၀ ခန့်ကြာမည်ဟု သုတေသီတို့က ခန့် မှန်းကြလေသည်။

အလားတူပင် ဝေလ ငါးပြာကြီး မျိုးထက် ငယ်သည့် အခြားဝေလငါး မျိုးစုများမှာလည်း မျိုးဆက်ပြန်လှ

မတတ် အခြေအနေမျိုးဖြင့် ရင်ဆိုင်နေ ရလေ သည်။ ဆူးတောင်ရှိ သွားမယ် ဝေလငါးမျိုးမှသည် အခြေ ၃-ချောင်းရှိ လင်းပိုင်ငါးမျိုးထိဖြစ်သော သွေးနွေး နို့တိုက် ရေသတ္တဝါမျိုးလေးဆယ်ခန့်ကို ဝေလငါးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပေသည်။ ယင်းတို့အနက် ဝေလငါးမျိုး များစွာ မှာ မညီညွတ်မှုအန္တရာယ်မပြုတတ်ကြပေ။ ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင်တွင် တကောင် ချင်းသော်၎င်း၊ အုပ်ဖွဲ့၍၎င်း မြူးတူး ကျက်စားလျက် ပျော်ရွှင်စွာ နေတတ် ကြသည့် သတ္တဝါများပင် ဖြစ်ပေသည်။

သွားရှိသည့် ဝေလငါးတမျိုးဆိုလျှင် အမြဲတန်းအသံပြုလျက် မြူးတူးနေတတ် ပြီး လေချန်ခြင်း၊ အသံထွက်အောင် အော်ခြင်း၊ ညီးတူးခြင်းများ ပြုလေ့ ရှိကြသည်။ ယင်းဝေလ ငါးမျိုးသည် အစာကို ရွာပေရာ၌ လင်းနို့ များထဲသို့ ပင် ၎င်းတို့ကိုယ်မှထွက်ရှိသည့် တုံ့ပြန် ပဲတင်သံအားကို အသံပြုသည်ဟု သိ ရပေသည်။ ၎င်းတို့ကိုယ်မှ ထုတ်လွှတ် သည့် တုန်နှုန်းသည် ရေအောက်ရှိ အရာ ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ထိတွေ့သည့်အခါတွင် ပဲ တင်သံလှိုင်း ပြန်လည်တုံ့ပြန်လာသဖြင့်

ယင်းပဲတင်သံလှိုင်းအားပေါ်တွင် အ ခြေပြုလျက် အစားအစာကို ခွဲခြား စား သောက်ကြသည်ဟု ဆိုပေသည်။ ဝေလငါးမျိုးအချို့၏ ဖူးခြားချက် မှာ မိသားစုစိတ်ဓာတ် ရှိကြခြင်းပင်ဖြစ် သည်။ ဝေလငါး တကောင်တလေ လူ တို့၏ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးခြင်းခံရ၍ အော် ဟစ်လိုက်သံကို ကြားလျှင် အသံကြား သမျှ ဝေလငါးတိုင်းထ အခင်းဖြစ်ပွား ရသည့် အရောက်လာလေ့ ရှိသည်ဟု ဆို ပေသည်။ တခါကဝေလငါးဖမ်းသင်္ဘော တစင်းမှ ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသည့်

ဝေလငါး တ ကောင် ၏ အော် သစ် သံ ကြောင့် ဝေလငါးကြီး ၂၇-ကောင်မျှ သင်္ဘောအနီးသို့ရောက်ရှိလာပုံကို ဓာတ် ပုံဖြင့်ပင် မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ဘူးသည်။ သိပ္ပံရှင်တစ်ဦးသည် လူသားစားဝေလငါး အမတကောင်ကို ကြိုးကွင်းစပ်၍ အရှင် ဖမ်းစဉ်ကဖြစ်ရပ်တခုမှာလည်း စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းလှသည်။ အဆိုပါဝေ လငါးမမှာ ကြိုးကွင်းစပ် ခံရ သည်နှင့် တပြိုင်နက် အသံကုန်အော်လိုက်ရာမှန် ခြင်းပင် ဝေလ ငါး အထီး တကောင် ရောက်လာသည်။ ယင်းဝေလငါး အထီး၊

အမစုံတို့မှာ ပင်လယ်ထဲတွင် ကြိုးကုန် သည်အထိ အတူတကွ၊ ရင်ဘောင်တန်း ကူးသွားကြပြီးနောက် ကြိုးဆုံးသည် နှင့်တပြိုင်နက် နောက်ကြောင်းသို့အရှိန် ပြင်းစွာဖြင့် ပြန်လှည့်လာပြီး သိပ္ပံပညာ ရှင်တို့၏ ဝေလငါးဖမ်း စက်လှေကြီးကို အစိပ်စိပ်အမှားမှားဖြစ်အောင် တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ဘူးသည်ဟု ဆိုပေသည်။ အလားတူပင် ဆူးတောင်ရှိ ဝေလငါးတို့ သည် ဒဏ်ရာရသည့် ငါးအား ချိပြီး သယ်ယူခြင်း၊ ပြုစုယူခြင်းတို့ကို ပြု လုပ်တတ်ကြပြီး ဖိုနှင့်မတို့၏ သံယောဇ ဇဉ်တယ်တာ မှတူင်လည်း ကြိုးမားလှ သည်ဟု ဆိုပေသည်။ အထူးသဖြင့် ဝေ လငါးထီးတို့သည်ဝေလငါးမတို့အပေါ် တွင် ပို၍သံယောဇဉ်ကြီးကြသဖြင့် ဝေ လငါးဖမ်းသုတို့သည် ဝေလငါး အမ နှင့်အထီးစုံတို့တွေ့လျှင်အမကိုသာဦးစွာ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးလေ့ ရှိကြသည်။ ဒဏ် ရာရ ဝေလငါးအမအနားမှ ဝေလငါး အထီးများထွက်ခွာပြေးလေ့ မရှိသည့် အတွက် တချိန်တည်းမှာပင် ဝေလငါး နှစ်ကောင်ရနိုင်ပေသည်။

လောလောဆယ်တွင် ဝေလငါးပြာ ကြီးမျိုးသည် ကမ္ဘာ့ ပင်လယ်ပြင်တွင် ပျောက်ကွယ်လုးတတ်ရှိ နေပြီဖြစ်သည့် အတွက် ဝေလငါးဖမ်းသမားတို့သည် ငါးပြာကြီးမျိုးထက် ငယ် သော ဝေ လ ငါးမျိုးဘက်သို့ ဦးလှည့်ကာ ဖမ်းဆီး ပစ်ခတ်ခြင်း ပြုနေကြပြန်ပြီဖြစ် သည်။ အထူးသဖြင့် ပေ ၇၀- အရှည် ရှိ ဆူး တောင်ရှိ ဝေလငါးများကို လိုက်လံ ဖမ်းဆီးခြင်းပြုနေကြပေသည်။ ယင်းငါး မျိုးမှာ အန္တာတိတ်ဒေသ ပင်လယ်ပြင် တွင် ၁၉၄၆-ခုနှစ်ကကောင်ရေ ၂-သိန်း ခန့်ရှိနေရာမှ ယခုသော်ကောင်ရေ ၃-

၈၁ မျက်နှာ (၃၄) ဆို

ဆင်းဘတ်သည် ကုလားအုပ် ငယ် လေးတကောင်ဖြစ်၏။ သူ့အမေနှင့်အတူ အာရေဗျတွင် နေထိုင်၏။ အာရေဗျမှာ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့သော ဒေသ ဖြစ်၍ သဲကန္တာရများ ရှိသည်။ သဲကန္တာရတွင် ရွှေရောင် တောက်သည့် သဲ ခါးတို့သည် မိုင်ပေါင်းများစွာလွှမ်းမိုးကာတည်ရှိပေ သည်။ ဆင်းဘတ်တို့သည် သဲကန္တာရတခု ၏ တဖက်စွန်းတွင် နေ နေကြခြင်း ဖြစ် သည်။

သူသည် များစွာ မကြီးသေးပေ။ သို့သော် သူ၏ ခြေတံရှည်ကြီးများနှင့်

လမ်းလျှောက် သွား နိုင် နေ ပြီ ဖြစ်၏။ ပထမပိုင်းတွင် လမ်းလျှောက်ရာ၌ ယိုင် တံယိုင်တိုင်နှင့် ကြာရှည်စွာမရပ်နိုင်ပေ။ ယခုလည်း အနည်းငယ် ယိုင်တံ ယိုင်တိုင် ဖြစ် နေ သေး သော် လည်း မလဲမပြိုဘဲ လျှောက်သွားနေနိုင်ပြီး လမ်းလျှောက် လာနိုင်သည့်အခါ ဆင်းဘတ်လေး သည် ဂုဏ်ယူလျက်ရှိ၏။

ဆင်းဘတ်လေးသည် မနက်ခင်း၏ နေရောင် အောက်တွင် ရပ်လျက် သဲ ကန္တာရ ဘက်သို့ မျှော် ကြည့် နေ လေ သည်။ ပူပြင်းလှသော နေရောင်ခြည်

သည် သူ့ကျောပေါ်သို့ ကျရောက်နေ သော်လည်း မမူပေ။ နေရောင်နှင့်သဲပြင် ကို အလွန် နှစ်သက်ပေသည်။ ကြည်နူး ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သူ့ မိခင် သည် သဲပေါ်တွင် ဝပ်လျက် စားမြုံ့ ပြန်နေလေသည်။ သူ့အမေတွင် ရှည် လျားသော လည်ပင်း၊ သေးငယ်သော ခေါင်းနှင့် ကြီးမားသော ကိုယ်ထည်တို့ ရှိသည်။ ၎င်း၏ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် အညို ရောင် အမွှေးကြမ်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိပေသည်။ ကျောပိုင်းတွင် ဘုကြီးတခု ရှိ၏။ သို့ကြောင့် ဆင်းဘတ်သည် သူ့ အမေကို အံ့သြစရာကောင်းသော သတ္တ ဝါဟု ထင်မှတ်၏။

“မေမေ... မေမေလောက် ကျွန် တော် ကြီးမလာနိုင်ဘူးလား” သူ့အမေ ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

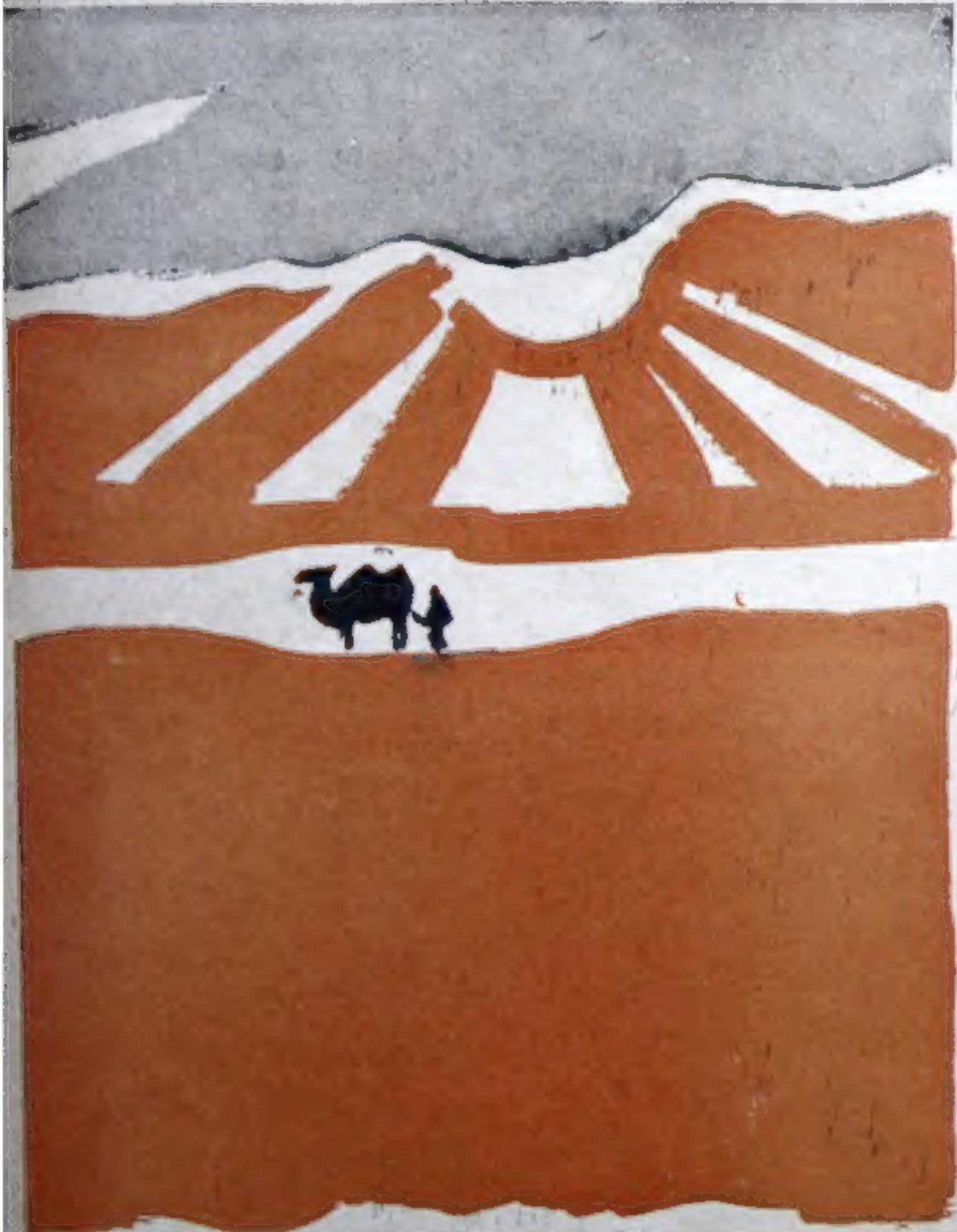
“ကြီးလာနိုင်တာပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် မြန် မြန် ကြီးချင်တယ်၊ ဒါမှဟိုအဝေးကြီးကို လျှောက်သွား နိုင်မှာ၊ ဒါမှ သဲကန္တာရ ဆိုတာ ဘယ်လဲလို့ သိရမှာ”

သူ့မိခင်က သူ့ကို ခဏမျှစိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ သူမသည် မေးရိုးများနှင့် စားမြုံ့ ပြန်အစာများကို ဝါးလိုက်ရင်း “မင်းကောင်းကောင်း ကြီးလာပြီဆိုရင် သဲကန္တာရထဲ သွားရမှာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းပျော်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သဲကန္တာရထဲ မှာ သစ်ပင်မရှိဘူး၊ ကျောက်ဆောင်တွေ နဲ့ သဲတွေချည်းဘဲ၊ အဲဆူးနဲ့ အပင်က လေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့” ဟု ပြော လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဘဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သဲကန္တာရ ထဲကို သွားချင်သေးတယ်”

နာမည်နာ (၄၃) ဆို

ဆင်းဘတ်နှင့် သဲကန္တာရ

သောင်းလေး

ညီမရေ...

ညီမက မမတို့ရဲ့ လူငယ် (လေ ကြောင်း) အဖွဲ့ကြီးအကြောင်းကို မေး လာလို့ သာ မမအနေနဲ့ ပြန်ရေးလိုက်ရ တာ။ မမတို့လူငယ် (လေကြောင်း) အဖွဲ့ နဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှေ့ သို့စာစောင်နဲ့ ရှေ့ ဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်တွေမှာ အတော် များများ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြပြီးပြီ ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်လေ သိချင်လို့ မေးလစဉ် ညီမတို့အတွက်ကို တော့ မမတို့လူငယ် (လေကြောင်း) အဖွဲ့ရဲ့ ကိုယ်စား ပြန်လည်ဖြေကြား ပြောပြရမယ်မှတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ မမတို့ လူငယ် (လေကြောင်း) အဖွဲ့ဖြစ် ပေါ်လာပုံအစကနေပြီး အခုလက်ရှိ အခြေအနေတွေအထိ သိသင့်မှတ်သင့် တာကလေးတွေအားလုံးကို ဖော်ပြလိုက် ပါတယ်ကွယ်။

လူငယ် (လေကြောင်း) အဖွဲ့ဟာ အခု မှ စတင်ဖွဲ့စည်းပေါ်ပေါက်ခဲ့တာမဟုတ် ဘူး၊ ဟိုယခင် ၁၉၅၃-၅၄-ခုနှစ်ကထဲကစ ပြီးလေယာဉ်ငယ်ပုံစံအဖွဲ့ရယ်လို့ ဖွဲ့စည်း ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အဖွဲ့ တဖွဲ့ဘဲဖြစ်တယ် ညီမရေ။ အဲဒီ လေယာဉ်ငယ်ပုံစံအဖွဲ့ကို အမျိုးသား အစိုးရ အထက်တန်း ကျောင်းဖြစ်တဲ့ မြို့မကျောင်းမှာ စတင် ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့တယ်။ ဒီအဖွဲ့ရဲ့ လုပ်ဆောင် ချက်ကတော့ လူငယ်လေးတွေကို လေ ကြောင်းပညာမှာ စိတ်ပါဝင်စားမှုရှိလာ

ပြီး လေယာဉ်ငယ်ကလေးတွေ တည် ဆောက်မှုအတတ်ပညာကို တတ်မြောက် စေချင်လို့ ဘဲဖြစ်တယ်။ လေယာဉ်ငယ် ပုံစံအဖွဲ့ကို ဦးစီးဖွဲ့စည်းသူကတော့ တပ် မတော် (လေတပ်) ကဘဲ စတင်ဖွဲ့စည်း ပေးခဲ့တာပါ။

မြို့မကျောင်းကမှတဆင့် လေယာဉ် ငယ်ပုံစံအဖွဲ့တွေကို စိန်ပေါလ်၊ မက်သ ဒစ်၊ ကုရှင်၊ တီတီစီ၊ ရေကျော်အစရှိတဲ့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွေမှာ ဖွဲ့ စည်းပေးခဲ့တဲ့အပြင် တက္ကသိုလ်ကျောင်း များမှာတောင်မှ တက္ကသိုလ် လေယာဉ် ပုံစံငယ်အဖွဲ့ဆိုပြီး ဖွဲ့စည်း ပေး ခဲ့တယ် လေ။ အဲဒီ အချိန်အခါတုန်းကတော့ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ အဖွဲ့အစည်းကလေးတွေဟာ ကိုယ်ကျောင်းနဲ့ ကိုယ် လေယာဉ်ငယ် ကလေးတွေ တည်ဆောက် ကြရတယ်။ နောက်ပြီး ကင်းထောက်လူငယ်အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့စည်းနေကြဆဲ အချိန် ဒေသဖြစ်လေ တော့ ကင်းထောက် အဖွဲ့ထဲမှာ ဘဲ (Air Scout) အဖွဲ့ဆိုတာရှိသေးတယ်။

မမတို့လဲ လေယာဉ်ငယ်ကလေးတွေ ကို တည်ဆောက်ကြရတယ်။ လေယာဉ် ငယ်ပုံစံအဖွဲ့ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက် လာတာနဲ့ အမျှ ၁၉၅၈-ခုနှစ်မှာ လေ ယာဉ်ငယ်ပုံစံပိုင်ပွဲ ကျင်းပနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီပိုင်ပွဲကို ကျောင်းပေါင်းစုံက လေ ယာဉ်ငယ်ပုံစံအဖွဲ့ဝင်ကျောင်းသားများ နဲ့ အခြားစိတ်ပါဝင်စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက

ပါဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတယ်လေယာဉ် ပုံစံငယ်ပိုင်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားတဲ့နောက် မှာတော့ ဒီအဖွဲ့ကို နယ်ကျောင်း သူ ကျောင်းသားတွေကပါ စိတ်ပါဝင်စား လာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ စိတ်ပါဝင်စားလှ ခဲ့ကြမှုနဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကြောင့် မိတ္တီကာ၊ မန္တလေး၊ မေမြို့၊ မြစ်ကြီးနား၊ ပုသိမ်၊ ဟင်္သာတ၊ အုတ်ဖို အစရှိတဲ့မြို့တွေ က ကျောင်းတွေမှာ လေယာဉ်ပုံစံငယ် အဖွဲ့ကလေးတွေကို လိုက်ပြီး ဖွဲ့စည်းပေး ခဲ့ရတယ်လေ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ လေယာဉ်ငယ် ပုံစံအဖွဲ့ဟာ လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက် ခြင်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အချို့ ကျောင်းတွေ ဆိုရင် အဖွဲ့ အစည်း လုံးလုံး ပျက်သွား တယ်။ ၁၉၆၀-မှာ စိန်ပေါလ် ကျောင်း တကျောင်းဘဲလေယာဉ်ငယ် ပုံစံအဖွဲ့ ရှိ တော့တယ်။ မမတို့လဲ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျောင်းအသီးသီးက စိတ်ပါဝင်စားကြ တဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားဟောင်း တွေကို စုစည်းပြီး စိန်ပေါလ် ကျောင်းကို ဘဲ ဗဟိုပြု ဖွဲ့စည်းခဲ့ရတယ်။ အချို့ နယ် ကျောင်းသားတွေ ဆိုရင် တော်တော် လေး တိုးတက်လာတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မတော်မှာက ပစ္စည်း ချွေးပါး တယ်၊ ချို့တဲ့တယ်၊ အချို့ နယ်တွေမှာ ဦးဆောင် လုပ် ကိုင် မယ့် သူမရှိဘူး။ ဒါ ကြောင့်ဘဲ နယ်တွေက အဖွဲ့အစည်းတွေ ဟာ တဖြည်းဖြည်း ပျက် ခဲ့ကြရတယ်။

၁၉၆၃-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှာ ပညာရေးဌာနက ကြီးမှူးပြီး ပထမအကြိမ်မြောက် ပညာရေးပြပွဲကြီးကို ရန်ကုန်မြို့အင်ဗိုလ်ခန်းမမှာ ကျင်းပတဲ့အခါ မမတို့ အဖွဲ့ကလည်း လေယာဉ်ငယ် ပုံစံအဖွဲ့အနေနဲ့ ပါဝင်ပြသခဲ့တယ်လေ။ မမတို့နဲ့ အတူ တကွသိုလ် လေယာဉ်ငယ် ပုံစံအဖွဲ့နဲ့ အခြား စိတ်ပါဝင်စားသူတွေကပါ ပူးပေါင်း ပြသခဲ့ကြတယ်။ ပြပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မမတို့ရဲ့ လေယာဉ်ငယ်ပုံစံ အဖွဲ့ကို ကျောင်းသူကျောင်းသား အများစုအနေနဲ့ ပြန်လည်စိတ်ပါဝင်စားလာကြပြန်ပြီး ဝင်ရောက်လာကြတာနဲ့ ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှာတော့ အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း (၅၀) မျှ ရှိလာခဲ့ပြန်တယ်။

၁၉၆၄-ခုနှစ်၊ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကျောင်းသား ပွဲတော် (ပညာရေးပြပွဲ) ကျင်းပတဲ့အခါမှာတော့ မမတို့အဖွဲ့ဟာ လေယာဉ်ငယ် ပုံစံတွေကိုချည်း တည်ဆောက်မနေကြတော့ဘူး။ လေကြောင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်ပြန့်မလဲ၊ လူငယ်အတိုင်းအတာရှိသလောက် ထွင်းပေးစက်ပြီး လေ့လာကြမယ်၊ ဇာတ်ကြမ်းကြမ်းလက်တွေ့လုပ်ကိုင်ကြမယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အပြည့်အဝနဲ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပြီ။ လေကြောင်းပညာရပ်တွေတင်မဟုတ်ပဲ ပေါ့ကွယ်၊ အခြား ဘာပညာမဆို ကောင်းတဲ့ ပညာရပ် မှန်သမျှကို စူးစမ်း လေ့လာကြမယ်လေ။

ဒါကြောင့်လဲ ၁၉၆၅-ခုနှစ်၊ မတ်လမှာ မင်္ဂလာဒုံ လေတပ်ကို လေ့လာရေး ခရီးထွက်ကြတယ်။ ၁၉၆၅-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လမှာ လူငယ် (လေကြောင်း အဖွဲ့) ရဲ့ အမှတ်(၁) လေကြောင်း သင်တန်းကို ဖွင့်လှစ် သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ဒီသင်တန်းကို ကျောင်း-ပေါင်းစုံက ကျေစင်း

သား ကျောင်းသူ အတော် များများလေး တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့ကြတယ်ကွယ်။ အမှတ်(၁) သင်တန်းသားတွေ အစုံအညီနဲ့ အောက်တိုဘာလ ကျောင်းပိတ်ရ ခဲ့မှ မိတ္ထီလာလေ တပ်လေ့ကျင့်ရေးစခန်း၊ ကြက်မောက်တောင် ဆည်၊ ကျောက်ဆည် ချည်ဆိုးဆေး လုပ်ငန်း၊ ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းစတဲ့ ဗဟုသုတရှာဖွေရေးခရီးတွေကို သွားရောက် လေ့လာခဲ့ကြတယ်။ အချို့ လုပ်ငန်းတွေမှာ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက် လုပ်အား ပေးခဲ့ကြတယ်။ သင်ကြားခဲ့ကြတယ်။ အမှတ်(၁) လေကြောင်းသင်တန်းသားတွေရဲ့ သင်တန်း ဆင်းပွဲကိုတော့ နိုဝင်ဘာ လမှာ ကျင်းပပြီး ဒီဇင်ဘာလမှာ တတိယအကြိမ်မြောက် အဖြစ် ကျင်းပတဲ့ ကျောင်းသားပွဲတော်နဲ့ အတူ လူငယ် (လေကြောင်း) အဖွဲ့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် ကလေးတွေကို ပါဝင် ပြသခဲ့တယ်လေ။

ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ တိုးတက်ခဲ့ကြတာကတော့ ဟိုတုန်းကနဲ့ ကိုမတူတော့ဘူး ညီမရေ၊ ကြည့်မိပါအုံး။ ၁၉၆၆-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာမှော်ဘီလေတပ်က စက်မဲ့ လေယာဉ်တွေကို တောင် မမတို့အဖွဲ့က ကျောင်းသား (၁၅)ဦး တက်ရောက်ပြီး သင်ကြား မောင်းနှင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ လေယာဉ်ငယ် ပုံစံကလေးတွေ ထည်ဆော်လာကြတာနဲ့ စက်မဲ့ လေယာဉ်ကြီးတွေကိုတောင် မောင်းနှင်နိုင်တဲ့ အဆင့်အထိ တိုးတက်တာဟာလူငယ် (လေကြောင်း) အဖွဲ့ရဲ့ အောင်မြင်မှုဘဲလို့ မှတ်ယူခဲ့ကြရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဇွန်လမှာ လူငယ် (လေကြောင်း) သင်တန်း အမှတ်စဉ်(၂) ကို ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ ပြန်တယ်။ ဒီသင်တန်းကိုတော့ ကျောင်းသားပေါင်း (၁၂၀) လောက်တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့ကြပြီး အောက်တိုဘာလ ကုန်မှာတော့ သင်တန်း

ဆင်းစေခဲ့တယ်။ သင်တန်းဆင်းကျောင်းသူတွေထဲကမှလက်ရွေးစင်ကျောင်းသား (၄၀) ကို ရွေးချယ်ပြီး မန္တလေးမှာ ကျင်းပတဲ့ စတုတ္ထ အကြိမ်မြောက် ကျောင်းသားပွဲတော်ကို သွားရောက် ပြသခဲ့ကြတယ်။

၁၉၆၇ ခု ပြေလမှာ သင်တန်း အမှတ် (၁) နဲ့ (၂) က ကျောင်းသား ကျောင်းသူ သင်တန်းသားများကိုဘဲ သင်တန်းအမှတ် (၃) အဖြစ်နဲ့ နေရာသိ မှမ်းမ သင်တန်း ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပြီး မှော်ဘီလေတပ်ကစက်မဲ့ လေယာဉ် မောင်း သင်တန်းကို (၁၀) ရက်ကြာ (၃) သက်ခွဲပြီး တက်ရောက် သင်ကြား စေခဲ့တယ်။ အဲဒီသင်တန်းအမှတ်စဉ် (၃) ရဲ့ သင်တန်းဆင်းပွဲကိုတော့ ဇွန်လမှာ လေယာဉ်ငယ်ပုံစံပြိုင်ပွဲ ကျင်းပခြင်းနဲ့ အတူ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အောက်တိုဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာတော့ လူငယ် (လေကြောင်း) အဖွဲ့သား (၂၀) လောက်ကိုရွေးချယ်ပြီး စက်မဲ့ လေယာဉ်မောင်းသင်တန်းမှာ တက်ရောက် သင်ကြားစေခဲ့ ပြန်တယ်။ သူတို့အဖွဲ့တော့ (Solo) တဦးချင်း ပျံသန်းနိုင်တဲ့ အထိ တက်ရောက်သင်ကြားခွင့် ရခဲ့ကြတာမို့ အခုဆိုရင်ကျောင်းသား (၉) ယောက်နဲ့ ကျောင်းသူ (၄) ယောက်တို့ ဟာ တဦးချင်း ပျံသန်းနိုင်ကြပြီလေ။

အခုနှစ် တိုးချဲ့အစီအစဉ်တွေ အရ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းတွေကိုအရှေ့ပိုင်း အနောက်ပိုင်း ခွဲခြားပြီး လူငယ် (လေကြောင်း) သင်တန်း အမှတ် (၁၆၈) ကိုပြေလကနေ စတင်သင်တန်း ပေးခဲ့တယ်။ အရှေ့ပိုင်းအဖွဲ့ကို အမှတ် (၆) ဗိုလ်တထောင် (အရင် စိန်ပေါ) ကျောင်း) မှာ ဗဟိုပြုဖွဲ့စည်းထားတယ်။ အနောက်ပိုင်းအဖွဲ့ကိုတော့ အမှတ် (၃) ဇာမျက်နှာ (၃၀) နဲ့

ကျွန်ုပ်တို့ လူသားများသည် လောကဓာတ်ကြီးတခုလုံး၏ အကြောင်းများကို တစထက်တစပိုမိုသိရှိလာခဲ့ကြ၏။ တိုးတက် သိရှိနေကြဆဲလည်း ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာပထဝီ မြေမျက်နှာပြင်တလွှားကိုလည်း လူသားတို့က စိုးမိုးချယ်လယ်လျက်ရှိနေကြ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ သတိမမူမိသော အချက်ကြီး တချက်ကား ရှိ၍နေပေသည်။ ယင်းသည့် အချက်မှာကား မနုဿ လူသားများသည် ငါးမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၍ နေကြသော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ငါးမျိုးသည် ခေမုဒ္ဒရာကြီး၏ အတွင်း၌သာသျှင် ကူးခတ်သွားလာ အသက်ရှင်၍ နေနိုင်ကြ၏။ မနုဿ လူသားများသည်လည်း လေမုဒ္ဒရာကြီး၏ အောက်ခြေအလွှာ၌သာလျှင် သက်တမ်းအလျောက် အသက်ရှင်ကာ ခပ်တည်နေနိုင်ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သေမရှိပါက မည်သို့မျှအသက်ရှင်၍ နေနိုင်ကြသည်မဟုတ်ချေ။

စင်စစ်အားဖြင့် ဆိုရပါလျှင် လူသားတို့သည် မိုင်ပေါင်းရာနှင့်ချီ၍ အစုအ

သော လေမုဒ္ဒရာကြီး၏ အောက်ခြေကြမ်းပြင် ကမ္ဘာ့မြေမျက်နှာပြင်၌ ကပ်လျက်တူးလျက် အသက်ရှင်၍ နေကြရ၏။ ဤမျှ ကျဉ်းမြောင်းလှသော နယ်ပယ်ထဲ၌ လူသားတို့ ဘဝ ဖြစ်တည်၍ နေကြရခြင်းသည် ဖြစ်တောင့် ဖြစ်ခဲရှိလှသော။ ထို့ကြောင့်ပင် မနုဿ ဘာဝေါ ဒုလ္လဘော ဟူသော ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်လာ စကားနှင့် များစွာပင် ကိုက်ညီ၍ နေသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ နက်နဲစွာ စဉ်းစား လိုက်လျှင် လူအဖြစ်သည် ခဲလှစွာ သည့် အချက်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

လူသားတို့သည် လေအလွှာ နယ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေး အတွင်း၌သာ အသက်ရှင်နိုင်ကြသည်။ ရေ၊ နက်ထဲ၌ ကျင်လည်ကျက်စားသော ငါးမျိုးတို့ ရေပြင်ပေါ်သို့ ဖော်ထုတ်လိုက်ပါလျှင် ထိုငါးမျိုးတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်

အလိုလို ပေါက်ကွဲပျက်စီးကာသေဆုံးရ၏။ ထို့နည်းတူစွာပင်လျှင် လူသားတဦးစား အလွန်မြင့်၍ လေအထပ်ပါးလျားသော အာကာသတနေရာသို့ရောက်တရက် ပြောင်းရွှေ့ ပေးလိုက်ပါက ထိုလူသားသည် ခန္ဓာကိုယ် ပေါက်ကွဲပျက်စီးကာ သေဆုံးရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ လူသားတို့ အသက်ရှင်၍ နေနိုင်သော လေအလွှာမှာကား အာကာသ လေဟာပြင်နှင့် မြေမျက်နှာပြင်တို့၏ အကြားရှိ ငါးလျှားလှသော လေအလွှာကလေး အတွင်း၌သာ ဖြစ်ပေသည်။

လူတို့ နေရာ ဤကမ္ဘာကြီးသည် အလွှာ အထပ်ထပ်ရှိသော ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ကမ္ဘာကြီး၏ အတွင်းပိုင်း၌ သေလစာပထဝီဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော ကျောက်လုံးကြီးရှိ၏။ ထိုကျောက်လုံးကြီးကို လိုက်သိမ်းယားဟု ပညာရှင်များက အမည်ပေးထား၏။ ကျောက်လုံးကြီး၏ အပေါ်တွင် ကမ္ဘာ၏ မျက်နှာပြင် လေးပုံသုံးပုံမျှကို ဟိုက်ဒရိုစဖီးယားခေါ် ရေလွှာကြီးက ဖုံးလွှမ်း၍ထားပြန်၏။ ရေလွှာကြီး၏ အထူမှာ ပျမ်းမျှကြေးအားဖြင့် ရေအနက် နှစ်မိုင်ခန့်ရှိလေသည်။ ရေလွှာကြီးမှအပ ဖြစ်သော ကမ္ဘာ့ လေပုံတပုံနေရာများမှာကား ဘိုင်အိုစဖီးယားခေါ် မြေသားအလွှာဖြစ်၏။ ထိုအလွှာပေါ်တွင် သက်ရှိသက်မဲ့များ ပေါက်ပွား နေကြ၏။ ယင်းသည့် သက်ရှိသက်မဲ့ အနန္တတို့အနက်တွင် မနုဿလူသားလည်း ပါဝင်နေပေသည်။ လူသားတို့နေထိုင်ပေါက်

လူတို့နေရာဤကမ္ဘာ

10

ပွားနိုင်သော မြေအလွှာ၏ ပမာဏမှာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး၏ အထူနှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက်ပါလျှင် ဆပ်ပြာ ပူပေါင်း ဖြစ်၍နေသော အမြေကလေးလောက် မျှသာရှိပေသည်။ ဤအမြေတမျှကျဉ်း မြောင်းသော အလွှာကလေး အတွင်း၌ သက်ရှိပစ္စည်း အားလုံးတို့သည် ပြုတ်လု တဲကာကလေးမျှ ချိန်သား ကိုက်ထား ပြီး သက်ရှိ တည်ရှိနေကြရခြင်း ဖြစ် လေသည်။ လူသားတို့၏ ဘဝမှာကား ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သဟဇာတဖြစ်အောင် (ဝါ) လိုက်လျောညီထွေအောင် ချိန် ညှိ၍နေရသောဘဝ ဖြစ်လေသည်။ လေ ထုထဲ၌ အမြင့် ခြောက်မိုင်အထိ အ ပင်လယ် များကို တွေ့နိုင်၏။ ရေထုထဲ ၌လည်း အနက်ခြောက်မိုင်အထိ ရေ အတ္တပါများ အသက်ရှင်နိုင်၏။ လူသား တို့သည်ကား လေထု၏အောက်ခြေနှင့် ရေထု၏ မျက်နှာပြင်အကြားရှိ ကျဉ်း မြောင်းလှစွာသော အလွှာ ကလေး၌ သေ အသက်ရှင် ရပ်တည်၍ နေကြရ ပေသည်။

ကျောက်အားအလွှာ၊ ရေသား အ လွှာနှင့် မြေသားအလွှာ သုံးခုတို့ကို လေသား အလွှာက ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ယင်းသည့် လေသားအလွှာသည်ကား ခိုးယိုပေါက်မြှင့်နိုင်၏။ အမြဲတစေလွပ် ရွား ရွှေ့လျားနေ၏။ ကိုင်တွယ် ဇမ်း သပ်ခြင်းငှာ စေ့မီးနိုင်၊ သို့သော် ယင်း သည့်လေအလွှာသည် မိုင်ပေါင်းများစွာ ထူနှင့်ချီ၍ အထူရှိ၏။ ယင်းသည့်လေ ထုထဲ၌ ပင် ၉၀- အသက် ရှိသော သတ္တဝါများသည် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်အမျိုး မျိုးဖြင့် သက်ရှင်ထည်ရှိ နေကြရ ပေ သည်။

လေအထူ မရှိပါလျှင် တိရစ္ဆာန်၊ အ ပင်၊ ငှက်၊ ငါး၊ သစ်ပင်၊ မြက်ပင်မှအစ ဘာမျှ အသက်ရှင်နိုင်မည်မဟုတ်။ တဖန်

လေအထူသည် လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို အမျိုးမျိုး စီမံခန့်ခွဲသွက် ပြုပြင်နေ၏။ ပြောင်းလဲပေးနေ၏။ လေအထူမရှိလျှင် ထုသိဉာဏ်မရှိနိုင်။ လေတိုက်ခြင်း၊ တိမ် တက်ခြင်း၊ မိုးရွာခြင်းတို့မရှိနိုင်။ ထို့ပြင် နေရောင်လည်း ရှိမည်မဟုတ်။ ပြာလဲ သော ကောင်းကင်ကိုလည်း မမြင်နိုင်၊ တိမ်တောက်သောစည်းမျှာအချိန်များ ကိုလည်း မြင်ရမည်မဟုတ်။ အော်ရီရာ ခေါ် အလင်းစင် ကန်လန်ကာကြီး များကို မြင်ရမည်မဟုတ်။ အရက်တက် ချိန်၏ ပန်းနုသွေးအလှကိုလည်း မြင်ရ မည်မဟုတ်။ တဖန် လေအထူ မရှိလျှင် ကမ္ဘာပေါ်၌ မီးမရှိနိုင်။ မီးဆိုသည် ကား လောင်စာနှင့် လေထဲရှိ အောက် ဆီဂျင်ဓာတ်တို့ ပေါင်းစပ်သော အခါ မှာမှ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော (စွမ်း) ဖြစ် လေသည်။ တဖန် လေအထူ မရှိလျှင် ဤကမ္ဘာပေါ်၌ အသံဟူ၍ မရှိနိုင်။ အ ကြောင်းမှူးမူကား လူတို့က (အသံ) ဟု ခေါ်ဆိုနေကြသော ပစ္စည်းမှာ လေ လှိုင်းများက နားခွက်တွင်လာ၍ ရိုက် ခတ်တုန်လှုပ်စေသောကြောင့် အသံ အာ ရုံကြောများ၌ ဖြစ်ပေါ်လာရသော (စွမ်း) အသံ ရှိသောလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ လေမရှိလျှင် အလင်များလည်း မပေါက် နိုင်၊ ငှက်များလည်း မပျံနိုင်။

ဤမျှ အရေးကြီးသော လေအထူ သည် ကျွန်ုပ်တို့နေရာ ဤကမ္ဘာရှိ လူ သားများကို ကြီးမားသော ခြိမ်းခြောက် တခုသဖွယ် အကာအကွယ်ပေး၍လည်း ထားလေသေးသည်။ သူရိယနေမင်းမှ နေ၍ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော လှိုင်းတို့ သေမင်း ရောင်ခြည်များသည် ကျွန်ုပ်တို့နေရာ ဤကမ္ဘာသို့ လာရောက် ရိုက်ခတ်နေကြ၏။ ထိုရောင်ခြည် လှိုင်း များ၏ပြင်းထန်လှသောအင်ကို လေထူ အလွှာကြီး၏ အားလုံးလိုလိုပင် ဖမ်းယူ

ချုပ်ကိုင် စုတ်ယူထားလျက်ရှိလေသည်။ ညအချိန်သို့ရောက်သောအခါ၌ လေထူ အလွှာကြီးသည် ဖန်ပေါင်းချောင်ကြီး နှင့်တူပြန်လေသည်။ နေအချိန်နှင့် နေ မင်းမှရှိသော အပူဓာတ်များကို မြေ ကြီးက စုတ်ယူထားလိုက်၏။ သို့မှီး၍ ထား၏။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်တို့နေရာ ဤကမ္ဘာကြီးကို လေထူအလွှာက ဖန် ပေါင်းချောင်နှင့် အုပ်ဆုံး၍ထားသလို ဖုံးလွှမ်းမထားပါက နေအချိန်က မြေ ကြီးတွင် စုဆောင်းသားခဲ့သော အပူရှိန် တို့သည် ညအခါ နေမင်းမရှိဘောသော အချိန်၌ အာကာသသို့ ပြန်လွင့် ထွက် ပြေးကာ ပျောက်ကွယ် ဆုံးပါးသွားကြ ပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့နေရာ ဤကမ္ဘာကြီး ကို လေထူအလွှာကြီးကသာ အကာ အ ကွယ်ပေး၍မထားပါလျှင် မြေမျက်နှာ ပြင်၏ နေအချိန် အပူရှိန်သည် လေ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှူးကဲ့သို့ ပါရင်ဟိုက် အပူချိန် ၂၃၀ ဒီဂရီရှိပေလိမ့်မည်။ ထို အပူရှိန်ကား ရေကိုဆွတ်စနိုင်သော အပူ ရှိန်အင် တဆင့်မျှရှိလေသည်။ ညအချိန် သို့ရောက်သောအခါ၌လည်း ကမ္ဘာ့ မျက်နှာပြင်၏ အပူချိန်သည် ရေခဲသည် ပြဒါးမှတ်၏အောက်သို့ ဒီဂရီ ၉၀၀-မျှ ကျဆင်းသွားသောအခါ အေးနေ ပေ လိမ့်မည်တဖန်။ လေထူအလွှာကြီးသည် ကြီးမားသော နေကာကြီးနှင့် တူ၍နေ ၏။ အကြောင်းမှာမူ နေစဉ်းနှင့်တိုင်းပင် အာကာသ ဟင်းလင်းပြင်မှ ကြယ်ပျံ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးတို့သည် တနေ့ လျှင် အလုံးပေါင်း သန်းပေါင်း ၁၀၀ (တရာ)မျှ ကျွန်ုပ်တို့နေရာ ဤကမ္ဘာ ကြီးကို လာရောက်ထိမှန်လျက်ရှိ၏။ သို့ သော် ထိုကြယ်ပျံ အမျိုးမျိုးတို့သည် လေထူအလွှာကြီးကို ဖြတ်သန်း ဝင်

ာဗျက်နှာ (၃၇) ခု

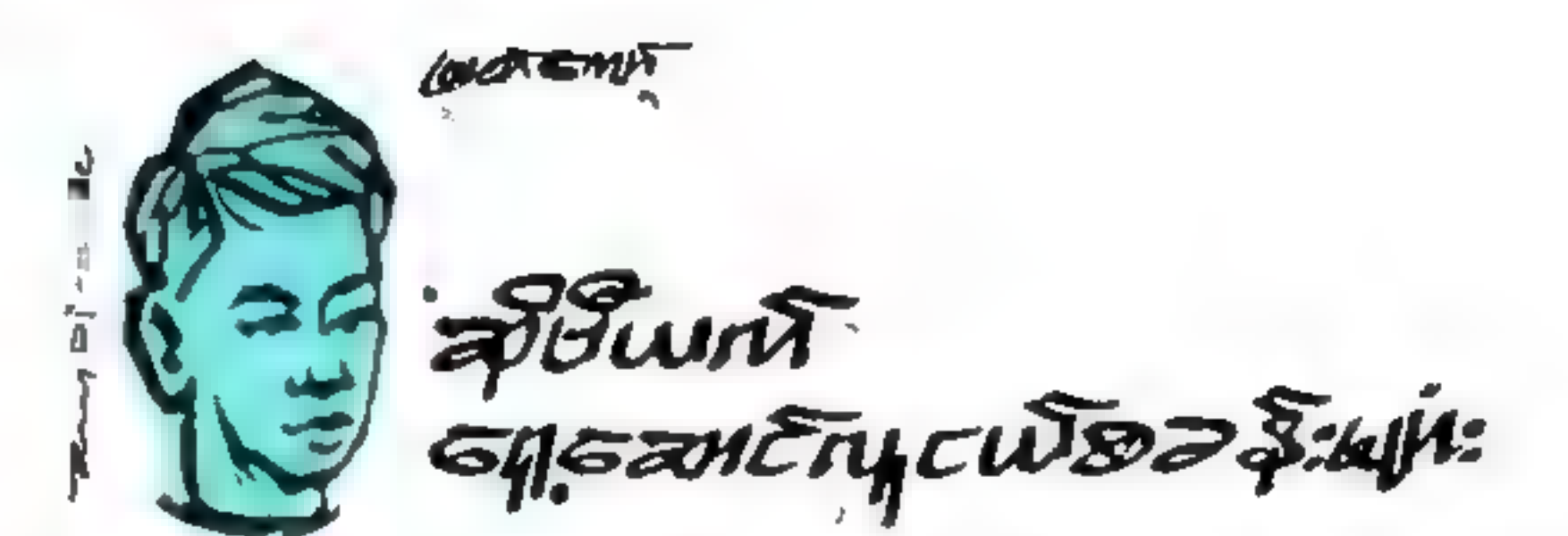
မနက်ဖန်၏ အနာဂတ်ကို ကောင်း ဆိုးပြုပြင်ကြမည့် သူများသည် ယနေ့ ပစ္စုပ္ပန်၏ လူငယ်များသာ လုံးဝဖြစ်ပေ သည်။ ကြွေလွင့်ရသော ရွက်ဝါတို့၏ နေရာတွင် ပုရစ်နွယ် ရွက်သစ်ဖူးတို့က အစားထိုးဝင်ရောက်ကြရသည့် သဘော သာပင်တည်း။

သည်သို့သောအခါတွင် ယခုခေတ် လူငယ်တို့သည် အနာဂတ်ကို ကောင်း ကျိုးပေးရန်အလို့ငှာသာ ဖြစ်သင့်၏။ ထို့ကြောင့် အစကောင်းမှ အနှောင်း သေချာလေမည်။ အနှောင်းသေချာစေ ရေးအတွက် ယခုအစမှလျှင် မှန်ကန် သော အုတ်မြစ်စနစ် ရည်ရွယ်ချက် သဘောတရားအပြည့်ဝဖြင့် ပြုစုပျိုး ထောင်ရပေမည်။

ကမ္ဘာတဝှမ်းတွင် ရှိကြသော နိုင်ငံ ကြီးငယ်တို့သည် နောင်တခေတ်၏ ရှေ့ ဆောင်များဖြစ်မည့် လူငယ်များကိုပိုမို တို့တိုင်းပြည်၏ ဥာဏ်အားစွမ်းအား စသော အင်အားများကို နည်းအမျိုး မျိုးဖြင့် လူငယ်များအတွက် အသုံးချ ကြလေသည်။

ထိုသို့သော နိုင်ငံများအနက်မှ အား ရ ကျေနပ်နှစ်သက် စပွယ် ဖြစ်သော လူငယ် များ အတွက် စွမ်းအား ပေး သော ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ တနိုင်ငံဖြစ်သည့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏ ရှေ့ဆောင်လူငယ် စခန်းများအကြောင်းကို တင်ပြလိုက် ပါသည်။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံရှိ ရှေ့ဆောင်လူ ငယ် စခန်းများတွင် ပထမဆုံးသော စခန်းသည် 'အာတက်' စခန်းပင်ဖြစ်၍ စံနမူနာအင်ရသော စံပြစခန်းကြီးဆို လျှင်လည်း မမှားပေ။ လူငယ်များ၏ အသက်နိုင်ငံဟုပင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြ သည်အထိ လူငယ်များအတွက်အသင့် လျော်ဆုံးစခန်း ဖြစ်လေသည်။

အာတက်စခန်းမှာ ပင်လယ်နက် ကမ်းခြေတွင် တည်ရှိ၍ စိတ်ရွှင်လန်း ဘွယ်ရာသဘာဝပထဝီအနေအထားနှင့် ပြည့်စုံနေပြီး ရုဘ်ဒွေ သန်းပေါင်း ရာ ပေါင်းများစွာ သွားပြု၍ တည်ဆောက် ထားခြင်းဖြစ်၍လည်း လိုအပ်သမျှကို တတ်စွမ်းဆုံးဖြည့်တင်းထားလေသည်။ ထိုစခန်းကို စစ်မဖြစ်မီကာလမှပင် တည်ဆောက်ထားခဲ့၏။ စစ်ပြီးကာလ တွင် ပထမဆုံး အာတက်စခန်းကို မွန်း မီရင်းမှ ထိုစခန်းအနီးအနားတွင် ရှေ့ ဆောင်လူငယ် စခန်းနှစ်ခုကို ထပ်မံ တည်ဆောက်ခဲ့ပြန်သည်။

စခန်းအသစ်နှစ်ခုမှာ မော်စကူပြင် (ရေကြောင်း) နှင့် ပရိဘရက်စနော့ (ကမ်းရိုးတန်း) ဟူသော စခန်းနှစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခုခေတ်တွင် အာတက်ကဲ့သို့သော ရှေ့ဆောင်လူငယ် စခန်းများကို နိုင်ငံ တဝှမ်းတွင်အများအပြား တည်ဆောက် လျက်ရှိပေ သည်။

ကော့ဘေးဆပ် မြောက်ပိုင်းတွင် အာတက်စခန်း၏ ညီ ဘဝမှတ်ကြသော 'အော်လီယွန်နော့' (သိမ်းငှက်) စခန်း နှင့် ဘရက်ပင်သယ်ကမ်းခြေပေါ်တွင်ရှိ ဆိုက်ဟေးရီးယား အရှေ့ပိုင်း ဘွင် 'မြောက်ပိုင်းအာတက်' ဟူသော စခန်း တို့သည် ပေါ်ပေါက်ကြလေပြီ။

'မြောက်ပိုင်းအာတက်' သည်တိုက် ဂါး သစ်တောထဲတွင် ရှိပြီး ပထမဆုံး

သော နိုင်ငံတကာ၏ ရှေ့ဆောင်လူငယ် မြို့စခန်းဖြစ်လာပေဦးမည်။

ရှေ့ဆောင် လူငယ်ကလေးပေါင်း ၁၂၀၀-ကျော်ကို တပြိုင်တည်း စုရုံးစေ နိုင်မည်ဖြစ်၏။

အနားယူ ဆေးဝါးကုသ ကျန်းမာ သန်စွမ်းရေး မြှင့်တင်ပေးသည့် 'အာ တက်' စခန်းတခုကိုလည်း အမူ'ပင်လယ် ကမ်းခြေ၏ အရှေ့ဖျားပေါ်တွင် တည် ဆောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် ကက်စပီယံ ပင်လယ်ကမ်း ခြေပေါ်၌လည်း ရှေ့ဆောင် လူငယ် ကလေး ၂၄၀၀-ကို နေရာပေးစေနိုင်မည့် စခန်းခဲ အာတက်များကို တည်ဆောက် လျက်ရှိနေလေပြီ။

ဆိုဗီယက် ယူနီယံရှိ ရှေ့ဆောင် လူ ငယ်စခန်း များသည် နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိ ပြန်သည်။

ပထမအမျိုးအစားမှာ ကျန်းမာ ရေးနှင့် ကစားခုန်စားကို အဓိကထား ၍ ဦးစား ပေးသော စခန်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကာယ ကျန်းမာသော ကလေး များနှင့် အားခင်းကြီး ကျောင်းသားကြီး များသာ နေထိုင်စေပါသည်။ ရွက်ဖျတ် တဲများဖြင့် စခန်းဖွင့်ထားပြီး လမ်း လျှောက်ခြင်း၊ ခရီးထွက်သွားသည်ခြင်း နှင့် ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းများ၊ ကစား ခုန်စားများကို ပြုလုပ်ကြရပါ သည်။

ဒုတိယစခန်းမှာမူ အပန်းအဖြဲဆေးကု အသွင်ဖြစ်၏။ စခန်းတွင် ကလေးငယ်

များ အားနည်းချိန် သူများကို ထားရှိလေသည်။ အနေအထိုင်မှန်ကန်မှုအာဟာရဓာတ်အစားအစာ ဆေးဝါးကုသမှုတို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်၏။ သို့သော် ပြင်းထန်စွာ မကုန်းမာခဲ့ရသူများ ခွဲစိတ်ခဲ့ရသူများနှင့် အားအင်ချိန် သူများမှာ နေထိုင်ရေးအဆင့် မြင့်မားသည် ဖြစ်ပေသည်။

ရှေ့ဆောင်လူငယ် အဖွဲ့စည်းတိုင်း ခေါင်းဆောင်များ၊ ဆရာများစသည်ဖြင့် အသီးသီးရှိကြလေသည်။

နေ့စဉ်သင်တန်းနေရာ ရှေ့ဆောင်လူငယ်စခန်းများ၏ ကြည်နူးဘွယ်ရာများသည် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် အဖွဲ့ဆရာတို့၏ စွမ်းရည်နှင့်အတူ ဖော်ပြနိုင်ထင်ဟပ်လျက်ရှိလေသည်။

သို့သော် ခေါင်းဆောင်နှင့် ဆရာရွေးရာတွင် ကလေးများကို ချစ်ခင်စွာနှင့် ယုယတတ်ရုံနှင့် မလုံလောက်ပေ။ ကစားခန့်စား၊ ရေကူးငါးများ၊ ဓာတ်ပုံရိုက် ပန်းပွင့်စု၊ တံဆိပ်ခေါင်းစု၊ ခေတ္တရုပ်စာသုတများအပြင် အမြင်ကျယ်

လာရေး၊ နယ်မြေပေါ် ချစ်လာရေး၊ သဘာဝလက်တွေ့ သဘောတရားရေးများကိုပါ စနစ်တကျ ပညာပေးလေ့ကျင့်နိုင်စေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ရ၏။

ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို အလုပ်သမားသမဂ္ဂနှင့်သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းတို့က ရွေးချယ်ရလေသည်။ စခန်းပညာပေးအဖွဲ့တွင်းလည်း ကျောင်းဆရာများ၊ ပညာရေးဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းများ၊ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းမှ လုပ်သားများ၊ အင်ဂျင်နီယာများ၊ သိပ္ပံပညာရှင်စသည်တို့ဖြင့် ရွေးချယ်ဖွဲ့စည်းထားကြလေသည်။

နေ့စဉ် ကျောင်း အားရက်တွင် ကျောင်းသား ၆-သန်းမျှတို့သည် ရှေ့ဆောင်လူငယ်စခန်းများ၏ အာဝါသတွင် ခိုလှုံနေထိုင်ကြသည်။

ရှေ့ဆောင် လူငယ်စခန်းများမှာ ၈၈၀၀-မျှဆိုပါက ယူနိုက်တက်တည်ဆောက်ထား၏။

ဘောရွာကျေးလက် သဘာဝ ရေမြေတောတောင်တို့တွင် ထိုစခန်းများကို နည်းဆောက်ထားပြီး ၈-နှစ်မှာ ၅-နှစ်

အရွယ် လူငယ်များကို ထိုစခန်းတို့တွင် ထားရှိသည်။ အထက်တန်း ကျောင်းသားများကိုမူ အထူးလူငယ်စခန်းတွင် ထားရှိလေသည်။

ကလေးစခန်းများတွင် စခန်းညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဝါကြီးသူ (အသက်ကြီးသောရှေ့ဆောင်လူငယ်)၊ လူငယ်ခေါင်းဆောင်နှင့် ဆရာဝန်တို့ တို့က ခေါင်းဆောင်သည်။

ရှေ့ဆောင် လူငယ် အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်သည် ရှေ့ဆောင်လူငယ်ခေါင်းဆောင်များ၏ ကောင်စီ အဖွဲ့နှင့်အတူ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍ စခန်းအတွက် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲကြရလေသည်။

ရှေ့ဆောင်လူငယ် စခန်းတွင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန်၊ ရှင်းလင်းတင်ပြချန်အတွက် ထိုကောင်စီသည် နေ့စဉ်စုရုံး၍ အစည်းအဝေးကျင်းပကြရသည်။ ကောင်စီ အစည်းအဝေးကို ဥက္ကဋ္ဌတဦးတင်မြှောက်ထားကာ ထိုဥက္ကဋ္ဌမှ ဦးဆောင်ကာ ကျင်းပမြဲဖြစ်သည်။

အထူးအစီအစဉ်များသတ်မှတ်ချက်များအပြင် နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်ရန်တို့ကို အကြမ်းဖျင်း သတ်မှတ် ထားကြ၏။ ယေဘုယျ လုပ်ငန်းသဘောများတွင်မူ နံနက် ၇:၃၀-နာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထစေပြီး ၈:၀၀-နာရီအတွင်း တန်းစီလူစစ်၍ လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ကြရပြီး နေ့ချိုးကာ ကိုယ်လက်သန်စင်စေ၏။ နံနက် ၈:၀၀-နာရီမှ ၈-၃၀ နာရီထိစားချိန် သတ်မှတ်ပြီး ၈:၃၀-မှ နေ့လယ် ၁-၀၀ နာရီထိ ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် မြစ်တို့တွင် ရေချိုးခြင်း၊ နေပူစာလှူခြင်း၊ ကစားခန့်စားလုပ်ခြင်း၊ ခရီးထွက်ခြင်း၊ လေ့လာခြင်း၊ ဆွေးနွေးခြင်းများပြုကြလေသည်။ နေ့လယ်စာကို ၁:၀၀-နာရီမှ ၂:၀၀-နာရီအတွင်း စားသောက်စေပြီး ၂:၀၀-နာရီမှ ညနေ ၄:၀၀ နာရီအထိ အိပ်စက် အနားယူကြရသည်။ ၄:၀၀-နာရီတွင် အဆာပြေအစားအစာ၊ သို့မဟုတ် ညနေစာစားသောက်ကြ၏။

၄:၃၀-နာရီတွင် ကစားခန့်စား ပြိုင်ပွဲများ၊ အပျော်လုပ်ငန်းများ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်မှုများပြုလုပ်စေသည်။

၇:၀၀-နာရီမှ ၈:၀၀-နာရီကိုမူ ညစာစားရသည်။ သည် နောက်တွင် ရုပ်ရှင်၊ ပြဇာတ်၊ ကပဲ့၊ ပြပွဲ၊ မိပွဲပွဲများ ပြုလုပ်စေသည်။ ၉:၃၀-နာရီတွင် တန်းစီလူစစ်၍ ၁၀:၀၀-နာရီတွင် စခန်းတခုလုံးအိပ်ချိန်အတွက် မီးမှိတ်ရန် အချက်ပြပြီး မီးပိတ်ကာ စခန်းတွင်းဝယ် ရှေ့ဆောင်လူငယ်များသည် အိပ်စက်ကြရပါသည်။

အမှန်တော့ အနာဂတ်အတွက်အားထပ်မွေးခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

စာရေးသူ စိတ္တဇရောဂါကုစောရုံသို့ ဖောက်သွားစဉ် ကြုံတွေ့ရသော တကူသိုလ် ကျောင်းသား ကိုလှ အောင်၏ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုလှအောင်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရေကို တွေ့တိုင်း ကြက်တက်ချင်သလိုလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည်။ သို့အတွက် ရေရှိသော အရပ်ကို အစဉ်ရှောင်ခဲ့သည်။ မြစ်ဘေး၊ ချောင်းဘေးဆိုလျှင် အနားသွားတိုမဆိုထားနှင့် ရုပ်ရှင်ထဲမှ ရေကိုပင်ကြည့်လိုစိတ်မရှိပေ။ ဤသို့နှင့် ကိုလှအောင်သည် အခြေခံ ပညာစာရ

အထက်တန်း စာမေးပွဲအောင်ပြီး ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်သို့ ဖောက်လာသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မှာ အင်းယားကန်စောင်းတနေရာတွင် တည်ဆောက်ထားသဖြင့် ကျက်သရေ ရှိလှသည်။ အင်းယားကန် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှာလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ အပန်းဖြေ လမ်းလျှောက်ရာဒေသဖြစ်၏။ အင်းယားရေသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ အဖို့ ရေကူးစရာနေရာ၊ လှေလှော်ကစားရာ နေရာ၊ ရွက်လှေလှည့်စရာနေရာ ဖြစ်၏။ မောင်

မယ်များအဖို့မဆိုထားနှင့် လူတိုင်းအဖို့ အင်းယားကန်စောင်းသို့ ဖောက်သွားလျှင် စိတ်ကြည်နူး၏။ လန်းဆန်းစေ၏။ သို့သော် ကိုလှအောင်အဖို့တော့ ဤသို့မဟုတ်ချေ။ အင်းယားကန်စောင်းသို့ အဖော်များနှင့် အတူ လမ်းလျှောက်သွားပါက ကြက်တက်ချင်သလိုလို စိတ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာပြီး အဆောင်ပြန်ပြေးရသည်။ အင်းယားကန်မှာ ကိုလှအောင် အဖို့ကြောက်စရာ၊ ထိပ်လန့်စရာကောင်းသောနေရာတခု ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ အတော်ကလေးကို ထူးပါ၏။

လသစ်သာ ညအခါ စာမေးပွဲပြီးချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်လျှင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အချို့မှာ သီချင်းတကျော်ကျော်နှင့် တက္ကသိုလ်ပျိုဖြူများ နေထိုင်ရာ အင်းယား၊ ရတနာ စသည့် အဆောင်များရှေ့သို့ လမ်းလျှောက်သွားကြလေ့ရှိသည်။ ဤအချိန်တွင် အင်းယားရေပြင်မှာ ငွေဖျာကြိုးအသွင်လှောင်အောက်တွင် နှစ်လိုစဘယ် တဖိတ်ဖိတ်အရောင်တောက်နေတတ်သည်။ ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် ရေစပ်နားသို့သွားရမှာ၊ ရေပြင်ကိုမြင်တွေ့ရမှာ ကိုလှ

အောင်အဖို့ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

အချုပ်အားဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ အခြားလူတိုင်းအဖို့ ကြည့်နူးစရာ နှစ်လိုစရာ ကောင်းသလောက် ကိုလှအောင်အဖို့ အင်းသာနှင့် ကပ်လျက် တည်ရှိနေသဖြင့် အတော် စိတ်မချမ်းသာစရာ ကြောက်စရာကောင်းသောဌာနတခုဖြစ်နေပါသည်။ သို့အတွက် ကိုလှအောင်က ၎င်းအား ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အစား အခြားတက္ကသိုလ် တခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန် လျှောက်လွှာတင်ခဲ့ပါသည်။ တက္ကသိုလ် အာဏာပိုင်များအဖို့လည်း အတော် ထူးဆန်းသော လျှောက်လဲချက်ဖြစ်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်များနှင့် စစ်ဆေးစေရာနောက်ဆုံး ကိုလှအောင်မှာ စိတ္တဇဆေးရုံသို့ ဆေးစစ်ခံရန် ဖောက်ဖျိလာရခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုပါသည်။ စိတ္တဇဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကြီးက ကိုလှအောင်အားဆိပ်ငြိမ်ရာ အခန်းထဲတိုင်းသို့ ခေါ်ယူပြီး ကိုလှအောင်၏ ငယ်စဉ်မှ အဖြစ်အပျက်ကို တဖြည်းဖြည်းစမေးသည်။

ကိုလှအောင်ကလည်း ငယ်စဉ်က တည်းက အဖြစ်အပျက်များကို အမှတ်ရသမျှ ပြန်လည်ပြောပြရသည်။ အသက် ၆ နှစ်အရွယ်က ကိုလှအောင်တင် အသက်တမျှချစ်ခင်သော ကိုဘမောင်ဆိုသူ၊ သူငယ်ချင်းတယောက် ရှိခဲ့သည်။ ကိုဘမောင်နှင့် ကိုလှအောင်မှာ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ နေအတူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုလှအောင်တို့ နေထိုင်ရာ အေးဒရဲ၊ ဖျာပုံ ဒေသမှာ ချောင်းမြောင်းပေါင်း၊ လူတိုင်းလိုလို ရေကူးထိကြ၏။ ထို့အတူ ကိုလှအောင်နှင့် ကိုဘမောင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာလည်း အသက် ၈-နှစ်အရွယ်တွင်ပင်ရေ

ကူးကျွမ်းကျင် ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုဘမောင်တို့ လယ်တောအနီးတွင်လည်း ချောင်းငယ်တခုရှိသည်။ ရေကလည်း မနက်လှချေ။ သို့အတွက် ၎င်းချောင်းထဲတွင် ကိုလှအောင်နှင့် ကိုဘမောင်တို့ ကျောင်းအားရက်ရတိုင်း ရေကူးသွားခဲ့ကြသည်။

တနေ့ ဤသို့အတူရေကူးကြစဉ် ကိုလှအောင်ကရေကူးရင်း ကြွက်တက်ပြီး ရေနစ်တော့မလို ဖြစ်သည်။ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရသည်။ ကမ်းပေါ်ရောက်နေသော ကိုဘမောင်က ချက်ခြင်းရေကူးပြီး လာဆယ်တင်သည်။ ကိုလှအောင်အဖို့ ရေထဲတွင်နစ်လိုက် ပေါ်လိုက်ဖြစ်နေပြီး တစ်တယောခွက်သော သူက ကမ်းပေါ် တွန်းတင်လိုက်သည်ကို သတိတချက် ရလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သတိမရှိတော့ချေ။

သတိပြန်ရသောအခါ ကိုလှအောင်မှာ အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်နေပြီး အိမ်တွင်လည်း တရွာလုံးမှာ ညှော်သည်များ ရောက်နေကြ၏။

ကိုဘမောင်အကြောင်း မေးသောအခါ ဟိုလိုလို၊ သည်လိုလိုတယောက်တမျိုး အဖြေပေးကြ၏။ နောက်မှသိရသည်။ ကိုဘမောင်မှာ ကိုလှအောင်အား ရေကူးအယ်ရင်း ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက်တွင် ကိုလှအောင်မှာ ရေဆိုလျှင် အလိုလိုကြောက်နေတော့သည်။ ရေကို တွေ့တိုင်း ကြွက်တက်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဤသို့သောငယ်စဉ်ကတည်းက ယယ်ပျက်လို့ မရနိုင်သည့် အဖြစ် အပျက်ကို

အစွဲဟုလည်းခေါ်နိုင်ပါသည်။ ယင်းအစွဲမျိုးကို တကယ်တမ်းကုသရမလွယ်လှချေ။ စိတ္တဇဆေးရုံကို ဆရာဝန်ကြီးက တော့ တဖြည်းဖြည်းပျောက်အောင်ကုစားခဲ့ရသည်ဆိုပါသည်။ စာရေးသူ အနေနှင့်လည်း ကိုလှအောင်အား နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့သဖြင့် ၎င်း၏အစွဲမည်သို့ရှိသည်ကိုမဆိုနိုင်ချေ။ သို့သော် ကိုလှအောင်ကြွက်တက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ရှေ့ဆောင်လူငယ် မောင်မယ်များအတွက် ကြွက်တက်ခြင်း ဆောင်းပါးကို ရေးသားမိရပြန်ပါသည်။

ကြွက်တက်ရခြင်း

ကြွက်သားများ အလိုအလျှော့ရှိတော့သွားခြင်းကိုကြွက်တက်သည်ဟုဆိုကြသည်။ ကြွက်တက်ခြင်းကို လူတိုင်းခံစားရတော့သဖြင့် လက္ခဏာများကို အကျယ်မချဲ့လိုတော့ပါ။

ကိုယ်လက်အင်္ဂါလှုပ်ရှားမှု ချွတ်ယွင်းရာမှ၎င်း၊ ရေကူးနေစဉ်စသည်အချိန်တွင် ကြွက်သားများ အေးသွားရာမှ၎င်း ကြွက်ထက်တက်ကြသည်။ ခြေသလုံး၊ ကြွက်သားမှာ အများဆုံး ကြွက်တက်တတ်သည်။

- ခြေသလုံးကြွက်သား ၅၀%.
- ခြေဖျား၊ လက်ဖျား ၂၅%.
- ပေါင်ကြွက်သား ၁၅%.

အထက်ပါအချိုးအတိုင်း လှုပ်ရှားမှုအများဆုံးပြုလုပ်ရသော ခြေသလုံး၊ ခြေဖျား၊ လက်ဖျားနှင့် ပေါင်မှ ကြွက်သားများသေ အခါကြွက်တက်တတ်ကြသည်။ အခြေခံအားဖြင့် ကြွက်တက်ရ

စာမျက်နှာ (၄၂) ဒို့

ကဗျာပြိုင်ပွဲ (၄၈) တွင် 'တောင်သူလယ်သမားနေ့' ဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့်အညီ သံပေါက်ကဗျာ ဖွဲ့ဆိုရန် စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားသည်။ ယင်းပြိုင်ပွဲအတွက် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ပြိုင်ပွဲဝင်ကဗျာ ၂၂၁-ပုဒ်ရောက်ရှိလာသည်။

ယခင် ပြိုင်ပွဲနှင့်စာလျှင် ပြိုင်ပွဲဝင်ကဗျာဦးစရာ တိုးတက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းသို့ အရေအတွက်တိုးတက်လာသော်လည်း အရည်အချင်းပက်တွင်မူ အားရစဖွယ်မရှိလှပါ။ များသောအားဖြင့် သံပေါက်ကဗျာကို စည်းစနစ် မှန်မှန်၊ စကားလုံးပီပီသသ၊ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ဖွဲ့ဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပါ။

တဖန် စည်းစနစ်မှန်စွာ ဖွဲ့ဆိုနိုင်သူတို့ ရှိလျှင်လည်း အကြောင်းအရာပင် တွင် ထိခိုက်ခြင်းမရှိလိုနေသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ယခုအကြိမ် ပြိုင်ပွဲတွင် ပထမ၊ ဒုတိယဆုများ မချီးမြှင့် နိုင်ဘဲ အောက်ပါကဗျာရှင်၏ ကဗျာတပုဒ်ကိုသာ တတိယဆုချီးမြှင့်နိုင်ကြောင်း အဖွဲ့က ကျေညာပါသည်။

တတိယဆု (၁၈)
မင်းရဲဦး
တဆင့်/ဒေါ်တီ
စမ်းချောင်း စတင်ပိုင်း
လမ်းမဧကန်လမ်း
စုအောင်လုံမြို့။
[+ + +]

တောင်သူလယ်သမားနေ့

အရက်သန်းလျှင်
လုပ်ငန်းဝင်
ကြည်ရှင် အပြုံးလက်။
ဧကရာဇ်ပြောင်ပြောင်တွင်
စုချ်ရှင်ရှင်
အစဉ် နှားနှင့်စက်။
လယ်ယာလုပ်ခွင်
စုတသံလွင်
အသွင် နှုတ်မှုစက်။
ရွှေသီးဘို့ပင်
စုမြှုပ်မှန်းထင်
တွင်တွင် အားမာန်တက်။
သူ့အားသူ့အင်
သူ့မာန်လျှင်
အစဉ် မြို့မဟက်။
ပြည်ပငွေဝင်
သူ့ကြောင့်ပင်
မျှာဖြင့် ဝါးပွားတက်။
ပြည်သက်အခင်
တွက်စစ်လျှင်
သူပင် စွန့်တထွက်။

သည်နေ့ရက်တွင်
သူ့ကိုပင်
ဂုဏ်တင် ချီးကျူးလျက်။
မင်းရဲဦး

မင်းရဲဦး၏ ကဗျာ၌ တောင်သူလယ်သမားတို့သည် နံနက် အရက်တက်လျှင် လယ်လုပ်ငန်း ဝင်ကြပုံ၊ နှားနှင့် ဖက်လျက် ချွေးဒီးဒီးကျမျှ ကြိုးပမ်းကြပုံ၊ သို့သော်လည်း အားမလျော့ကြ၊ စားတဆီဆိုဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ လုပ်ကိုင်ကြပုံ၊ မကြာမီ ငွေဝါစပါးများ ပေါ်ထွက်လာမည်ကို တင်ကြို မြှော်မှန်း အားတက်ကြပုံ၊ တောင်သူ လယ်သမားတို့ စမ်းအားကြောင့် ပြည်ပ ဝင်ငွေများ တိုးပွားရရှိပုံတိုင်းပြည်၏ အသက်သခင်အဖြစ် တောင်သူလယ်သမားသည် ရှေ့တန်းက ရပ်တည်ပုံ၊ ထို့ကြောင့် တောင်သူ လယ်သမားနေ့တွင် တောင်သူလယ်သမားကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုပီပီ ဖွဲ့ဆိုထားသည်။

အကြောင်း အရာ အနေဖြင့် များစွာ မထိမိလှသော်လည်း သင့်ကား သင့်ပါပေသည်။ ဖွဲ့ဆိုရာ၌ သံပေါက် စည်းနှင့်လည်း ညီပါသည်။ စကား အသုံး

စာမျက်နှာ (၂၈) ဒို့

လူငယ်စာတန်း

ဦးစောရလမ်း တလျှောက် ပြည်
ထောင်စုအလံ လက်ဆင့်ကမ်း
သယ်လာပုံ

စာဝတ်ပုံ

အောင်ဆန်းကွင်း၌ ပြည်ထောင်
စုအလံ သယ်ယူရေး အခမ်းအနား၌
သယ်ယူရေးအဖွဲ့က အလံကိုအလေး
ပြုနေကြပုံ

▲ ဒု-မိုလ်မှူးကြီးတင်ဦးကဆူးလေဘုရား
လမ်းဆုံ၌ အလံတော်သယ်ယူလာပုံ

◀ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ
ဒိုးပတ်ပိုင်ချင်း အလံကြိုနေကြပုံ

ပုဇွန်ထောင်အမှတ်-၆၊ အ မ ကမှ
ပြည်ထောင်စု တိုင်းရင်းသား ဝတ်စုံ
စွတ်လျက် ပြည်ထောင်စုနေ့ ပိုစတာ
များ ကပ်နေကြပုံ

◀ အလံတော်ကိုလှည်းကူးမှ ကြိုဆိုပုံ

◀ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုံ
သရုပ်ဖော် ယာဉ်များနှင့်
မိုးရာအကဖြင့် အလံ
နောက်မှ တပျော်တပါး
လိုက်ပို့ကြပုံ။

ပြည်ထောင်စုအလံ သမိုင်း
ဖော်ရန် ဖန်ဆင်းတန်း အမှတ်
(၈) အထက်၌ ကပ်ပြားများ
ပြလှုပ်နေကြပုံ

အနုန်းလည်း သင့်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထုတ်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာလုံးပေါင်း သတ်ပုံအနေဖြင့် 'လျက်' ကို 'လျက်' ဟူ၍ ပြင်ရပါမည်။ 'လျက်' ဟူသော ခေါ်ထုံးမရှိပါ။

ပြိုင်ပွဲဝင် ကဗျာရှင်များသည် သံပေါက် ကဗျာစပ်နည်းကို အထူး ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်သင့်ကြပါသည်။ မြန်မာ ကဗျာ သင်ကြားသောအခါ 'ကဗျာအစ သံပေါက်က' ဟု ဆိုရိုးရှိသည့် အတိုင်း သံပေါက်ကို ရှေးဦးစွာ သင်ကြားရပါသည်။

သံပေါက်ကဗျာ ဖွဲ့ဆိုရာ၌ စံနမူနာ ယူနိုင်ရန် ၅-လုံးချ၊ ၇-လုံးချ သံပေါက် တပုဒ်စီနှင့် စိန္တကျော်သူ၏ သတ်ပုံ သံပေါက် ၃-ပုဒ် ကို ဖော်ပြ လိုက်ပါသည်။

- ၅-လုံးချ (သံပေါက်)
- အဝဇ္ဇလ၊ လုံး
- အလယ်သုံး
- အဆုံး ငါးခုနစ်။
- + + +
- ၇-လုံးချ (သံပေါက်)
- သံပေါက်စပ်ဖွယ်
- အဓိပ္ပာယ်
- အဗျူဟာ (၆) ယင်းသို့ (၁)။
- + + +
- စိန္တကျော်သူ၏ သံပေါက်တွဲ
- လွမ်းတာလည်းရှည်
- နုရမည်
- နောက်တည် မရ(နသး)။
- ညင်းညင်းလေပြည်
- လာဘ်သည်
- ချမ်းကြည် တနုအ (နအး)။
- ရှင်နောင်ရှင်ရည်
- လှထူးလည်
- လူမြည် နှိုင်းဝက် (နဝး)။

စင်းယုစေ

ဆုရှေးချမ်းရေးအဖွဲ့ (ကိုယ်စား)

ကဗျာပြိုင်ပွဲ စည်းကမ်းချက်

- (၁) ရွှေဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်ဖတ်သူ အသက် ၁၀-နှစ်အောက်လူငယ်များနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ မည်သူမဆို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။
- (၂) တဦးလျှင် တပုဒ်ထက်ပို၍ ကား ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်မရှိပါ။
- (၃) ယှဉ်ပြိုင်သူသည် အမည်ရင်းနှင့် လိပ်စာအပြည့်အစုံဖော်ပြရမည်။ အကယ်၍ ကလောင်အမည်ကို ဖော်ပြလိုလျှင် အမည်ရင်းနှင့် ပူးတွဲဖော်ပြရမည်။
- (၄) ပြိုင်ပွဲဝင်ကဗျာများကို ကန့်သတ်ထားသော နေ့ရက်အမှီ... ကဗျာပြိုင်ပွဲ ဆုရှေးချမ်းရေးအဖွဲ့ ရွှေဆောင်လူငယ်ဂျာနယ် မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၀၄၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ဟု အိတ်ပေါ်တွင် လိပ်စာတပ် ပေးပို့ရမည်။
- (၅) ပြိုင်ပွဲဝင်ကဗျာများကို အဖွဲ့ဝင် ၃-ဦးပါဝင်သော ဆုရှေးချမ်းရေးအဖွဲ့က ဖတ်ရှုရှေးချမ်းမည်။ ထိုအဖွဲ့၏ အဆုံးဖြတ်ချက်သည် သာ အတည်ဖြစ်စေမည်။
- (၆) ဆုရကဗျာများကို ပထမဆု၊ ဒုတိယဆု၊ တတိယဆု အသီးသီး ချီးမြှင့်မည်။ ပထမဆုမှာ ၂၀၀၀၊ ဒုတိယဆုမှာ ၁၅၀၀၊ တတိယဆုမှာ ၁၀၀၀ ဖြစ်သည်။ နှစ်သိန်း ၅၀၀ ကို အခါအားလျော်စွာ ချီးမြှင့်ရန် အစီအစဉ်ရှိသည်။
- (၇) ဆုရကဗျာများကို ရွှေဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်တွင် ဆွေးနွေးဝေဖန်ချက်နှင့် တကွ ဖော်ပြမည်။ ဆုမရသော ကဗျာများအတွက်မူ တစုံတရာ ပြန်ကြားမည်မဟုတ်။

ကဗျာပြိုင်ပွဲ (၄၉)

- (၁) စပ်ဆိုရမည့် ကဗျာအမျိုးအစားမှာ သံပေါက်ကဗျာ အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး ၃-ပုဒ်တွဲ စပ်ဆိုရပါမည်။ ငါးလုံးချဖြစ်စေ၊ ခုနစ်လုံးချဖြစ်စေ စပ်ဆိုနိုင်သည်။
- (၂) စပ်ဆိုရမည့် အကြောင်းအရာမှာ မြန်မာတို့၏ ချစ်ခင်နှစ်သက်စွယ် ရှိရာ ယဉ်ကျေးမှုတရပ်ဖြစ်သော သင်္ကြန်ပွဲကျင်းပသည့်နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိမြင်မိ၊ တွေ့မိ၊ ခံစားမိ၊ တွေးတောမိ၊ ဆင်ခြင်မိသော အကြောင်းအချက်များဖြစ်သည်။ ကဗျာခေါင်းစဉ်ကို 'သင်္ကြန်ပွဲ' ဟု အမည်ပေးပါ။
- (၃) ပြိုင်ပွဲဝင်ကဗျာများကို ဆုရှေးချမ်းရေးအဖွဲ့သို့ ၁၉၆၉-ခု၊ ဇူလိုင် ၁၅ ရက် ၁၁-ရက်နေ့ကို နောက်ဆုံးထား၍ ပေးပို့ရမည်။
- (၄) ဆုရကဗျာများကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးချက်နှင့်တကွ ၁၉၆၉-ခု၊ ဧပြီလထုတ် ရွှေဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြမည်။

ကဗျာပြိုင်ပွဲ (၅၀)

- (၁) စပ်ဆိုရမည့် ကဗျာအမျိုးအစားမှာ သံပေါက်ကဗျာ အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး ၃-ပုဒ်တွဲ စပ်ဆိုရပါမည်။ ငါးလုံးချဖြစ်စေ၊ ခုနစ်လုံးချဖြစ်စေ စပ်ဆိုနိုင်သည်။
- (၂) စပ်ဆိုရမည့် အကြောင်းအရာမှာ နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအတွက် အလုပ်သမားများအကျိုးပြုနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိမြင်မိ၊ တွေ့မိ၊ ခံစားမိ၊ တွေးတောမိ၊ ဆင်ခြင်မိသော အကြောင်းအချက်များဖြစ်သည်။ ကဗျာခေါင်းစဉ်ကို 'အလုပ်သမားနေ့' ဟု အမည်ပေးပါ။
- (၃) ပြိုင်ပွဲဝင်ကဗျာများကို ဆုရှေးချမ်းရေးအဖွဲ့သို့ ၁၉၆၉-ခု၊ မတ်လ ၃၁-ရက်နေ့ကို နောက်ဆုံးထား၍ ပေးပို့ရမည်။
- (၄) ဆုရကဗျာများကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးချက်နှင့်တကွ ၁၉၆၉-ခု၊ ဧပြီလထုတ် ရွှေဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြမည်။

ဆုရှေးချမ်းရေးအဖွဲ့

ကဗျာပြိုင်ပွဲ၊ ရွှေဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား မောင်တင်အောင်”

မောင်တင်အောင်သည် ရှေ့မှစာအုပ်များကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ “ပြောလိုက်လေ...သခင်”

အမေကဝင်ပြီးပြောသည်သားလုပ်သူထဲသို့ အမေကိုတချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ငုံ့သွားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်မေးသည်ကို ချက်ခြင်းပြန်မဖြေခြင်းကိုထောင့်၍ ယခုတောင်းငွေမှာ ရိုးရိုးသားသားကိစ္စအတွက် မဟုတ်တန်ဖာဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်။ ငွေကို တောင်း၍မရပါက ဖြစ်သည့် စည်းနှင့် ရအောင် လုပ်တော့မည်မှာ သေချာလှ၏။ မိဘမသိအောင် ယူပါက သားငယ်တွင် ခိုးတတ်သည့် အကျင့်ရပြီး မကြာခဏ ထိုဖြစ်မှုကို ကျူးလွန်ပေတော့မည်။ ဖြစ်ပွားမှုကုသခြင်းထက် မဖြစ်ပွားမိ ကြိုတင် ကုစားခြင်းသည် ပို၍ အကျိုးသက်ရောက်ပေသည်။ ဤကိစ္စမှာ မိဘ၏တာဝန်လုံးလုံးဖြစ်၏။ ချော့၍ မေးမှသာလျှင် အပြစ်မှန်ကို သိပြီး ဖြေရှင်း နိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဓလသံကို ပြောင်းလိုက်ရပေသည်။

“ငါ့သားကို အခု ဖေဖေမေးနေတာက တောင်းတဲ့ငွေကို မပေးခြင်းလို့ ဆူပူခြင်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ မင့်မှာ အခက်အခဲတွေနေလို့ တောင်းတာဘဲ ဆိုတာကိုလဲ ဖေဖေနားလည်တယ်။ ဒါပေတဲ့ မင်းရဲ့ အခက်အခဲကို သိရမလဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဝင်ပြီးဖြေရှင်းနိုင်မှာပေါ့...”

ကျွန်ုပ်သည် သားငယ်၏အရိပ်အကဲကို တစေ့တစောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သားငယ်သည် ဟောရမ်းသူမဟုတ်ကြောင်း သိပါသည်။ ယခုခေတ် လူငယ်

တွေလို အပတ်စဉ်ရပ်ရပ်ကြည့်ပြီး၊ မိဘငွေ အလဟဿ သုံးဖြုန်း တတ်သူလည်း မဟုတ်ပါ။ စကားသုံးလည်း ကျောင်းကောစီစီ လူကြီး တဦးအဖြစ် ရွှေ့ချယ် ခန့်ထားခြင်း ခံရလောက်အောင်ပင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၏ ခင်မင်လေးစားခြင်းကို ခံရသူ ဖြစ်ပေသည်။ တခါ ၁၄ သူ၏ အိတ်ထဲ၌ ငွေပိုငွေလျှံ အနည်းငယ် တွေ့ရသည်။ နေ့စဉ်ပေးသည့်မိုးငွေကို ကုန်အောင် မသုံးဘဲ စုထားသည်ဟု သူ့အမေကို ပြောသံ ကြားရသောကြောင့် ယခုလို ငွေပိုငွေလျှံ ရှိသည်ဟူ၍ သာမန်တော့ပြီး အမှတ်တမဲ့ နေခဲ့မိသည်။ ဤသည်ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အများဖြစ်သည်ကို ဂရုမပြုမိခဲ့ချေ။

“ဟုတ်သားဘဲသခင်ရယ်၊ မင်းအဖေက ဆူနေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ သားရဲ့ အခက်အခဲကို သိရမလဲ မေမေတို့က ဝင်ပြီးဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာပေါ့။ သားရဲ့ အခက်အခဲကို မေမေတို့ကိုမပြောရင် သားပြောဘို့ တိုင်ပင်ဘို့ ဘယ်သူရှိသေးလို့ တုန်းသားရယ်၊ လိမ်မာစမ်းပါ”

“ဒီလိုပါ ဖေဖေ၊ ကျောင်းကောင်စီ ငွေအတွက် စိုက်ပြီး ထည့်ဖို့ ငွေလိုနေလို့ပါ”

“မင်းက ငွေထိန်းလား၊ ဒီငွေကိုစိုက်ရအောင် မင်းကသုံးပစ်လို့လား”

“ငွေထိန်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီငွေတွေကိုလဲ ကျနော်သုံးစွဲမပစ်ပါဘူး။ ထောက်ခံရတဲ့ငွေကိုတော့ ကျနော် အတာဝန်ယူစုပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးကို အပ်ရပါတယ်”

“ဒီတော့ မင်းက ငွေ စိုက်ထည့်ရ ချောလား”

ကျွန်ုပ်သည် သားတော်မောင်အား မေးခွေ့ သာမေးနေရသည်။ ဘာဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ ငွေစိုက်ရသည်ကို ခိုပိမိပြုဖြစ်

ပါ၏။ သို့သော်လည်း သားငယ်၏ ချွတ်ယွင်းချက်တခုကိုလက်တွေ့ထောက်ပြပြီး အသိပညာတခု သို့မဟုတ် အသေအကျင့် တခုကို ပြုလုပ်သင့်ကြောင်း ပြလို၍ မေးနေခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီလိုပါ ဖေဖေ၊ ကျနော်က ကျောင်းသားတွေထည့်တဲ့ ငွေကို ဘယ်သူ့ ဆီက ဘယ်လောက် ရတယ်ဆိုတာ မှတ်မထားမိဘူး။ ရသမျှငွေကို ကျနော် အိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဘယ်ရွေ့ ဘယ်မျှ ကောက်ရတယ်ဆိုတာလဲ မသိတော့ဘူး”

သားသည် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ ခေတ္တရပ်နေသည်။

“အေးအဲဒီတော့ ဆက်ပြောစမ်းပါအုံး”

“ကျောင်းသားတွေ ဆီမှာ ဆက်ကောက်ဘို့ဆိုတာက ဘယ်သူကပေးပြီးလဲ၊ ဘယ်သူက မပေးရသေးဘူးလဲဆိုတာ မမှတ်မိတော့။ နှစ်ခါ ထပ်တောင်းမိရင် မကောင် ဘူးပေပေ။ တခန်းလုံးမှာ ကျောင်းသား ငါးဆယ် ရှိတော့တယောက် ပြားငါးဆယ်နှုန်းနဲ့ တွက်ရင် နှစ်ဆယ်ငါးကျပ်ရမယ်။ ကျနော် ဆီမှာ တဆယ်ငါးကျပ်ဘဲရှိတော့ တဆယ်လို့နေပါတယ်။ အဲဒီလိုငွေစိုက်ဘို့အတွက် မေမေ ဆီတောင်းနေတာပါ”

သားငယ်သည် ကျေစင်းသားများထဲမှ ကောက်ခံရသော ငွေကို သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးမည့်သူမဟုတ်သည်ကို ယုံကြည်ပါ၏။ သူ့ကောက်ခံရသောငွေများကို စနစ်တကျ စာအုပ်တအုပ်ဖြင့် စာရင်းမှတ်သားခြင်းမပြု၍သာ ယခုလို ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ တနည်းဆိုသော် ဆူ အရွယ် သူ့အဆင့်နှင့်ဆီလျော်သော စာရင်းဇယားကို ပြုစုတတ်သည့်အလေ့အကျင့်မရှိ၍သာ ယခုလိုငွေမျှစိုက်ရသည့် အခြေသို့ ရောက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“သားကို တခုတော့ ပေးပေးပြော ခြင်တယ်”

သားငယ်သည် ၎င်းအဖေ ဆူပူကြမ်း မောင်းတော့မည့်အထင်နှင့် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“သား-ဒီကိစ္စမှစ မင်းဟာ ကောက် ခံလို့ ရတဲ့ငွေကို ကိုယ်ကျိုးအတွက်မသုံး ဘူးဆိုတာ ပေးပေးကြည့်တယ်။ ဒါပေ တဲ့ မင်းသိကွာကို ပေးပေးနဲ့ မေမေတို့ က ယုံကြည်သလို၊ မင်းရဲ့ အတန်းသူ အတန်းသားတွေနဲ့ ဆရာ-ဆရာမတွေ ကယုံကြည်ဘို့ကလဲ အဓိက လိုအပ်ချက် ဘဲ။ ဒီတော့ ပေးပေးတို့ဟာ မရှိဆင်း ရဲပြီး တနေ့လုပ်မှ တနေ့စားရတဲ့ မိဘ တွေသာဆိုရင် ဒီငွေကို ဘယ်လိုစိုက်မ လဲ။ သားရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ၊ ဘယ် လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ စဉ်း စားကြည့်စမ်း။ အေး-သားရဲ့ သိကွာကျ ဆင်းမှာတော့ သေချာတယ်”

“ဒါပေတဲ့ ဒီငွေကို ကျနော်မှ သုံး မပစ်ဘဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သားမသုံးဘူးဆိုတာ ပေးပေးတဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်လို့ ပြောပြီး ပါပကော။ ဒါပေတဲ့ သားရဲ့ ပတ်ဝန်း ကျင်ကလက်ခံဘို့က ပိုအရေးကြီးတယ်”

“ဒီတော့ ဘယ်သူ့ထဲက ဘယ် လောက်အထိဆိုတာ နေ့စဉ်နဲ့ တကွ စာအုပ်အုပ်ထဲမှာ စနစ်တကျ မှတ် ထားရင် ဒီလိုဖြစ်ပါမလား”

“ဟုတ်တယ်ပေါ့သားရဲ့။ ရငွေနဲ့ သုံး ငွေကိုစနစ်တကျ မှတ်ထားရင် ကောင်း တာပေါ့။ မေမေ ကိုကြည့်ပါလားမင်းပေ ပေးပေးတဲ့ ငွေထဲက နေ့စဉ်သုံးစွဲတဲ့ငွေကို စနစ်တကျ စာရင်းစာအုပ်နဲ့ မှတ်သား ထားတော့ လက်ကျန်ငွေထဲလောက်ရှိ သေးတယ်။ မိလဘယ်လောက်ကုန်သွား ထယ်ဆိုတာ သိရတာပေါ့”

အမေလုပ်သူကပါဝင်ပြီး သူ့သား ငယ်အား သဘော ပေါက်ရန် ကူညီပြီး ရှင်းသင်းပေးရာ တဖြည်းဖြည်းသဘော ပေါက်ပုံရလာသည်။

ပေးပေးက စာရင်းတွေ၊ ငွေယားတွေ ပြောတော့ ငါ့သားခေါင်းရှုပ်သွားလိမ့် မယ်။ စာရင်းကို စာအုပ်အထဲကြီးတွေနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ဖို့ ပြောတယ် လို့မထင်နဲ့။ ပေးပေးတို့ရဲ့မှာ သားတွေ ဘူးတဲ့စာအုပ်ကြီးတွေမဟုတ်ဘူး။ သား တို့နဲ့ ထိုက်အန်တဲ့စာရင်းပေါ့။ ဘာလားစာ အုပ်ထဲမှာ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်က မည်သူ့ ထဲက ငွေဘယ်လောက် ရတယ်ဆိုတာ ရယ် ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာ မည်သူ့ကို ငွေဘယ်လောက် ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ရယ် မှတ်သားထားရင် တော်ပါပြီ။

“သားသဘောပေါက်ပါပြီ ပေးပေး၊

“အေးပေါ့ သားရဲ့ ဒီလိုမှပေါ့၊ အခုလိုငွေကိုလဲ ဘယ်လိုမင်းစိုက်ရမယ် ဆိုတာ အကြံပေးရတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပေးပေး၊ ပေးပေးပြောတဲ့အ တိုင်းလုပ်ပါမယ်”

“သားတို့ ကျောင်းသား အရွယ် ကထဲက ဒီလိုစာရင်း ငွေယားတွေကို အထိုက်အလျှောက် ကြေနေမှ ဖြစ်မယ်။ သားတို့ဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ် ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေဘဲ၊ သားတို့ကအမိ မြန်မာပြည်ကို ဘယ်လိုဘဲချစ်ပါတယ်ဆို ပြီး မျိုးချစ်စိတ်တွေရှိပေတဲ့ တိုင်းပြည် ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့အခါမှာ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီး ပွားရေးကို တောင့်တင်းခိုင်မာအောင် လုပ်နိုင်မှ တိုးတက်မယ်၊ ကြီးပွားမယ်။ ပေးပေးဆိုတာက စီးပွားရေးမခိုင်ရင် တိုင်းပြည်မှောင်မိုက်မှာဘဲ။ ဒီစီးပွားရေးကို လဲ စာရင်းငွေယားကြေမှ ထိန်းနိုင်မှာ”

“ဪ ဒါနဲ့ ငါ့သားမှာမို့ ဘိုး ထဲကစုတားတဲ့ငွေရှိတယ် မဟုတ်လား”

စာမျက်နှာ(၅၅)သို့

စာမျက်နှာ(၁၈)မှ အဆက် အထက်ဟန်းကျောင်းဒဂုံ(အရင်ကမြို့မ ကျောင်း)မှာ ဗဟိုပြုပြီး ခွဲစည်းထား တယ်။ ဒီသင်တန်း တွေကတော့ ဒီဇင် ဘာလလောက်မှာ ပြီးဆုံးကြလိမ့်မယ်။

အထူးသဖြင့်တော့ လေတပ်စခန်း အခြေစိုက်ရာ မြို့တွေမှာ လေကြောင်း ပညာရပ်တွေကို အခြေခံ နည်းကျကျ လေ့လာနိုင်ရေးအတွက် လူငယ် (လေ ကြောင်းအဖွဲ့တွေကို တိုးချဲ့ ခွဲစည်းနေ ကြပြီ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိုးတက် လာ သလို လေကြောင်း ပညာရပ်တွေမှာ စိတ်ပါဝင်စားလာကြပြီ၊ လူငယ်တွေ ကိုယ်တိုင် လေ့လာလိုက် စား လာ ကြ တယ်ဆိုရင်ဘဲ၊ တချိန်မှာတော့ မမတို့ ညီမတို့ရဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကြီးဟာ ခေတ်မှီ လေယာဉ်ကြီးတွေ တည်ဆောက် လို့ တိုးတက်တဲ့ လေကြောင်းခရီးလမ်းတွေ ဖွင့်လှစ်ပြီး၊ ကမ္ဘာကို ခါးစောင်းတင် နိုင်မယ်၊ နိုင်ငံကြီးတနိုင်ငံ ဖြစ်လာလိမ့် မယ်လို့၊ မမတော့ မျှော်မှန်းထားတယ် ညီမရေ၊ မမတော့ ယုံကြည်နေလေရဲ့။

ကဲ-ဒီအပတ်တော့ မမတို့ လူငယ် (လေကြောင်း)အဖွဲ့ ဖြစ်ပေါ်လေပုံနဲ့ သင်ကြားမှု အထိတ်ပညာရပ်က လေး တွေရဲ့ အခြေခံ သဘောလောက် ကို တင်ပြခဲ့မယ်နော်၊ နောက် အခွင့်အခါ သင့်တော် အလှည့်ကျရင်၊ လူငယ်(လေ ကြောင်း)အဖွဲ့မှ လက်တွေ့ ဘာတွေ သင်ကြားပေးနေတယ် လက်တွေ့ဘာ တွေ လုပ်ဆောင်နေကြတယ်၊ လေယာဉ် တည်ဆောက်ပုံနဲ့ လေယာဉ်ငယ်ကလေး တွေလွတ်ကြပုံကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီးပေါ် ပြပါမယ်လို့ ကတိပြုရင်း၊ ညီမရဲ့ အမေးတော်ကို ဤမျှနဲ့ဘဲ ဖြေကြား နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်ကွယ်။

မမသိတာ

လူငယ်(လေကြောင်း) အဖွဲ့ဝင်တဦး။

မောင်ပါနှင့် ကျနော်တို့သည် အိမ် ခန်းချင်းကပ်၍ နေကြသော်လည်း တ ဧယာန်နှင့်တယောက် စကားမပြောမိ ကြာပဲ၊ မောင်ပါသည် မနုဏ်မူစ၍ ကျနော်တို့နေသောကျောင်းသို့ ရောက် လာပါသည်။ မောင်ပါ ကျောင်းသို့ စရောက်သောနေ့က သိပ်မထင်ပေါ်လှ ပေ။ အကြောင်းကား မောင်ပါသည် အခြား ကျေးဇူးသုကျောင်းသမီးများ နှင့်လည်း ကစားခဲ၏။ သူ့ဘာသာသူ ခပ်အေးအေးနေထိုင်သူဖြစ်ပါသည်။

ထနေကျောင်းတွင် ဆရာကစာသင် ရင်းနှင့်....

“ဟေ့...မောင်ဖုန်းနဲ့ ကံညွန့်တို့၊ မင်းတို့တွေ သင်္ချာညီတယ်နော်၊ အဲဒါ ကရုဏ်ကြကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ကံညွန့်က ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အေးကွာ မောင်ပါကတော့ သင်္ချာ တော့စတင်တတ် တော်တာပဲ”ဟုဆရာ က ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် မောင်ပါသည် ကျောင်း တွင်၎င်း၊ အတန်းထဲတွင်၎င်း ထင်ပေါ် လာ၏။ ဆရာ-ဆရာမများ၏ ချီးမွမ်း ခြင်းကို အမြဲခံရ၏။

ကျနော်သည် မောင်ပါကို အလိုလို နေရင်းကြည့်မရခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လျှင် လမ်လဲ့၍ ထွက်ခဲ့ သည်။

ထညနေ ကျောင်းလွှတ်၍ အိမ်ပြန် လာကြစဉ် လမ်းတွင် မောင်ပါနှင့် ဆုံ ကြရသည်။ ကျနော်နှင့်အတူ ကံညွန့် လည်းပါ၏။

“ဟေ့ ကောင်ကံညွန့်၊ ဒီ့အတန်း ထဲမှာ အဝင်မြင့်နေတဲ့ သူ့အယောက်ရှိ တယ်ကွ”

ကျနော်က မကြာတကြာ ပြော လိုက်ပါသည်။

သိပ္ပံစာအုပ်အဖွဲ့အစည်း

“ဘယ်သူလဲကွ၊ ဟိုမျိုးကြီးကိုပြော တာလား”

ကံညွန့်က အဘိဓာန်ဖက်ညီညီ နှင့် ဝင်ပြော လိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတို့ကိုယ် အတန်း သားအချင်းချင်း ဒီလို ရန်စတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

မောင်ပါက ကျနော်တို့ကို ခပ်အေး အေး ပြောပါသည်။

“ဒီမှာ ကိုယ်လူ မင်းကိုယ်သုက ပြောလိုလဲ”

ကံညွန့်က အသံ ခပ်မာမာနှင့် ဟောက်လိုက်ပါသည်။ ၎င်းနောက် ကျ

နော်တို့သည်မထေ့မြင်နှင့် အားရပါး ရရယ်လိုက်ကြပါသည်။

မောင်ပါသည် မျက်နှာတရား နီ မြန်း၍လာပါသည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် စကားတော့ဝါးတော့မည့် ကျားကြီး တ ကောင်ပမာ ကျနော်တို့အား ကြည့်နေ ပါသည်။ သူ့ဤကဲ့သို့ ဒေါသထွက်သည်ကို ကျနော်တို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်မြင်တွေ့ ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲကွာ-အဲဒါနောက်ကြအုံး”

မောင်ပါသည် ပြောပြောဆိုဆို ကျ နော်တို့အား ထိုးလိုက်ပါသည်။ ကျနော် တို့လည်း ရုတ်တရက်မြင်၍ သူ၏လက်

သီးကျက်ကို တယောက်တချက်ခံလိုက်ရသည်။

ငှင်းနောက် သူတပြန် ကိုယ်တပြန် ထိုးကြိတ်ကြပြီး ကျနော်တို့ အားလုံးလည်း ဒဏ်ရာအသီးသီးရရှိကြပါသည်။ ကျနော်၏မျက်နှာမှာ ဖူးဆောင်၍လာပါသည်။ မောင်ပါလည်း နှုတ်ခမ်းကဲ့သို့ပါသည်။ ကံညွန့်မှာ အစောကြီး ထွက်ပြေးသွားပါတော့သည်။

“ဟေ့ ကောင်းကျောင်းပြန်တာနော် ကျလှချည်လား” မေမေက ကျနော်အား လှမ်း၍ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟင် - မုန့်နုတခုလုံးလဲ ဖူးဆောင်လို့ပါလား၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောမယ်” မေမေကစိုးရိမ်စွာကြီး ထပ်၍မေးပါသည်။

“ဟိုဖက်အိမ်က မောင်ပါနဲ့ ခုန့်ဖြစ်ပြီးထိုးလို့” ကျနော်ပြော၍ မဆုံးမိပင် မေမေ အသံသည် ဟိန်း၍ ဝှက်လာပါတော့သည်။ မေမေနှင့်မောင်ပါတို့ မေမေ ခုန့်ပွဲကြီး၍ ဖြစ်ပါတော့သည်။ မကြာမီဖေဖေလည်း ပြန်လာပါသည်။ သို့သော် ခုန့်ပွဲသည် မပြီးဆုံးသွားပေ၊ ပို၍ပင် ကြီးကျယ် လာပါတော့သည်။ မောင်ပါတို့အဖေ ငြိန်လာသောအခါ တုတ်ကိုင်၊ ဓားကိုင်ပင် ဖြစ်ကြသေး၏။ သို့သော် အေးလူများ ငင်ဖြေလိုက်၍ ခုန့်ပွဲကား ပြီးဆုံးသွား၏။

“မောင်ပါရာ၊ ထနေ သိကြသေးတစေပါ” ကျနော် မောင်ပါ ကို စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးလို့ ဖိပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျနော်တို့ တအိမ်သားလုံးနှင့် မောင်ပါတို့ တအိမ်သားလုံး ကေားမပြောကြတော့ပေ။ သို့သော် တအိမ်နှင့်တအိမ်ကား အမြဲရန်စောင်၍

နေတော့သည်။ တယောက်နှင့်တယောက် အသားမခံ၊ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် လုပ်လာကြလေသည်။

“ဖေဖေသည် ပတ်လက်ကုလားထိုင်တွင် သတင်းစာဖတ်၍ နေပါသည်။ မေမေသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရင်းထိုင်နေပါသည်။”

“ဖေဖေ၊ ကျနော် သင်္ချာကျူရှင် ယူချင်တယ်”

ဖေဖေသည် သတင်းစာ ကြည့်နေရင်းမှ ကျနော် ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “ဟေ-ဘာဖြစ်လို့လဲက”

“ကျနော် သင်္ချာညွှန်းလို့၊ အဲဒါ သင်္ချာအမြဲတမ်းကျတယ်”

“သားရယ်၊ အဖေတို့က လခစား အလုပ်သမားတွေပါ၊ ပိုက်ဆံရှိ သားသမီးတွေလို ကျူရှင် ထေးနိုင်ပါဘူး။ မင်း ကျောင်းမှာ ကြိုးစားလိုက်ပေါ့”

အမေသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို တချက်မျှဖွာရင်း-

“အို-တော်ကလဲ၊ သားနေချင်တာ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဟိုဖက်က ကောင်မသားက သင်္ချာတော်လို့ တော့သွားက မခံချင်လို့” အမေက အဖေကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“အိုကွာ-မင်းကလဲ ကိုယ်လဲ တော်အောင် ကြိုးစားပေါ့၊ ဒီ့က ကျူရှင် ထားရအောင် ဘယ်ကပိုက်ဆံရှိလို့လဲ”

“တော်မထားရင် ကျုပ် သားကို ကျုပ်ကြံဖန်ထားမယ်” အမေက အတင်းအကျပ် ပြောပါသည်။

ဖေဖေသည် နေ့စက်ဆုံးတွင် ပြောမရ၍ သတင်းစာကို ဆက်၍ဖတ်နေပါတော့သည်။

ကံညွန့်လည်း ကျနော် အဆွယ် ကောင်း၍ ကျနော်နှင့်အတူ ညဖက်တွင်

ဆရာတယောက်ထံတွင် ကျူရှင် လိုက်၍ တက်ပါသည်။ ကျနော်တို့ ကျူရှင် ယူသော်လည်း ပို၍ အကြောင်း ထူးမလာကြပေ။

တည ကျနော်စာကျက်နေချိန်တွင် မေမေနှင့်ဖေဖေတိုးတိုးတိတ်တိတ်စကား ပြောသံကို သံသ့သံသ့ကြားရသည်။

“မခင်သန်း... နင့်ဆီမှာ ငွေနှစ်ဆယ်ရှိ ရင်ပေးစမ်းကွာ၊ ခုံမှ ကြေးဆပ်စရာရှိလို့”

“ဘယ်ကရှိတော့မှာလဲ၊ ဟိုဘနေက ပဲ တော်သားကျူရှင်ခဲ ပေးလိုက်ရတယ်”

“အဲဒါမှဒုက္ခပဲ၊ ဟိုသကထဲက ချေးထားတာ ချပုန်မအပ်ရင် မကောင်းပူး”

“ရှင်ဒီလောက်အရေးကြီးရင်လဲ ကျမလက်ကောက်ပေါင်လိုက်ပေါ့”

ကျနော် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ အမေသည် ဤလက်ကောက်ကို အလွန်မြတ်နိုး၏။ အဖေလခထဲမှ ခြိုးခြံစု၍ ဝယ်ထားသော လက်ကောက်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအမေသည် ကျနော် ကျူရှင်ယူသောကြောင့် အိမ်တွင် ပိုက်ဆံကျပ်ထည်းလခသောအခါ ခပ်လွယ်လွယ်ပေါင်ပေးမည်ဟု ပြောနေချေပြီ။ ဤဖြစ်ရပ်အားလုံးသည် ကျနော် ကြောင့်ပင် ဖောက်ပါလေစ။

ကျနော် မောင်ပါအား အဘယ်ကြောင့် ရန်ငြိုဖွဲ့ပါသနည်း၊ မောင်ပါသည် ကျနော် အား အဘယ်သော အခါမျှ ရန်မစခဲ့ပါ။ သူ၏ စာတော်ခြင်းကို ကျနော်မနာလိုခဲ့၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျနော်သည် သူ့လိုတော်ရန် ကြိုးစားရပေမည်။ ကျနော် စာကြိုးစားမည်။ ကျူရှင်မယူတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ရင်း အိပ်ရာထဝင်ခဲ့ပါသည်။

x x x

ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းထိုး၍ ကျနော်တို့အတန်းထဲသို့ ဝင်လာကြပါသည်။ ကျနော် မောင်ပါကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ မောင်ပါသည် သူ၏ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေပါသည်။ မကြာမီ ကျနော်တို့ဆရာ ဝင်လာပါသည်။

“မင်္ဂလာပါဆရာ”
“မင်္ဂလာပါကျွယ်”

ကျနော်တို့ အားလုံး ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

“က-တပည့်တို့၊ စာမေးပွဲကြီးနီးပြီ၊ အဲဒါ စာကို ခုထဲက ဂရုစိုက် ကျက်ကြဟေ့၊ ကိုယ်ညွှတ်တာသားကို ဆရာပြတဲ့အခါ သေသေချာချာ ဂရုစိုက် နားမလည်လို့ ခိုရင် ထပ်မေး၊ ဆရာမင်းတို့နားလည်အောင် ထပ်ရှင်းပြမယ်”

“အေး- ဆရာတခုတော့ မင်းတို့ကို အကြံပေးချင်တယ်ကွာ၊ ဆရာပြတားကိုလဲ ဂရုစိုက်ပေါ့ကွာ၊ နေ့-ကံပြီး ကိုယ်ညွှတ်တာသားကို ကိုယ်ထက်တော်တဲ့ ကိုယ် အတန်းသား သူငယ်ချင်းနဲ့ တိုင်ပင်နီးနှောပြီးကျက်ကြရင် ပိုပြီးကောင်းတယ်၊ အဲသလိုကျက်တာ ပိုပြီးမှတ်မိတယ်၊ သူမသိတာ ကိုယ်ပြော၊ ကိုယ်မသိတာ သူ ပြောခိုင်း”

ကျနော်သည် ဆရာပြောနေသည်ကို နားထောင်နေရာမှမောင်ပါကိုလှမ်း ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ မောင်ပါနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြပါသည်။ မောင်ပါသည် ကျနော်ကို ပြုံး၍ပြပါသည်။ သူ့အပြုံးသည် ကျနော်ကို ခွင့်လွှတ်သော အပြုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျနော်အလွန် ပျော်သွားပါသည်။

ကျောင်းလွှတ်သောအခါ...

“ကိုပါ ကျနော် ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျနော် အပြစ်ပါ သူငယ်ချင်း”

မောင်ပါက ခွင့်လွှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ကျ

နော်တို့ညတိုင်း စာအတူတူပတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျနော်ညသော သင်္ချာကို သူပြပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ ကျနော်သည် မောင်ပါကို အလွန် ခင်မင်လေးစားသွားမိပါသည်။ ကံညွန့်လည်း မောင်ပါကိုလာ၍ တောင်းပန်သည်။

“အေး... မင်းတို့လဲ ငါ့ညတဲ ပထဝီကို ငါ့ကိုပြောပြကြအုံးကွ” ဟု မောင်ပါက ကျနော်တို့အား ပြောပါသည်။

ကျနော်နှင့်မောင်ပါသည် အတူတူ အိမ်သို့ပြန်လာကြပါသည်။ ကျနော် ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် မောင်ပါဖေဖေ၊ မေမေတို့သည် ကျနော်တို့အား တအံ့တဩ ကြည့်နေကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျနော်နှင့် မောင်ပါ ကြောင့်ပင် တအိမ်နှင့်တအိမ် စကားပြောလာကြ ပည်၊ ကျနော်နှင့်မောင်ပါသည် ညတွင် စာအတူတူ ဖတ်သည်။ မောင်ပါသည် ကျောင်းတွင်လည်း အခြား ကျောင်းသားများကို သင်္ချာပြပေးသည်။ အခြားဆာသာတွင်တော်သော ကျောင်းသားများသည်လည်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ ကျနော်တို့ တတန်းလုံးသည် ဘာသာရပ်တိုင်းတွင် တိုက်သိနားလည်လာကြသည်။ ဆရာသည် ကျနော်တို့အား အထူးအံ့ဩသွားပါသည်။

“အေး... ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင် မင်းတို့ တတန်းလုံး ဒီနှစ်အောင်ကြမှာပဲဟေ့” ဟူ၍ပင် ထုတ်ဖော်ချီးကျူးပါသည်။ ဆရာသည် စိတ်ပါလက်ပါသင်ကြားပေးသည်။ ကျောင်းသားအားလုံးသည် စာကြိုးစားကြသည်။ ထိုအခါ စာသင်ခန်းသည် အလွန်ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသောနေရာတခု ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ! မောင်ပါနှင့်၊

ဆောက်လာကြရပေရာ လေနှင့်ပွတ်တိုက်မိသောကြောင့် ကြယ်ပျံအားလုံးပင် မီးလောင်ကာ အခိုးအငွေ့များဖြစ်သွားကြရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ လူသားများ ဘေးကင်း၍ နေကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍သာ လေထုအလွှာ မရှိပါက ထိုကြယ်ပျံများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ကမ္ဘာကြီး၏ မျက်နှာပြင်၌ လ၏ မျက်နှာပြင်မှာကဲ့သို့ ကျင်းကြီး၊ ချိုင့်ကြီးများကို ကြီးမားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာစေပေလိမ့်မည်။ လေထုအလွှာ၏ ကျေးဇူးတရားမှာ စဉ်းစား၍ ကုန်နိုင်ဘွယ်ရာပင်မရှိချေ။

သို့သော် လူသားတို့သည် မိမိတို့ လေထုလွှာပေါ်၌ မည်မျှမိုခိုအားထား၍ နေကြရသည်ဆိုသော အချက်များကို စုံစေ့အောင် မသိရှိ နားမလည်ကြသေးပေ။ ထို့အပြင် လေကို မမြင်ရသောကြောင့် လေသည် ခြပ်ငစွန်းတမျိုးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာ မသိကြသေး။ လေကို မမြင်ရသောကြောင့်ပင် လေ၌ အလေးချိန်ရှိကြောင်းကို မသိကြ။ သဘာဝတရားကြီး၏ နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ လေ၏အရေးကြီးပုံ ကိုလည်းကောင်း စွာသဘောမပေါက်ခဲ့ကြပေ။

ရာစုပေါင်း များစွာနှင့် ချီ၍ပင် လူသားတို့သည် ခြပ်ငစွာ ဆိုသည်မှာ အရည်နှင့်အစိုင်အခဲဟူ၍ နှစ်မျိုးထဲသာရှိသည်ဟု လူများစွာယူဆလာခဲ့ကြ၏။ စကြဝဠာတခွင်လုံး၌ စိုမှီး၍နေသော အငွေ့ (ဓာတ်ငွေ့) များကိုမူကား ခြပ်ငစွာရှိသည်ဟု မသိမမြင်ခဲ့ကြပေ။ ရှေးခေတ်ဂရိလူမျိုးပညာရှင်ကြီး အချို့ကသာ လျှင် လေထုအလွှာ၏ အရေးကြီးပုံကို

ခပ်ရေးရေးမျှသာ စတင်သိမြင်လာကြပေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ခရစ်တော်မပေါ်မီနှစ်ပေါင်း ၅၀၀(ငါးရာ)ခန့်က ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ဂရိပညာရှင် အနာဒီမင်းနီး(ခ)က “လေသည်သာလျှင် ငါတို့၏အသက်ဖြစ်သည်။လေသည်သာလျှင် ငါတို့၏ဘဝကိုတည်ဆောက်ပေး၏။လေသည်ကမ္ဘာလောကကြီးတခုလုံးကို လှမ်းရှု၍နေပေသည်”စသဖြင့် အဆိုပြုခဲ့ဘူးလေသည်။ ခရစ်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း ၄၅၀ (လေးရာငါးဆယ်)ခန့်က ပေါ်ထွန်းသော အင်ပိုဒိုကလီ(ခ) ဆိုသူပညာရှင်ကလည်း လေသည် ချေမြေစသော ပစ္စည်းများနည်းတူပင် ခြပ်ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုခဲ့၏။ထိုအဆိုပြုချက်ကို သက်သေခံပြသောအားဖြင့် ပန်ခွက်တလုံးကို မှောက်လျက်သားရေထဲသို့နှစ်လိုက်သောအခါ ရေသည် ပန်ခွက်ထဲသို့ မဝင်နိုင်ပုံကို လက်တွေ့ပြသခဲ့၏။ထို့ကြောင့် လေသည်လည်း ခြပ်ပစ္စည်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့လေသည်။

သို့သော် လေသည်လည်း သဘာဝ၌ရှိသော ခြပ်ပစ္စည်းများက ဓာတ်ငွေ့အသွက်ဖြင့် အမျိုးမျိုးသော အချိုးအစားအတိုင်း ပေါင်းစပ်ထားသောပစ္စည်းဖြစ်သည်ဆိုသော အကြောင်းကိုကား ၁၈-ရာစုနှင့် ၁၉-ရာစုများသို့ရောက်ခဲ့ပြီး လူသားတို့၏ပညာဉာဏ်စွမ်း တိုးတက်လာခဲ့သောအခါကျမှပင် အခိုင်အမာ ထုတ်ပေါ်လာနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ဆက်ဦးဆံ့

ဦးစင်းစိန် (အိဇာ-အိဇာလ်)

စာချက်နာ (၁၅)၄ အဆစ်

၃သောင်း ၅-ထောင်မျှသာကျန်တော့သည်ဟု ခန့်မှန်းထားကြပေသည်။ ဆူးတောင်ရှိ ဝေလငါးကြီးများလည်းရှားပါးစ ပြုလာသည့် နေ့လျောက် ငါးဖမ်းသမားတို့မှာ ယင်းထက် ငယ်သော ဝေလငါးများကိုလည်း အလွတ်မပေးတော့ပဲ ဖမ်းဆီးခြင်း ပြုလာနေကြပေသည်။ ကမ္ဘာတဝှမ်းရှိ ခရစ်နှစ်နှင့် အဖွဲ့နှင့် ကုလသမဂ္ဂ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ရိက္ခာအဖွဲ့များ၏ ကန့်ကွက်ထားဆီးမှုကိုပင် ငါးဖမ်းသမားတို့က မသိကျိုးကျွံပြုလျက် စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ ဝေလငါးများကိုဖမ်းဆီးလျက်ပင်ရှိနေလေသည်။

စင်စစ်တွင်လူတို့သည် နာမည်ပေါင်းများစွာကပင် ဝေလငါးများကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖမ်းဆီးလာခဲ့ကြသည်သာဖြစ်သည်။ ၁၈-ရာစုနှစ်အတွင်း ဝယ်အမေရိကန်၊ ပေါ်တူဂီနှင့် ပြင်သစ် ငါးဖမ်းသမားတို့သည် အတ္တလန္တိတ်ပင်လယ်ပြင်တွင် ပေ ၅၀-အရှည်ရှိ ဝေလငါးများကို အများအပြား ဖမ်းဆီးခြင်းပြုခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ရိုးရိုးလှအရှည်ကြီးများကို အသုံးပြု၍ ကြိုးတပ်လှေကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးခြင်း၊တခါတရံ သက်ရှိနှားငယ်များဖြင့် မျှာ၍ လှံဖြင့် ဝိုင်းဝန်းထိုးသတ်ဖမ်းဆီးခြင်းများ ပြုခဲ့ကြသည်။ ၁၉-ရာစုနှစ်များတွင်မူ နေ့နွေးနေ့သုံး အင်ဂျင်စက်များကို အသုံးပြုနိုင်လာသည့် အလျောက် စက်အားဖြင့် အမြောက်ပစ်

သည်နှယ် ကြိုးတပ်လှံရှည်ကြီးများကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝေလတစ်ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးခြင်းပြုလာနိုင်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၂၀-ခုနှစ်လောက်တွင်ကား ဝေလ ငါးကြီးများကိုဖမ်းဆီးရမိသည့် ရန်ခြင်း၊လိုအပ်သလို ခဲ့စိတ် ဖြတ်တောက် သိုလှောင်မှုများကို တပြိုင်နက်ဘည်း ပြုလုပ်နိုင်သည့် စက်ရုံ သင်္ဘောများကိုပါ ထည်ဆောက် နိုင်ခဲ့ကြသည်။ လုပ်ငန်းကြီးများသဖွယ် ခေတ်မှီနည်းစနစ်များဖြင့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ဝေလငါးများ တစာစ ရှားပါးခြင်းရှိလာခဲ့ရပေသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ၁၉၄၆-ခုနှစ်တွင် ဝေလငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရန်အတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဝေလငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကော်မရှင် (IWC)ကို ဖွဲ့စည်း ကြိုးပမ်းခဲ့သော်လည်း ယနေ့ထိကား အဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံများကပင် အဖွဲ့၏ စည်းကမ်းချက် များကို မလိုက်နာပဲ နိုင်ငံအလိုက် စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ ဝေလငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကို ဆက်သက် လုပ်ကိုင်နေဆဲရှိသည်ဟု ဆိုပေသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ် သန်းပေါင်းများစွာ အချိန်ပိုင်းက ရှိလာခဲ့သော ဝေလငါးကြီးများမျိုးဆက်ပြတ်သွားမည့် အရေးကိုစိုးရိမ်မိသတို့ကမူ လက်ရှိ ကမ္ဘာ့ပင်လယ်ပြင်မှ ဝေလငါးဖမ်း လုပ်ငန်းကို ကုလသမဂ္ဂမှ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ကြိုးကြပ်ထိန်းချုပ်ပေးရေးနှင့် ဝေလငါးမျိုးဆက်တည်တံ့ရေးမှ တိုးတက် ပွားစည်းရေးကို သိပ္ပံနည်းကျ သုတေသနပြုစုကြရန် တိုက်တွန်း လှုံ့ဆော်လျက်ရှိနေပေသည်။

အောင်ထွန်းဦး

အသုံးဝင်ဆုံး
သတ္တု
၁၉၆၆ (၁၇၄၈)

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်သံသည် အသုံးဝင်ဆုံးသတ္တု ဖြစ်သည်။ သံသတ္တုကို လူသားတို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀)ကျော်(သံခေတ်)လောက်ကပင် စတင်အသုံးပြုလာခဲ့၏။ သံကိုလူတို့ စတင်အသုံးပြုသော အချိန်ကို သံခေတ်ဟူ၍ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ခေါ်တွင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သံသည် လူသားတို့နှင့်အရင်းနှီးဆုံးသော သတ္တုတခုဟု ဆိုရပေမည်။ သံခေတ်မှစ၍ လူတို့၏နေထိုင်မှုနှင့်သွားလာမှုသည် များစွာတိုးတက်ကောင်းမွန်လာသည်။ သံကိုလူတို့ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ် အသုံးပြုလာတတ်စွာအခါတွင် သံဖြင့် ကြိုးကျယ်ဖြင့် မားသော အဆောက်အဦများကို တည်ဆောက်ကြ၏။ သွား လာ ရေး တွင်လည်း သံဖြင့်လုပ်သော လှေ၊သင်္ဘော၊ မော်တော်ကား စသည်တို့ကို တည်ဆောက်အသုံးပြုကြ၏။ စစ်ပွဲများတွင်လည်း သံဖြင့် ပြုလုပ်သော ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်၊ အမြောက်၊ သံချပ်ကာ ကားစသော စစ်လက်နက် ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုလာကြတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် လူသားတို့ အတွက် နေ

ထိုင်သွားလာရေးမှ စစ်ရေးအထိအသုံးကျသောသံကို လူသားတို့သည် မည်သည့်နေရာမှ ရရှိသည်ကို သိလိုကြပေမည်။ အခြားသတ္တုများနည်းတူ သံကို ကမ္ဘာမြေလွှာတွင် တူးဖော် ရရှိလေသည်။ သံသည် ဒုတိယ ပေါများဆုံးသောသတ္တု ဖြစ်သောကြောင့် ကမ္ဘာ့အနှံ့အပြားတွင်တွေ့ရှိရသည်။ သံသည် အောက်စီဂျင်နှင့် ပေါင်း၍ ‘ဟေးမက်တိုက်’ခေါ်သော ပစ္စည်းအဖြစ်မြေလွှာအောက်တွင် တည်ရှိလေသည်။ ၎င်းကို တူးဖော်ယူပြီး ကုတ် (ကာဗွန်) နှင့်ထုံးကျောက်တို့ထောင့် အရည် ပျော်သည့်အထိ မီးဖိုကြီးများတွင် မီးပြင်းတိုက်ခြင်းဖြင့် သံသတ္တုကိုရလေသည်။ ဤသို့ရသောသံကို ‘သွန်းသံ’ဟု ခေါ်သည်။ သွန်းသံတွင် ကမ္ဘာ့နှုန်းပြစင် အတော်များများနှင့် အခြားဒြပ်စင်အနည်းငယ် ကျန်ရစ်နေသောကြောင့် ၎င်းသည် မာ၍ ကျွတ်ဆတ်၏။ ကျိုးလွယ် ပဲ့လွယ်သည်။ ၎င်းကိုပုံသွင်းလေခင်းရန် လွယ်ကူသောကြောင့် ပုံလောင်း ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကိုဤသံဖြင့်ပြုလုပ်လေသည်။ သွန်းသံသည် ဈေးအပေါဆုံးသော သံမျိုးဖြစ်လေသည်။

သံပြော

သွန်းသံထဲရှိကဗွန်ကို အားလုံး နှိုးပါးဖယ်ထုတ်လိုက်သောအခါ ‘သံပြော’ခေါ် သံမျိုးကို ရရှိလေသည်။ သံပြောတွင် ကာဗွန်မပါရှိသောကြောင့် ရှိသောကြောင့် ပြောသည်။ သွန်းသံလောက်မာကြောလှခြင်း မရှိပေ။ သို့သော် ကျွတ်ဆတ်ခြင်း မဖြစ်သောကြောင့်ခိုင်ခံ့သည်။ ၎င်းပြင်ထူရှိက်ခြင်း နှုန်းကြီးဆုံးခြင်း၊ သံပြားခတ်ခြင်းတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ဤသို့သောသံမျိုးကို သံနန်းကြိုးသံကောပြုလုပ်ရာတွင် အသုံးပြုရ၏။

သံမဏိ

အထက်ပါ သံမျိုး အပြင် အခြား သံတမျိုးလည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းကိုသံမဏိဟု ခေါ်သည်။ သံမဏိတွင် ကာဗွန်ရ ခိုင်နှုန်းသည် သွန်းသံတွင်ပါသော ကာဗွန်ထက် နှုန်းထက် နည်း၏။ သို့သော် သံပြောတွင်ပါသော ကာဗွန်ရ ခိုင်နှုန်းထက် စာလျှင် များလေသည်။ သံမဏိကို သွန်းသံမှ ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ပြုလုပ်ပုံမှာ သွန်းသံကို အရည်ပျော်သည့်အထိ မီးပြင်းတိုက်သည်။ ၎င်းသံရည်ထဲသို့ လေပူကို မှုတ်သွင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ သွန်းသံထဲတွင် ကျန်ရစ်သော ကာဗွန်နှင့် အခြားဒြပ်စင်များမှာ မီးလောင် ကုန်ဆုံးပြီး သန့်စင်သော သံပြောကို ရလာသည်။ ၎င်းသံပြောထဲသို့ ကာဗွန်ကို လိုသလောက် ချိန်ကိုက်၍ ထည့် ပေးလိုက်သော အခါ သံမဏိ ဖြစ်လာသည်။ သံမဏိတွင် ကာဗွန်ထုထည်နှုန်း ၀.၂၅ မှ ၁.၅ ခန့်အထိ ပါဝင်သည်။

သံမဏိစွမ်းရည်

သံမဏိတွင် အခြားသံမျိုးနှင့် မတူထူထွေ ခြားသော အရည်အသွေး ရှိ၏။ ၎င်းမှာ သံမဏိကို ခိုင်ခံ့ မာကြော

အောင် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ကြိုက် ပြုပြင်ယူနိုင်ခြင်းပင်တည်း။ သံမဏိကို နီရဲအောင် အပူပေး၍ ရုတ်တရက် ရေအေးထဲသို့ ထည့်ပြီး နှစ်လိုက်ပါက အလွန်မာကျောသော သံမဏိကိုရသည်။ သို့သော် ၎င်းသည် ကျွတ်ဆတ်၍ မခိုင်ခံ့ပေ။ ၎င်းကို ပင်ပန် အပူသင့်သင့် တိုက်၍ တဖြည်းဖြည်း ၎င်းဘာသာ အလိုအလျောက် အေးစေပါက မာကျောပြီးခိုင်ခံ့တောင့်တင်းသော သံမဏိ အမျိုးအစားကို ရလေသည်။ ဤသည်ကို သံမဏိအား မာအောင်ဆေးခြင်း ဟု ခေါ်သည်။

ထို့ပြင် သံမဏိကို အခြား သတ္တုအချို့နှင့် ရောပေါင်းသောအခါ ဤသို့ ရောစပ်၍ ရလာသော သတ္တု ရောသည် ထူးခြားသော အစွမ်းသတ္တိ ရှိလာလေသည်။ သံမဏိနှင့် ခရိုမီယမ် သတ္တု အနည်းငယ်ရော၍ ရလာသော သတ္တု ရောက်စတိန်းလက်စတီး (အစွန်းထင်းခံ သံမဏိ) ဟုခေါ်သည်။ ရိုးရိုးသံမဏိသည် သံချေးတက်၍ အရောင် ညစ်ထေးလေသော်လည်း စတိန်းလက်စတီးမှာ သံချေးတက်ခြင်းများမရှိဘဲ အမြဲ ပြောင်လက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် စတိန်းလက်စတီးဖြင့် လုပ်ထားသော ဘီးများ၊ လက်ဖက်နာရံများသည် အမြဲ ပြောင်လက် နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။

သံမဏိ၏အသုံးအထွေထွေ

သံမဏိသည် အခြားသော သံမဏိများထက် ပိုမိုခိုင်ခံ့ မာကျောသောကြောင့် ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် အလွန် အသုံးကျ ပေသည်။ မီးရထား သံလမ်းများကို သံမဏိ ဖြင့် ထည်ဆောက်ရ၏။ ရိုးရိုး သံဖြင့်သာ

ထည်ဆောက်ပါက မီးရထား၏ ကြီးမားသော အလေးနှင့် အရှိန်ကြောင့် စံလမ်းများကြေမှုသွားနိုင်ပေသည်။ သံမဏိ သံလမ်းမှသာလျှင် ဤဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ ၎င်းအပြင် လှိုင်းလေဒဏ်ခံနိုင်ရန် သင်္ဘောများနှင့် တံတားများ တည်ဆောက်ရာတွင် သံမဏိကို သုံးရ၏။ လယ်သမား အသုံးအဆောင် ဖြစ်သည့် စူး၊ ဆောက်၊ လှ၊ ပေါက်ဆိန်များကိုလည်း သံမဏိဖြင့်ပင် ပြုလုပ်သည်။ သို့မှသာ ကြာရှည်အသုံးခံ၍ တွန့်လိန်ခြင်း၊ ကွေးခြင်းမှ ကင်းပေမည်။

သံရိုးရိုးနှင့် သံမဏိတို့မှ လူတို့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့သိကြပေပြီ။ ၎င်းအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများတွင် အထူးသဖြင့် သံဖြင့်ပြုလုပ်သော ပစ္စည်းမှာ ကမ္ဘာတဝှမ်းစွာမခံ၊ အကြောင်းမှာ သံသည် စိုထိုင်းသော လေနှင့်တွေ့သော က အလျင်အမြန် သံချေးတက်၍ ပျက်စီးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းများကို တာရှည်ခံရန် ဆေးသုတ်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ရှေ့သံကောနှင့် ပြတင်းပေါက် သံကောများကို သင်္ဘောဆေးသုတ်ခြင်းမှာ ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ရေတိုင်စည်များကိုလည်း ဆေးသုတ်ရလေသည်။ အချို့နေရာတွင် ဆေးမသုတ်ဘဲ သံပေါ်မှ အခြားသံချေးမတက်သော သတ္တုအလွှာပါးဖြင့် ဖုံးအုပ်တတ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးစွဲနေသော အိမ်မိုးသွပ်ပြားမှာ စင်စစ် သံပြားပေါ်တွင် သွပ်အလွှာပါး

ကလေးသာ ရှိသည့် အရာဖြစ်သည်။ အရည်ပျော်နေသော သွပ်ရည် ထဲသို့ သံပြားကို နှစ်လိုက်ပြီး ပြန်ဆွဲထုတ်၍ အအေးခံခြင်းဖြင့် အိမ်မိုးသွပ်ပြားကို ရလေသည်။ သွပ်မှာသံကဲ့သို့ သံချေးမတက်သောကြောင့် သံ ကို အကာအကွယ်ပေးထားနိုင်သည်။

သံသည်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ငွေလွှာ၊ သို့မဟုတ် နီကယ်၊ သို့မဟုတ်အခြားသတ္တုအလွှာများကို တင်စေနိုင်၏။ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းကို ငွေရည်စိမ်ခြင်း၊ နီကယ်ရည်စိမ်ခြင်းဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

သွေးထဲမှာလျှင် သံဓာတ်ပါ

သံသည်ကျွန်ုပ်တို့ သုံးစွဲ ခိုင်မာညံ့ပစ္စည်းကိရိယာများ ပြုလုပ်နိုင်ရန်သာ အသုံးကျသည့်မဟုတ်သေး။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိ သွေးသည်သံလျှင် သံဓာတ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားလေသည်။ သံရှိလျှင်သွေးလည်းဖြစ်မလာနိုင်တော့ပေ။ သွေးမရှိလျှင် လူသည် အသက်ရှင် နိုင် လိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လူတွင် သံဓာတ်ချို့တဲ့ပါက သွေးအားနည်းသော ရောဂါကို ခံစားရခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းရောဂါအတွက် လူနာကို သံဓာတ်ပါသော ဆေးများကို တိုက်ကျွေးရ၏။ ထို့ကြောင့်သံသည် ပေါသော်လည်းကျွန်ုပ်တို့အတွက် အလွန် အဖိုးတန်သော ပစ္စည်း တမျိုးပင် ဖြစ်တော့သည်။

လှမြင့် (ခရန်)

ကျွန်တော်တို့သည် လယ်ကွက်များကိုဖြတ်ပြီး ဦးထွန်းလူရိုဇာလေသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။

ဦးထွန်းလူကား ရွာ၏ဇရပ်တွင်လာရောက်နေထိုင်သော လူကြီးတယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့တွင် လက်ျာဖက် လက်ဖက်မရှိပါ။ သူသည် တော်လှန်ရေးရဲဘော်ကြီးတယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျေးဇူးအားရကျေးဇူးတင် ဦးထွန်းလူထံသို့ အလည်ရောက်လေ့ ရှိပါသည်။ ဦးထွန်းလူထံမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အတွေ့အကြုံများကို ကြားနာလေ့ ရှိပါသည်။

အနောက်ပတ်သို့ စောင်းနေပြီဖြစ်သော နေမင်းကြီး၏ အပူရှိန်မှာ ပူလောင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဇရပ်ပေါ်သို့ရောက်သွားသောအခါ ဦးထွန်းလူကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးထိုင်လိုက်သော အခါ ဦးထွန်းလူသည် ကျွန်တော်တို့အနီးတွင်လာထိုင်ပါသည်။ သူ၏ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုမီးညှို့ဖွာရှိုက်လိုက်ပါသည်။

ပထမတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အတန် ကြာကြာ ဆိတ်ငြိမ် နေကြပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဟန်အေးက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို တော်ဖြိုခွဲလိုက်ပါသည်။

“တော်လှန်ရေးတုန်းက ဦးတို့တိုက်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြပါလား ဦးရယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ အချိန်ရပါတယ်၊ နေဝင်တဲ့အထိ ဒီမှာနေနိုင်ပါတယ်” ဟု ဘမောင်ကပြောလိုက်ပြန်ပါသည်။

“အင်း မင်းတို့ကတောင်ဆိုတော့လဲ ဦးကပြောပြရမှာပေါ့ကွာ။ ဝါပေမယ် ဦးတယောက်ထဲရဲ့ အကြောင်းမဟုတ်ဖူးနော်။ ရဲဘော်တွေအများကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေလဲပါမယ်။ သူတို့ဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာပေါ့”

ဤသို့ ဦးထွန်းလူက အစပျိုးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည်ပြောမည့် စကားများကိုနားစွင့် နေလိုက်ကြပါသည်။

ရဲဘော်ကလေး
ကယက်ဒီ

“မင်းတို့ကို ဦးအရင်ဆုံး ပြောပြသတဲ့ အကြောင်းကတော့ တိုင်းပြည် အတွက် အသက်ပေး တိုက်ခိုက်သွားတဲ့ ရဲဘော်ကလေး လှိုင်မြင့် အကြောင်း ဘာ” ဟု ဦးထွန်းလူက စတင်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဟန်အေးက သံယောင်လိုက်ပါသည်။

“ရဲဘော်ကလေး လှိုင်မြင့်ဆိုတာ မင်းတို့အသက်လောက်ပဲရှိအုံးမယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ တိုင်းပြည်အတွက် စွန့်စားရဲတယ်။ နေ့တနေ့မှာ ဒီ့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့ဟာ ရွာကြီးတရွာကိုရောက်သွားတယ်။ အဲဒီရွာမှာရှိတဲ့ ဂျပန်တွေဟာ ဆုတ်ပြေးသွားကြပြီပေါ့။ ဒီ့စခန်းချနေတဲ့ဆီကို ကောင်ကလေးတယောက် ရောက်လာတယ်။ တပ်ထဲကိုဝင်ချင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီ့ကလေးက အသက်ပေးတဲ့အတွက် အသက်ကြီးမှဝင်ပါလို့ ပြောပြတယ်။ ကောင်ကလေးဟာ ခေါင်းမာနေတယ်၊ ပေကပ် နေတယ်၊ မပြန်ဘဲ ကပ်နေတော့တာဘဲ။ သူက သေနတ်ကို ကောင်းကောင်း ထမ်းနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူ့မိဖေတွေကိုဖက်ဆစ် ဂျပန်တွေက သတ်သွားလို့ သူ့ကိုကလေးစားချေခွင့်ပြုပါလို့ ဆိုတယ်”

ဤသို့ပြောရင်းမှ ဦးထွန်းလူသည် အနည်းငယ်ပြီးလိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကောင်လေး၏ အဖြစ်ကိုပြန်လည်မြင် ယောင်နေဟန်တူပါသည်။

“နောက်ဆုံးမှာ ကောင်လေးကို ချောထားရတာပေါ့၊ ညသန်ကောင် လောက်မှာ အဲဒီရွာက စို့တပ်ထွက်လာ တော့ ကောင်လေးအိပ်ပျော်ကျန်ခဲ့တာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နောက်နေ့ကျတော့ စို့ တပ်စခန်းချထားတဲ့ ရွာကိုကောင်လေး ထောက်လှမ်းပြန်တယ်။ သူ့စီလေခက် မြန် မြန်လိုက်နိုင်တာကိုတွေ့ရတော့ ဒီ အံ့ဩ နေတာပေါ့၊ သူနီးလာလို့ ဒီ ကိုမတွေ့ တော့တညလုံး မအိပ်ဘဲ တွေ့နိုးနိုး-မိနိုး နိုးနိုးလိုက်လာခဲ့တာဘဲတဲ့ တရွာပြီးတရွာ သတင်းမေးပြီး လိုက်လံစစ်ရတာ သိ မှာသတင်းတခုပါလာတာပေါ့၊ ဒီ ဖြတ် လာတဲ့ ရွာတရွာမှာ ဂျပန်တွေ ထောက် နေထယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ဒီ တပ်မှူးက အဲဒီ ရွာပတ်ကို ပြန်လှည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ပေါ့၊ ကောင်လေးက ဒီလိုလမ်းပြတယ်။ သူ့ရဲ့အကူအညီကြောင့် ဂျပန်တွေကိုပိုင် ပိုင်နိုင်နိုင်စီးမိတာပေါ့”

ဦးထွန်းလူသည် အနားယူဟန်နှင့် ခေတ္တရပ်နားလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုနဲ့ အဲဒီကောင်လေးဟာ စ ခွံ တပ်နဲ့ပါလာခဲ့တယ်၊ ဂျပန်တွေ ရှိတဲ့ ရွာတွေကို သူက အရင်ဆုံးသွားပြီး စုံစမ်းပေးနိုင်တယ်လေ၊ သိပ်ကို ပါးနပ် တဲ့ ကင်းထောက်ကောင်းတယောက်ဖြစ် လာတာပေါ့၊ သူ့ကိုချောထိတ်လို့ ခေါ် ရင် မကြိုက်ပဲ။ ရဲဘော်လွှဲမြင့်လို့ ခေါ် မကြိုက်တယ်၊ သူ့ကို အမြဲ အမတ်ရနေ မေမယ်အကြောင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်၊ တနေ့မှာပေါ့၊ ရွာထဲရွာထဲပြင်ဖက်တော ထဲမှာရှိတဲ့ ဝင်ခိုနေတယ်၊ ရွာထဲမှာ

ရှိတဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့ အင်အားကိုစုံစမ်းဖို့ လွှဲမြင့်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်၊ ဦးတို့ တပ်မှူးက ဦးကိုပါလိုက်သွားဖို့ တာဝန် ပေးတယ်လေ၊ ကောင်လေး တခုငြိမ် သွားရင် အကူအညီပေးဖို့ဘဲ၊ အချိန်က မိုးချုပ်စအချိန်ပေါ့၊ ဦးတို့နှစ်ယောက် ဟာ ရွာကိုသတိနဲ့ ကပ်သွားတာပေါ့၊ ရန်သူဂျပန်တွေရဲ့ အခြေအနေကို စုံစမ်း ပြီးလို့ ပြန်မယ်လုပ်နေတုန်း ရန်သူကင်း နဲ့ ဝင်တိုးတော့တာဘဲ၊ ရန်သူကင်းကရပ် နေဖို့အမိန့်ပေးတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဘဲ လွှဲမြင့်ဟာ တဖက်ကို စွပ်ပြေးတော့ တယ်၊ ရန်သူကင်းဟာ သူ့ နောက်ကို အတင်းဖိလိုက်တော့တာပေါ့၊ ဦးလဲလွှဲ မြင့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက် သွားတယ်၊ သူကဦးကိုတပ်ပြန်ပြီးသတင်း ပေးနိုင်ဖို့ကြံစည်လိုက်တာဖြစ်တယ်၊ ဒါပေ မယ့် ဦးက သူ့အတွက် အတော်စိုးရိမ် သွားတာပေါ့၊ မိရင်တော့ အသေဘဲ။ ဦးမှာတာဝန်အရ တပ်ကို ပြန်သတင်း ပို့ရမယ့် သူ့အတွက် စိတ်ပူရတာ ပေါ့၊ နောက်ဆုံးတော့ လွှဲမြင့်ဟာ တပ်ကိုပြန်ထောက်လှမ်းတယ်၊ ဘယ်လောက် သွက်တဲ့ ကောင်လေးလဲ”

ကျွန်တော်၏မျက်လုံးထဲတွင်ရဲဘော် ကလေး လွှဲမြင့်၏ပြေးလွှားနေဟန်ကို မြင်ယောင်နေပါသည်။

ထိုအချိန်အခါက ကျွန်တော် သာ ရှိခဲ့လျှင် ရဲဘော်ကလေး လွှဲမြင့်ကဲ့သို့ ကင်းထောက်ကလေး တယောက်လုပ်လို့ ဧည့်ဟု ထင်မိပါသည်။ ကျွန်တော် သည် လွှဲမြင့်ကဲ့သို့ စွန့်စားဝံ့မည်ဟု မြော် လင့်ပါသည်။

ကျွန်တော် နည်းတူ ဘမောင်တို့ လည်းစဉ်းစားမိကြဟန်တူပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးထွန်းလူထံမှ ပေါ်လာမည့် စကားဆက်ကို စောင့် နေကြပါသည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီည တိုက်ပွဲမှာ ရဲဘော်ကလေး လွှဲမြင့်ကျဆုံးသွား ရာ တယ်”ဟု လေးလေးတဲ့တဲ့ ပြောလိုက် သော ဦးထွန်းလူ၏ နောက်ဆုံး စကား ကြောင့်ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင်ဟာက နဲ့ဖြစ်သွားပါသည်။

ဦးထွန်းလူသည် ထိုသို့ပြောပြီးမျက် နှာမှာ စောစောကထက် ပို၍ညှိုးမဲသွား ပါသည်။

“သူဟာ တကယ်စွန့်စွန့် စားစား လုပ်ခဲ့တယ်၊ တိုင်းပြည်ထဲတွက် အသက် ဂပးသွားတာပေါ့၊ သူ့သာ အသက်ရှင် နေဘူးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိ ဘူး၊ သူ့ကိုဦးမေးဘူးတယ်၊ သူကဘယ် လိုဖြေတယ်ထင်သလဲ၊ ကျောင်းပြန်တက် မယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံ တွေ မော်တော်ကားကြီးတွေကိုတည်းဆောက် နိုင်တဲ့ လူကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ် တဲ့”

ဤသို့ဦးထွန်းလူက ရဲဘော်ကလေး လွှဲမြင့်၏ အကြောင်းကို ပြောပြပါ သည်။

ရဲဘော်ကလေး လွှဲမြင့်က ကျွန် တော်တို့ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးသွားပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ကဲ့သို့ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်လိုစိတ်တ ဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးထွန်းလူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ဦးထွန်း လူသည်ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ထမ်းကျန် မှားရရန် ထွက်ခွာသွားပါသည်။

မောင်နီ

မမခင်မြသစ်သည် ညီမ ခင်မြချစ်ကို အသက်တမျှချစ်၍၎င်း၊ နားမည်အမျှား ကို ဆွတ်၍၎င်း ချစ်ချစ်ဟု ခေါ်လေ သည်။ ထို့အတူ ညီမ ခင်မြချစ်ကလည်း အမ ခင်မြသစ်ကို မမဟူ၍၎င်း ခေါ် ဝေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မမနှင့် ချစ်ချစ်ဟုအမည်တွင်၍လာခဲ့ကြ လေသည်။

ချစ်ချစ် စာမေးပွဲမပြေတော့ဘူးဟု ပြောလာသောအခါ မမသည် မျက်လုံး ကလေးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည် အထိ အံ့ဩမိသွားရှာ၏။ ချစ်ချစ်၏ အပြောကမူ ဆယ်ဘန်းတနှစ်ကျရှုံး၍ ရှက်သည်ဟုဆိုလေသည်။

“စာသင်ရတယ်ဆိုတာ အခွင့်အရေး ရဲတတ်ခြင်းတမျိုးပါ၊ ချစ်ချစ်ရယ်၊ လူ တွေမှာ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြောင့် စာမသင်ရတာတွေ ရှိတယ်၊ မမကိုဘဲ ကြည့်၊ ပညာသင်ချင်ပါလျက်နှင့်မသင် ခဲ့ရဘဲ အလုပ်ခွင်ကို ဝင်နေရပီ”

ဟုတ်ပါ၏။ မမသည် ပညာကို ဒီဂရီ ရသည့်အထိမသင်နိုင်ခဲ့ရှာ။ မမ ထက္က သိုလ် ထောက်သည့်နှစ်မှာပင် ဖေဖေနှင့် မေမေသည် အထက်ဗမာပြည်သို့ ဘုရား မှူးသွားစဉ် ဖေဖေဘိစီးသွားသည့်ကား ကို ခါးပြုများက ဝိုင်းရံပစ်ခတ်ပြီး လူ ယက်သဖြင့် ဖေဖေနှင့်မေမေပါ သေ နတ်ထိမှန်၍ ကွယ်လွန်သွားကြရှာ၏။ သည်တော့ မမလည်း ပညာမသင်နိုင် တော့ဘဲ ကျောင်းမှထွက်ကာ ရုံးတရုံး တွင် ဝင်ထောက်အမှုထမ်း၍ ချစ်ချစ်နှင့် မမဘဝကို ချွန်းကန်ခဲ့ရရှာလေသည်။ မမ သည် ငိုထားလှတတ် ချစ်ရသည့် ညီမ လေးကို ပညာတော့တတ်စေချင်၏။

“ချစ်ချစ် အနေနှင့်ဆို မမရှိနေလို့ ဘာမှ ပွပ်စရာ မလိုဘူး၊ ပညာတခုဘဲ

တင်နားနီးတင်၊ မုဆိုးနားနီးမုဆိုး
အိုးအိုးအိုး (၁/၄/၁၃၄၇)

အာရုံစိုက်စရာ ရှိတယ်။ ဆယ်တန်း ဆို တွန်းပါနှင့်တော့ မမရယ်။ ချစ်ချစ် တာ ဘဝရဲ့ တိုးတက်ခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ် မသင်ချင်တော့ဘူး။”

“ချစ်ချစ်စာတော်တယ်၊ ကြိုးစား တယ်ဆိုတာ မမသိပါတယ်။ ဆယ်တန်း ကို ထောက်လှမ်းတဲ့အထိ တခါဘူးမှ စာ မေးပွဲမကျသေးဘူး၊ ခုကျရတာကလဲ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်သွားရတာ မ ဟုတ်လား”

“ချစ်ချစ်ကို စာဆက်သင့်ဘို့မတိုက်

သည်တော့ မမလက် လျော့ရ၏။ ချစ်ချစ်သည် ဗူးဆိုလျှင် ဖရုံသီးတတ် ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ပြတ်သားစိတ်မှာ သူမတူ ခဲ့ပေ။ ချစ်ချစ်စိတ်သည် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ် သွားပါလိမ့်ဟု မမ စဉ်းစား မရခဲ့ပေ။ ဟိုယခင်က ချစ်ချစ်သည် ပညာကိုမက် မော တတ် သူ ကလေးပင် ဖြစ်လေ၏။ ဆယ်တန်းအထိ ဘယ်အတန်းမှာမှ စာ မေးပွဲ ကျ ခဲ့ ဘူး သည် မရှိ။ အမြဲလိုလို နံပတ်ချိတ်၍ အောင်မြင်ခဲ့သူ လေးပင် ဖြစ်သည်။ ချစ်ချစ်သည် ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးထားလေ၏။ သူ့ ရည်ရွယ်ချက် သည်ကား ဆရာဝန်မကြီးပင် ဖြစ်လေ သည်။

“ချစ်ချစ်သာ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ရင် လေ၊ ဆင်းရဲသား ကျောမဲ့တွေကိုဘဲ အရေးထားပြီးကုသမယ်။ ဆရာဝန်တိုင်း

မသွားလိုတဲ့ ထောင့်တွေကို သွားမယ်။ ချစ်ချစ်အသံသွားသွား မမလိုက်ရမယ် နော်”

သည်စိတ်ကူးလေးတွေရှိစဉ်က ချစ်ချစ်နုတ်မုတုကလာသည့် စကားလေးများပင်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ညီမသည် ပညာကို သူမတူအောင် ကြိုးစားခဲ့ချိန်ကိုး။ ကြိုးစားရုံမျှမက ရိုးသားသူလေးလည်း ဖြစ်ပေ၏။ ချစ်ချစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကျောင်းသူနှင့်တူအောင် ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်လေသည်။ ထုတ်ခိုင်နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို ကျစ်ဆံမြီးတချောင်းထည်းသာ ခပ်ဆင်းတင်း ကျစ်ထားတတ်သည်မှလွဲ၍ မည်သို့မျှ ခေတ်မဆန်ပေ။ ဆံပင်ရှေ့၌လည်း အမောက်မတင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ဘီးချောင်းရာလေးများပေါ်လွင်သည့်အထိ ဖီးထားတတ်လေ၏။ ပါးလွှာသော အင်္ကျီများကို ချစ်ချစ်မဝတ်တတ်။ အဝတ်အထည်ဆန်းကိုမမက်မော၊ ပလွှားကြွေးဝါမှုကို မခံမင်။ အစဉ်သဖြင့် ကျောင်းစာပေ၌ မေ့ ဖျော့သူကလေး၏စိတ်သည် မည်ကဲ့သို့မျှားဖြစ်သွားပါလိမ့်ဟု မမ တွေးထတ်ပါချေ။

ချစ်ချစ် မလုပ်ကိုင်လိုသည်ကို မမ မဘိုက်တွန်းခဲ့ပေ။ သို့သော် ချစ်ချစ်ကို ဥပေက္ခာပြု၍ မထားဟော ခုတော့ ချစ်ချစ်စိတ်အစဉ် အသွင်ပြောင်းရသည်ကို မမသိပါလေပြီ။ ပြုံးပြုံးလှင်လိုသည့် မိန်းကလေးကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။ ပြုံးပြုံးလှင်လိုသူကား ချစ်ချစ်နှင့်သက်တူရွယ်မျှလောက်ပင်ဖြစ်သည်။ မမက သူတို့အိမ်အောက်ထပ်ကို ပြုံးပြုံးလှင် မိဘများကို ငှားရမ်းလိုက်သဖြင့် ပြုံးပြုံးလှင်နှင့် ချစ်ချစ်တို့ခင်မင်သွားကြလေသည်။ ပြုံးပြုံးလှင်သည် ကိုးတန်းတွင်စာမေး

ပွဲ အခါခါကျရှုံးသဖြင့်ကျောင်းမှထွက်ခါ အိမ်မှာပင် အငြိမ်းပင်စင်ကို ယူထားသူလည်းဖြစ်ပေ၏။ မိဘများမှာ ြည့်စုံသူများ ဖြစ်သည့် အတွက် အလိုလိုက်ထားခြင်းလည်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ ဖျော်ပွဲစားထွက်ခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဖျော်ပျော်နေတတ်ခြင်းကို ပြုံးပြုံးလှင်စိတ်ဝင်စား၏။ ပြုံးပြုံးလှင်ကို မြင်ဖန်များ၍ ချစ်ချစ်အားကျသည်ဟု မမက ထင်မိလေသည်။ ပြုံးပြုံးလှင်နှင့်လည်း ချစ်ချစ်တို့ပူးတွဲတွဲလုပ်နေသည်ကို မမသိခဲ့ချေ။ တိုးတိုး-တိုးတိုးနှင့်လည်း သဖန်းပိုးတိုးတတ်ကြသည်။

“ချစ်ချစ်၊ မိန်းခလေးဆိုတာ သိကွာရှိရတယ်နော်၊ သွားတာလစတာ သိပ်ပြုံးမမျှစားစေချင်ဘူး၊ ကျောင်းစာကို ချစ်ချစ် စိတ်ကုန်တယ်ဆိုရင် တခြားအလုပ်တခုခုလုပ်ပါနား၊

မမစေတနာက စိတ်အား လူအား ဖြစ်နေသည့်ချစ်ချစ်၏ အာရုံကို လွတ်မထားလိုသဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“အိမ်မှာ စီးပွားရေးမပြည့်စုံလို့ ချစ်ချစ်ကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာလား မမ” ချစ်ချစ်မေးသက ခနဲ့ တဲ့တဲ့နာသည်ကို မမသိပါ၏။

“မမပြောတာက ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်ချစ်ကို လွတ်မထားချင်လို့ဘဲ၊ အလုပ်တခုခုလုပ်နေရတော့ စိတ်တည်ငြိမ်တာပေါ့၊ နောက်ပီးလူငယ်လို့ ဖြစ်လာရင် တာဝန်မဲ့နေတာ မနာဘဲဘူး၊ စာသင်ချိန်မှာ ဆင်ရမယ်၊ အလုပ်လုပ်ချိန်မှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ လူ့ဘဝလမ်းကြောင်းမှာ တဒေါင့်ဒေါင့်ကတော့လုပ်ရမှန်းမှားဘဲ၊ လူဆိုတာ တာဝန်နှင့်ခွန်တို့နတော့ချစ်ချစ်ရဲ့”

“မမက ဆိပ်ခက်တာဘဲ၊ အောက်ထပ်ကပြုံးပြုံးလှင်ကိုမျှား ကြည့်ပါဦး၊ နေရတာ ဘယ်လောက် ဟန်ကြသလဲ၊ ချစ်ချစ်ကိုလဲ လွင့်လိုထားပါ မမရယ်”

သည်တော့ မမဘာမျှ မပြောသတော့ပေ။ အတုမြင်၍ အထတ်သင်ပြီကိုး။ အရွယ်သည် နီးစပ်ရာသို့ယိမ်းယိုင်တတ်စမြဲဟု မမသိခဲ့ရလေပြီ။ ဤသို့နှင့်ပင် ချစ်ချစ်သည် တာဝန်မဲ့သော မိန်းကလေးဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဆရာဝန်မကြိုဟန်ကို ချစ်ချစ် မတွယ်တော့ပေ။ ပြုံးပြုံးလှင်ကဲ့သို့ ချစ်ချစ်လည်းဖန်တီး ဆင်ယင်တတ်လေပြီ။ သည်တော့ မမသည် ပြုံးပြုံးလှင်ကို အမျက် ထားမိလေ၏။ ခက်သည်ကူ မမတို့နှင့်ကင်း၍ရှင်း၍မှ မရသေးသည်ကိုး။

x x x

မကြာခင်သော ကလေးဝယ် မမ စိတ်ချမ်းမမြေ့ဘူးနှင့် ကြုံရချေတော့၏။ ပြုံးပြုံးလှင်တို့သည် အိမ်နှင့်ခြံဝယ်ပြီး ပြုပြင်သည့်အတွက် မမတို့အိမ်မှ ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်းပင်တည်း။

ပြုံးပြုံးလှင်တို့ ပြောင်းသွားပြီး မကြာခင်ဝယ် နောက်ထပ်အိမ်ငှားများ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ၎င်းအိမ်သား စုံထောင် ချစ်ချစ်တို့အရွယ် မိန်းကလေးတဦးလည်းပါရှိလာလေ၏။ သည်အခါ မမစိုးရိမ်ရပြန်၏။ ပြုံးပြုံးလှင် ကဲ့သို့ ဤမိန်းကလေးမျိုးမဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု မမ ဆုတောင်းရပြန်လေသည်။

“ချစ်ချစ်... အနေဆင်ခြင်နော်၊ ခုပြောင်းလာတဲ့ မိသားစုထဲမှာ ချစ်ချစ်တို့အရွယ်မိန်းကလေးတယောက်ပါလာတယ်၊ ပြုံးပြုံးလှင်လို ပျံ့လွှားလေးမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာဘဲ”

ချစ်ချစ်သည် အမျှပြန်မပြော၊ ရေခဲယိုဖွင့်ပြီး သိချင်းနားထောင်နေလေ၏။ မမကလည်း ဘာမျှ ထပ်မပြောတော့ပေ။ မမလည်း အလုပ်နှင့် အိမ်အပြင် လုပ်သားကောလိပ်ကိုလည်း ပြေးရပြန်လေသည်။ စာဖြေရက်သို့ နီးကပ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် စာကျက်သံတို့သည် မမတို့ပတ်ဝန်းကျင်ဝယ်ပြန့်လွင့်နေလေပြီ။ မမသည် ညီမ ချစ်ချစ်၏ စာကျက်သံကို ကြားလိုပါ၏။

တညနေ မမ ရုံးမှ ပြန်လာလျှင် အောက်ထပ်မှ ဒေါ်ဒေါ်က ဆီးကြိုပြီး “မမြသစ်၊ မနက်ပန် ဒေါ်ဒေါ်တို့ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းကပ်မလို့၊ ထရား နာကြရအောင်လာခဲ့နော်၊ ညီအမ နှစ်ယောက်လုံးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ သစ်တို့လာခဲ့ပါမယ်”

နောက်တနေ့နံနက်တွင် မမတို့ ညီအမဆွမ်းကျွေးပွဲသို့လာခဲ့ကြလေသည်။ ထရားနာပြီ၍ မွဲဟင်းခါး စားနေကြသောအခါ လူမှုထူးတမ်းစဉ်လာ အရသူ အကြောင်း ကိုယ် အကြောင်းမေးစမ်းကြရလေသည်။

“ချစ်ချစ်က ဆယ်တန်းကို တနှစ်ဘဲ ဖြေရသေးတာ၊ မအောင်လို့ ဆိုပီး ဆက်မဖြေတော့ဘူးလေ၊ စိတ်ပျက်သွားတယ်လေ”

မမက ချစ်ချစ် ကိုယ်စား ဝင်ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဟင်... ဆယ်တန်းတောင်မှ ရောက်နေပြီဘဲ၊ ဆက်ဖြေရပေါ့၊ တနှစ်လော့ကျတာဘဲ၊ တချို့များ လေး ငါးနှစ်တောင် ဖြေကြရတာဘဲမဟုတ်လား၊ အရွယ်က အငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ ဒီအ

ရွယ်ဆိုတာ ပညာသင်လို့ အကောင်းဆုံးအရွယ်လေးပေါ့”

ချစ်ချစ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ ခေါင်းငုံ့ထားလေ၏။

“ဒေါ်ဒေါ် သမီးက တက္ကသိုလ်ရောက်နေပြီးလား၊ လူချင်ချင်အဖြစ် အရွေးခံရတာလဲ လေးနှစ်ရှိသွားပြီ၊ မနက်ပန်ဆို ငပလီရွှေဝါချိုင့်စခန်းကို အပန်းဖြေသွားရအုံးမယ်၊ သမီးလေးက ဥာဏ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ ဝီရိယနဲ့ ကြိုးစားမှုကြောင့် ခုလိုဖြစ်လာခဲ့ရတာ”

ဒေါ်ဒေါ်သည် သမီး လူချင်ချင်အတွက် ဂုဏ်ယူနေပေသည်။ ဂုဏ်ယူမည်ဆိုပါကလည်း ယူထိုက်ပေ၏။ လေးထပ်ကွမ်းဆိုသည်မှာ ရွာသူများသည်ကိုး။ သူ့သမီးက ဥာဏ်မကောင်း၊ ဝီရိယနှင့် ကြိုးစားမှုကြောင့် ဟု ဆိုသည်။ မမသည် ချစ်ချစ်၏ ဥာဏ်ထက်မှုကို အတိရမိသည်။ ဇွဲဆိုသည့် ကြိုးမျှင် ကလေးသာ ရော့ရဲနေခဲ့သည်။ ထို့အပြင် အလှအပကြားဝါမှုဘက်၌လည်း တလေးငင်သွားမိသည်။ ပညာရေး၌ ယုတ်လျော့သွားခဲ့ရလေသည်။

မမသည် အိမ်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့လေ၏။

“အောက်ထပ်က အမျိုးသမီးလေးကို ချစ်ချစ် အားမကျဘူးလားဟင်”

ချစ်ချစ်သည် ဘာမျှပြန်မပြော၊ မမကသာ ဆက်ပြီး...

“ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို မမတော့ ချီးကျူးဘယ်၊ သူ့လေးကို ချီးမြှင့်ချင်သလောက် ပြုံးပြုံးလှင်တို့လို မိန်းကလေးမျိုးကို မုန်းချင်တယ်၊ ချစ်ချစ်ကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟင်”

မမကားကြောင့် ချစ်ချစ် မျက်နှာကလေးမှာ ညှိုးနွမ်းသွားသလို ရှိသည်။

“မမမုန်းတဲ့အထဲမှာ ချစ်ချစ်လဲ ပါမှာပေါ့နော်”

မမက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်၊ ပြီးတော့...

“ချစ်ချစ်က ပြုံးပြုံးလှင် လောက်မှ မဆိုဘဲ၊ ဒါပေမယ့် အောက်ထပ်က မိန်းကလေးလိုတော့ ချစ်ချစ်ကို ဖြစ်စေချင်တာအမှန်ဘဲ၊ ချစ်ချစ်အတွက် အချိန်မနှောင်းသေးဘူးလို့ မမထင်တယ်လေ၊ အနာဂတ် အတွက် ပစ္စုပ္ပန်မှ ကြိုးစားစေချင်တာဘဲ”

ချစ်ချစ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောပေ။ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်လွန်ပြီး အစောင့်အရှောက်နေလေ၏။ တွေးတောစဉ်းစားနေဟန်လည်း ပေါက်သည်။ ချစ်ချစ် စိတ်အာရုံကို မဖျက်ဆီးလိုသဖြင့် ချစ်ချစ်အနီးမှ မမ ထသွားခဲ့၏။ ချစ်ချစ်အတွေးတို့သည် သတိတရားများသာ ဖြစ်ပါစေဟု မမက ဆုမွန်တောင်းရပေလိမ့်မည်။

x x x

မကြာခင် ကလေးဝယ် အောက်ထပ်မှ အမျိုးသမီးကလေးသည် ငပလီရွှေဝါချိုင့်စခန်းမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသဖြင့် ငပလီလက်ဆောင်အနေနှင့် ချစ်ချစ်ကို ရေပုတီးလေးများ လက်ဆောင် အဖြစ် လာပေးလေသည်။ ငပလီမှ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများကိုလည်း ကဏ္ဍမှရေလွှတ်သကဲ့သို့ တဘုတ်တုတ်နှင့် ပြောနေလေသည်။

“ငပလီဆိုဘဝကတော့ ပိုက်ဆံရှိရင် ရောက်ဘူးတာမှန်ပေမယ့် ခုလို ကိုယ့်ကြိုးစားမှုနှင့် သွားရတယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမသစ်၊ ကျွန်မကတော့ သက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲအတွက် ဘဲ ကျေးဇူးတင်နေရတယ်၊ နောင်လဲ

ဗုဒ္ဓိ ကျောင်းသားသဝဏ္ဏ မလွတ်မချင်း သွားနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံး ပြတ်ထားပါတယ်။

ချစ်ချစ်သည် တခွန်းမျှဝင်ရောက်၍ မပြောပေ။ ချစ်ချစ်ခိုင်နေပုံကို မမက အကဲခတ်နေမိလေ၏။ ညီသည် မိန်းကလေးသည် နှုတ်ဆက်ပြီး အောက်ထပ် သို့ ပြန်ဆင်းသွားလေသည်။ ချစ်ချစ် သည် တွေးတောနေဆဲပင်။

x x x

နောက်တနေ့တွင် ချစ်ချစ်သည် စာအုပ်ဘိရိနှင့် ကာ စာအုပ်မျိုးကို ရွေးချယ်၍ နေ့စဉ်ကို မမတို့ရသဖြင့် အံ့ဩမှုနှင့်အတူ....

“ချစ်ချစ် ဘာလုပ်မလို့၊ စာအုပ်ခံတွ ရွေးနေတာလဲဟင်”

ချစ်ချစ်သည် စာအုပ်ကလေးကိုရင် မှာအပ်လိုက်ပြီး....

“ချစ်ချစ် စာသင်ခန်းထဲကို ပြန်ဝင် တော့မယ်လေ။ ချစ်ချစ် မိုက်ခဲမိတာတွေ ကို နှင့်လွှတ်ပါမမရယ်။ ချစ်ချစ်အရွယ် ဟာ စာသင်ရမယ် အရွယ်မှန်း သိပါပီ။ အောက်ထပ်ထ လူရည်ချွန်မလေးကို နမူနာယူပါတော့မယ်”

ချစ်ချစ် စကားဆုံးလျှင် မမသည် ချစ်ချစ်ကိုယ်လုံးလေးကို တအားဖက် ထားလိုက်မိသည်။ ဘာမျှပြန် မပြော နိုင်သည့်အထိ ဝမ်းသာခဲ့ရရှာ၏။ တခု တော့ မမကတော့မိသည်။ တံငါနားနီး တံငါ၊ မုဆိုးနားနီးမုဆိုး ဆိုသည့်စကား မှန်နေပုံပင်တည်း။

မမမျက်လုံး ထဲတွင် မြင်ရောင်နေ သည်ကား ကျောင်းဖွင့်ချိန်သို့ ရောက် လျှင် စာသင်ခန်းထဲသို့ မိုးပွင့်ကလေး များနှင့်အတူ ချစ်ချစ်ကိုသာပင်။

(လေးထပ်ကွမ်း လူရည်ချွန်ကလေး များအား ဤဝတ္ထုဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါ၏။)

သင့်သင့်နွယ် (မျဉ်းမနား)

စာမျက်နှာ(၂၄)မှ အဆက်

ခြင်းသည် လူကိုယ်တွင်း၌ရှိသော ဆား ရည် (အိမ်သုံးဆား Sodium chloride) နှင့် အများဆုံးစပ်ဆိုင်သည်။

လူတို့၏ချွေးထွင်း ဆားဓာတ် ပါရှိ သည်။ ချွေးအလွန်အကျွံ ထွက်သွားက ဆားများလည်း လိုက် ထွက် ကုန်ပြီး ကြွက်တက် ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ချွေးထွက်လွန်သော အားကစားသမား များ၊ ရေကူးသမားများနှင့်အလုပ်ကြမ်း သမားများတွင် မကြာခဏ ကြွက်တက် တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူတို့၏မစင်တွင်လည်း ဆားဓာတ်ပါ ရှိသည်။ ဝမ်းမကြာခဏသွားလျှင်အထူး သဖြင့်ဝမ်းနုတ်ဆေးပြင်းပြင်းသောက်မိ သည့်အခါနှင့် ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ် သည့်အခါများတွင် ဝမ်းနှင့်အတူ ဆား ဓာတ်များ လျော့သွားသဖြင့် ကြွက် တက်တတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ပြုစုနည်း

ကြွက်သားများမရှူမိ တကြိမ်နှစ် ကြိမ်မျှ အနည်းငယ် ယသကျပျံ့တတ် သည်။ ဤအချိန်တွင် ချက်ခြင်းအနား ယူရန်လိုသည်။ ပြီးနောက် ကြွက်သား အမျှင်များကို ဆန့်ထားပေးပါ။

မိမိဘာသာ ပြုစုနည်း

ခြေသလုံး ကြွက်သားများသည် သာ အဓိကကြွက်တက်လေ့ရှိသည်။ ဤ သို့ဖြစ်ပါက ဒူးကိုဆန့်၍ သင်၏လက်ဖြင့် ခြေထောက်အား ညှိသ ကြိုးဖက် သို့ ဆွဲပါ။

သို့မဟုတ် ခြေချောင်းကလေးများ ကို ဆန့်ထားပြီး ခြေဖနောန်များကို အားပြု၍ စုံရပ်ထားပါ။

လက်တွင် ကြွက်တက်ပါက ကွေး သော လက်ချောင်းများကို အခြား လက်ထပ်ကပ်ဖြင့် ကိုင်၍ဆန့်ပေးပါ။

ခြေချောင်းကလေးများတွင် ကြွက် တက်ပါက ကွေးသွားသော ခြေချောင်း ကလေးများကို ညှိသကြိုးဖက်သို့ လှန် ၍ဆန့်ပေးပါ။

ပေါင်တွင် ကြွက်တက်ပါက ဒူးကို ဆန့်ပြီး ပေါင်ကို ရှေ့သို့ တွန်းပေးပါ။

ကြွက်တက်နေသူအပေါ်မှ မတန် တဆ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးများဖြင့် တက်နင်း ခြင်းသည်မကောင်း။ နှိပ်နယ် ပေး နိုင် သည်။ ရေခဲနွှဲ အိတ် ကပ်ပေးနိုင်သည်။

ကာကွယ်နည်း

ရှေ့တွင် ပေါ်ပြဲသည့်အတိုင်း ကြွက်တက်ခြင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ အိမ်သုံးဆားနှင့် စပ်ဆိုင်သည်။ အိမ်သုံး ဆားလျော့နည်းသွားတိုင်းတွင် ကြွက်တက် တတ်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံကဲ့သို့ ထုသိဉာဏ် ချွေးထွက် လွယ်၏။ ဤဒေသမျိုးတွင် ထွက်သွားသောချွေး တွင်ပါသွားသော ဆားကို အစားထိုး ပေးရန် ဆားကိုပို၍ စားသုံးရန်လို သည်။ အထူးသဖြင့် အားကစားသမား တိုင်း နံနက်ချိန်တွင် ဆားအနည်းငယ် ကိုပက်ပြီး စားထားသင့်သည်။ တပ်မ တော်သားများတွင် ကြွက် မတက် စေ ရန်ဆောင်စားရသော ဆေးပြားမျိုး မှာလည်း အိမ်သုံးဆားအပြားများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဝန်ထင်ရှေ့

စာမျက်နှာ(၁၆)မှ အဆက်

“သွားရမှာပါ။ မင်းကြီးလာတာနဲ့ အမျှ မင်းသခင်အတွက် ကုန်တွေ သယ် ပြီး အခေါက်ပေါင်း မခရတုက်နိုင် အောင် ဖြတ်သွားရမှာ။ တခါတလေ မင်းသခင်တောင် မင်းကျောပေါ်စီး ပြီးသွားလိမ့်အုံးမယ်။ ဟောဟိုမှာ သူ လာနေပြီ။ တို့အတွက် မနက်စာ ယူလာ တာ” သူ့အမေက ပြောလိုက်သည်။

မြက်ခြေခက်များ လက်တပိုက်စာ ယူလာသော လူတယောက်ကိုဆင်းဘတ် မြင်လိုက်လေသည်။ သူ့အသားအရေမှာ ညို၍ အရပ်မြင့်သည်။ ဦးထုပ်အစား ခေါင်းပေါ်တွင် အနီနှင့် အဖြူစင်းပါရှိ သည့် အဝတ်စုံကိုစုတ်ထား၏။

ဆင်းဘတ်သည် သူ့မိခင်နား တိုး ထွား၍ “ကျွန်တော်တို့ သခင်က ကျွန် တော်တို့အတွက် မနက်စာ နေ့တိုင်းယူ လာပေးတယ်နော်၊ သိပ်သဘောကောင်း တဲ့လို့” ဟုဆိုလေသည်။

“အင်း...သဘောကောင်းပါရဲ့၊ ဒါ ပေမယ့် တို့တတွေအလုပ်လုပ်နိုင်အောင် ကျွေးထားတာကွယ်၊ တို့တတွေမပါဘဲ သူ တို့ ဘာသာသဘာဝ ဝန်ထုပ်ငန်ပိုးတွေနဲ့ သဲကန္တာရကို ဖြတ်မသွားနိုင်ဘူး၊ တို့လို သဲကန္တာရထဲ ဖြတ်သွားနိုင်တဲ့ သတ္တဝါ မျိုးလဲမရှိဘူး၊ ဒီရဲ့ ခြေဖဝါးတွေကြီးမား ပြီး ပြန်အားနေတာဟာ သဲထဲကို ခြေမ ကျံအောင်လို့ဘဲ၊ ပြီးတော့ တို့ဟာ အစာရေစာမပါဘဲ သစ်ပင် စိမ်းလေး တွေ စမ်းရေတွေမရှိတဲ့ သဲကန္တာရထဲ သွားနိုင်သေးတယ်”

“အဲသလိုဆိုရင် မေမေတို့ရေဆာတာစ တို့ အစာငတ်တာတို့မဖြစ်ဘူးလား”

ဆင်းဘတ်လေးက မေးလိုက်သည်။

“ငါတို့ ခရီးစမထွက်ခင် ကထဲက အစာနဲ့ ရေကို ကောင်းကောင်း စား

သေခက်ထားကြတယ်” သူ့အမေက ဆက်၍ ပြောပြလေသည်။

“နောက်လမ်းကျ တော့မဆာတော့ ဘူး၊ ငါတို့ ကျောပေါ်က ဘုကြီးတွေ ခြာငုံ အသက်ရှင်နေနိုင်တာပေါ့၊ ဘု ကြီးတွေထဲမှာရော ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာပါရေ တွေကို လှောင်ထားနိုင်လို့ဘဲ”

“ဟာ... ကျွန်တော်တို့ဟာ သိပ်ထူး ဆန်းတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲနော်”

“ဒါပေါ့၊ အလွန်ကို ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါတွေပေါ့၊ ကုလားအုပ်ဖြစ်ရတာ ကို ဂုဏ်ယူရမယ်”

သူ့မိခင်သည် ကုလားအုပ်မျိုးလုပ် လေ့လုပ်ထရှိသည့်အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ နောက်ခြေထောက်ဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကို မတင်ပြီးထလိုက်သည်။ သူ့မိခင်၏ ဒူးနှင့် ရင်ပပ်နေရာ၌ အရေပြားမှာ ထူ ထူထဲထဲဖြစ်၍နေ၏။ ကုလားအုပ်တိုင်း တွင် ပါရှိကြပေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဝပ်သောအခါ၌ ဒူးကိုအသုံးပြု ကြရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သူ့အမေမနက်စာစားနေခိုက် သူ သည် ဘေးနားတွင်ရပ်နေ၏။ သူ့အမေ စားသောက်ပြီးသောအခါ သူ့သခင်က ဝပ်ခိုင်း၍ ကုန်းနီးကြီးတခုကို တင်လိုက် သည်။ ထိုခဏမှာပင် သူ့အမေသည် ဆင်းဘတ်လေး ထိတ်လန့်သွားလောက် အောင် အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အော်လိုက် လေသည်။

“နီး-အို-အို”

“ကုန်းနီးကြီးက နာလို့လား မေ မေ”

ဆင်းဘတ်လေးက မေးလိုက်သည်။

“နဲ့နဲ့လေးမှ မနာပါဘူး၊ လုပ်နေ ကြမို့ လုပ်လိုက်ရတာဘဲ၊ မင်းကျော ပေါ်ကို မင်းသခင်က ပစ္စည်းတခုခုတင် ရင် ဒီလိုဘဲအော်ရမယ်ဟုတ်လား၊ ပစ္စည်း

လေးလေးပေါ့ပေါ့ ကျယ်နိုင်သမျှကျယ် ကျယ်အော်ရမယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့” ဆင်းဘတ်လေးက တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“ကုလားအုပ်တွေဟာ ဒီလိုဘဲလုပ် ရတာဘဲ” သူ့အမေက ဖြေလိုက်သည်။ “တို့မအော်ဘူးဆိုရင် တို့ကျောပေါ်ကို တို့သခင်က ပစ္စည်းလေးလေးကြီးတွေ ပို့တင်မလာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါပြောတတ်တာကတော့ အော်ဖို့ဘဲ၊ မင်းသခါနီးမှာ ခရီးသွားဖို့ လုပ်ရင် ဒီလိုလုပ်ဖို့မမေ့ရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့” ဆင်းဘတ်လေးသည်ဝန်ခံ လိုက်သည်။ “ကျွန်တော် အားရှိသမျှ အော်ထဲလိုက်မှာဘဲ၊ ဒါထက် အမေ ဒီအိတ်ကြီးကို ဘာလုပ်ဖို့ အမေ့ကျော ပေါ်တင်ရတာလဲ၊ သိသလား”

“တို့ခရီးထွက်တော့မှာမို့” သူ့မိခင် ကဖြေလိုက်သည်။ “တို့တတွေ သဲကန္တာရ ထဲကို သွားရတော့မယ်”

“ဟာ-ဟုတ်လား” ဆင်းဘတ်လေး သည်ဝမ်းသာသွားလေသည်။ “သဲကန္တာရ ထဲကို လျော့ကံ သွားရတော့မယ်၊ ကျွန်တော်သွားချင်တဲ့ နေရာကိုသွားရ တော့မယ်”

“မင်း-လျှောက်ပြီး မသွားရသေးပါ ဘူး၊ မင်းဟာ ငယ်သေးတယ်၊ မင်းကို စော့ ပုခက်နဲ့ သယ်သွားကြလိမ့်မယ်၊ ကုလားအုပ်ကလေးတွေ ကို ခရီးစေး သွားရင် သယ်သွားကြတာချည်းဘဲ”

ထိုခဏတွင်းမှာပင် သူတို့သခင် အခြားကုလားအုပ်ကြီးတကောင်ကိုဝပ် ခိုင်းလိုက်သည်။ ကုလားအုပ်ကြီးကျော ပေါ်သို့ ကုန်းနီးတင်လိုက်ပြီး တဖက် တွင်ကုန်များကိုတင်လိုက်လေသည်။ ကုန် များကို ချည်နှောင်ပြီး ဆင်းဘတ်လေး ကို မချီ၍ ကုလားအုပ်ကြီး တဖက်၌

တုံ့လဲကျနေသော ပိုက်ပုခက်ထဲသို့ထည့် လိုက်သည်။

ဆင်းဘတ်လေးမှာ ကြောက်လန့်၍ သွားလေသည်။ သူတတ်နိုင်အမျှ တုန် လိမ်ကန်ကျောက်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့မိခင်က သူ့ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေ ရန်ပြောလိုက်သည်။

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေစမ်း။ မင်းကိုအာ မှု လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအဲဒီပုခက်ထဲ ကနေလိုက်ရမှာ၊ ငါက မင်းနောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့မယ်။ ကုလား အုပ်ကလေး တွေဟာ ဒီလိုဘဲ စီးလိုက်ရတာဘဲ”

“ကျွန်တော်က အမေ့ကျောပေါ် မှာ စီးလိုက်ချင်တာ ထာဖြစ်လို့မစီး ရတာလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကိုငါ မြင်နေရအောင်လို့ပေါ့၊ မင်းငြိမ်ငြိမ် လေးသွားလိုက်သွားပါ” သူ့အမေထ ဆိုလေသည်။

သူ့အမေကျောပေါ်သို့ ကုန်ပစ္စည်း များတင်၍ ချည်နှောင်နေစဉ် ဆင်းဘတ် လေးသည် ပိုက်ပုခက်ထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ် လေးနေလိုက်သည်။ “သဲန္တာရဆိုတာ ဘယ်လောက် အံ့စရာအောင်းတယ် ဆိုတာသိရတော့မယ်” ဆင်းဘတ်လေး သည် တွေးမိလိုက်ပြီး ပျော်ရွှင်သွား လေသည်။

“ဂွန်း-ဂွန်း” သူ့သခင်က ရုတ်တရက် အော်လိုက်လေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ “ထတော့-ထတော့” ဟု ဆိုလိုသည်။

ဆင်းဘတ်၏အမေနှင့် ကုလားအုပ် ကြီးသည် ညည်းညူပြီး ထလိုက်ကြ သည်။ ကုလားအုပ်ကြီးသည် ပြည်းလေး စွာလျှောက်နေသောကြောင့်ဆင်းဘတ် လေးမှာ ပုခက်တွင်း၌လျှောက်လိမ့်၍နေလေ သည်။ ကုလားအုပ်ကြီးမှာ တပက်၍ ခြေ ထောက်ထစုံကို တပြိုင်နက် ရွှေ့ လျှား သည်ဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ လိမ့်၍

လိမ့်၍သွားလေသည်။ ဆင်းဘတ်လေး သည် ဤသို့လှုပ်ရှားနေသည်ကိုနှစ်ခြိုက် မိလေသည်။

မကြာမီ ကျောပေါ်တွင် ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကိုယ်စီနှင့် ကုလားအုပ်များကိုတွေ့ ရလေသည်။ သူတို့သည် တကောင်နော် တကောင်တန်းစီလျက် သွားနေကြလေ သည်။ ဆင်းဘတ်လေး၏ ကုလားအုပ် ကြီးလည်း ဝင်ရောက်နေရာယူ၍ ဆင်း ဘတ်မိခင်လည်း နောက်မှကပ်လိုက်လာ လေသည်။

မြင်မြင်အမျှ အရာအားလုံးသည် ဆင်းဘတ်လေးအဖို့ အသစ်အဆန်းနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာဖြစ်နေ၏။ သူ့ပတ် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိသည့်ပြင်ကြီးမှာ သဲပင် လယ်ကြီးလားဟု မှတ်ထင်ရလေသည်။ သူ့မိခင်သည် သူ့နောက်ပါးတွင် ကပ် လျက်ခေါင်းကိုမော်ကာဆင်းဘတ်လေး ကိုမျက်လုံးအစုံနှင့်အစဉ်တစိုက် ကြည့်၍ လိုက်ပါလာလေသည်။ ကုလားအုပ်များ လည်ပင်းတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ငွေချွှဲ ကလေးများမှ အသံကလေးများက လည်းဆင်းဘတ်လေးပျော်ရွှင်စေသည်။

ပုပြင်းသော နေထောင်အောက်တွင် သူတို့သည် ခရီးဆက်လက် သွားလျက်ရှိ ကြလေသည်။ မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက် လျှင်ခရီးသွားကုန်သည်တို့သည် နားနေ ရန်ရပ်နားလိုက်ကြလေသည်။ ဆင်းဘတ် ၏သခင်ကဆင်းဘတ်လေးကိုပုခက်တွင်း မှ ပွေ့၍ချလိုက်သည်။ ဆင်းဘတ်လေး သည် သူ့မိခင်ရှိရာသို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွား၍ မိခင်နို့ကို ဆာလောင်မှတ် သိပ်စွာ စို့ယူသောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ပတ်ဝန်းကျင် ထလျှောက် လျှောက်၍ကြည့်လိုက်လေ သည်။ သဲကန္တာရကြီးကို ကြည့်ရင်း ပျော်ရွှင်လျက်ရှိပေသည်။ သူသည် ခပ် ဝေးဝေးသို့ လျှောက်၍ သွားလိုက်ချင်

သည်။ သို့သော် မိခင်မှာ ဝပ်၍နားနေ သောကြောင့် သူ့ မိခင်နားမှ ခွာ၍ မသွားဝံ့ဖြစ်နေလေသည်။

အခြားကုလားအုပ်များသည်လည်း ဝပ်၍နားနေလျက်ရှိ ပေသည်။ သူတို့ သည် သဲကန္တာရကို မကြာမကြာ ဖြတ် ကျော်ခဲ့ဘူးဖြစ်၍ အသစ်အဆန်းမဟုတ် တောပေါသို့သော် ဆင်းဘတ်လေးအ တက် အသစ်အဆန်းနှင့် အံ့ဘွယ်ချည်း ဖြစ်၍နေပေသည်။

ကုလားအုပ်မောင်းသူများ စုဝေး ကားထိုင်လျက် စကားပြောဆိုနေသည် ကိုလည်း စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မြင် မြင်ရာ သဲချည်းဖြစ်နေသော နေရာတွင် ခရီးသွားတတ်သောသူတို့ကို အံ့သြမိ လေသည်။

ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင် ထိုသူများ မတ်တတ်ပုံလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ တချို့မှာ ခုန်၍ပင်ထလိုက်ကြ သည်။ အချို့မှာ အခြားလူများ ဟို ပြေးသည်ပြေးလုပ်နေစဉ်မှာပင် ထိုင် လျက်ရှိသည်ကို ဆင်းဘတ်လေးတွေ့ရ လေသည်။ ဆူညံစွာ တယောက်နှင့် တယောက်လည်း ဆေးဟစ်၍ ပြောဆို နေကြသည်။ ကုလားအုပ်များလည်းတုန် လှုပ်၍နေကြလေသည်။ လူများလည်း ကုလားအုပ်တို့ကို ရှောင်ကင်း၍ ပြေး လွှားကြသည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် ကု လားအုပ်တို့နား ကပ်မိပါက လန့်ကာ ကန်ပစ်ကောင်းကန်ပစ်ကြပေလိမ့်မည်။

ဆင်းဘတ်လေးသည် ခေါင်းထောင် ကာ နားစွင့်လိုက်သည်။ သဲကန္တာရ တလျှောက် လိမ့်လဲသော အသံကြီး တခုကို ကြားရသည်။ ထိုအသံသည် တပြည်းပြည်း ကျယ်လောင်၍ လာလေ သည်။ “လေ-လေ-လာပြီ” ကုလား အုပ်အိုကြီးထကောင် အော်လိုက်သံကို လည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ဆင်းဘတ်လေးမှာ စေ့ပြင်းတိုက် လာသံကို မကြားဘူးပေ။ သို့သော် သူ့ မိခင်ရှိရာသို့ ပြေးသွား၍ “ဘာဖြစ် တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ” ဟု မေး လိုက်သည်။

“သဲမုန်တိုင်း တိုက်လာတာ” သူ့ မိခင်က ဖြေလိုက်သည်။ “ငါနဲ့ဘေး မှာဝပ်နေလိုက်၊ မင်းခေါင်းကို ခြေ ကြီးပေါ်မှာ ပြားထားလိုက်၊ တခြား ကုလားအုပ်တွေ ဘယ်လိုလုပ်နေသလဲ၊ ကြည့် အဲဒီလိုနဲ့”

သူ့အမေ ပြောသကဲ့သို့ လုပ်လိုက် သည်။ သူ့မိခင် ပြောစကားကြောင့် ကြောက်လန့်မိလေသည်။ “သဲမုန်တိုင်း ဆိုတာဘာလဲ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးမှာလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ငါပြောသလိုမလုပ်ရင်တော့ ဒုက္ခ ပေးမှာပေါ့” သူ့အမေက ဆိုလေသည်။ “မင်းရဲ့မျက်စိကို မှိတ်ပြီးထား၊ မင်း မျက်စိထဲ သဲတွေဝင်ရအောင် မင်းရဲ့ မျက်ခွံတွေက ကုလိမ့်မယ်၊ မင်းရဲ့နာ ခေါင်းပေါက်တွေလဲ တင်းတင်းလေး ပိတ်ထား၊ ဒါမှ သဲတွေမဝင်မှာ၊ မင်း တတ်နိုင်သမျှ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနေစမ်း”

ထိုခဏမှာပင် ဆင်းဘတ်၏ ကျော ပေါ်သို့ လေပူဖြတ်၍ သွားပြီးနောက် အပ်နှင့်ထိုးဆွဲလိုက်သလို သဲများသည် ထိုးဆွဲ၍ သွားလေသည်။ ဆင်းဘတ် လေးလည်း မျက်စိနှင့်နားကို ပိုမိုတင်း ကျပ်အောင် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ကုလားအုပ် မောင်းသူများတို့လည်း ဝပ်နေသော ကုလားအုပ်များ ဘေး၌ ဝင်၍ လဲလျောင်းနေရလေသည်။ ကု လားအုပ်များလည်းငြိမ်သက်စွာနေနေ သည်။ သူတို့၏ခေါင်းကို ခြေပေါ်တွင် ဝပ်ထား၍ မျက်စိနှင့် နာခေါင်းတို့ကို ပိတ်ထားကြသည်။

ဆင်းဘတ်လေးမှာ ထိတ်လန့် တုန် လှုပ်၍နေပေသည်။ အချိန်သည်လည်း ကြာမြင့်လေစွာထင်မိလေသည်။ ခဏ ကြာလျှင် မုန်တိုင်းစဲ၍သွား၏။ သူ့မိခင် ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မုန်တိုင်းတော့စဲသွားပြီ၊ မင်းမျက် စိကို ဖွင့်လိုက်နိုင်ပြီ၊ မင်း သိပ် သတ္တိ ကောင်းတာဘဲ၊ တခြားကုလားအုပ်တွေ ဆိုရင် မင်းလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မုန်တိုင်းက သူတို့ကို ချောက်ချားစေတာကိုး”

“ကုလားအုပ် မောင်းသူများတွေက ကုလားအုပ်တွေဘေးနားမှာ ဝပ်နေကြ တယ်နော်”

“မင်းတို့တတွေကတော့ ဘာကိုမျှ ကာကွယ်ပြီး ဝပ်နေကြဘူး” ဆင်းဘတ် လေးကို သူမ၏နှုတ်ခမ်းနှင့် နှမ်းရှုပ်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ “မုန်တိုင်းကို တို့ တတွေကြုံကြုံခိုင်ခိုင်လို့ပေါ့၊ ဟောဒီ သဲကန္တာရကြီးနဲ့ တို့တတွေဟာ ဆက် စပ်နေတယ်မို့လား၊ ဒါဟာ တို့ကုလား အုပ်တွေအဖို့ ဂုဏ်ယူစရာထာရပေါ့”

ကုလားအုပ်လေးသည် အတန်ကြာ အောင် စဉ်းစားနေမိသည်။ တခြား တိရစ္ဆာန်များခရီးသွားရန် ပြင်ဆင်နေ သော်လည်း စဉ်းစားနေ၍ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ပုခက်ထဲသို့အတင်ခံ လိုက်ရသည်။ ထိုအခါတွင် သဲကန္တာရကို ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာမြင်လာရလေသည်။ သူ သည်အရင်ကထက်ပို၍ပျော်ရွှင်မိသည်။

ကုလားအုပ်များလည်း ပြန်လည်၍ စိတ်နိုးကာ ခရီးထွက်ကြလေပြီ။ လမ်း ခရီးတလျှောက်တွင် ဆင်းဘတ်လေး သည် ဤသို့တွေးမိလေသည်။ “ကုလား အုပ်ဖြစ်ရတာ တကယ်ကုသိုလ်ဘဲ၊ သဲ ကန္တာရထဲမှာသွားနေရတာကလဲ ဂုဏ် ယူစရာပဲ၊ တဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း ကုလားအုပ်ကဲ ဖြစ်ပါစေ”

မှောင်လွှဲသော

စာမျက်နှာ (၃၀)မှအဆက်

“ရူပိတယ်ပေးပေးစုစုပေါင်း အစိတ် သုံးဆယ်လောက်ရှိလိမ့်မယ်”

မောင်တင်အောင်သည် ပြောပြော ဆိုဆို သူ့အခန်းထဲမှ စုစုကိုယူလာပြီး ဖခင်လက်သို့ အပ်လေသည်။

“အေး အဲဒီသားစုစုထဲကအခု လို တယ်ဆိုတဲ့ငွေတဆယ်ကို စိုက်လိုက်ပေါ့၊ ငွေစုစုရည်ရွယ်ချက်ကိုက ဒီလို လိုတဲ့အ ခါ သုံးဘိတ်ဟာ”

မောင်တင်အောင်သည် သူ့စုစုထဲ ကငွေကိုထုတ်ပြီးသုံးရန် နှုတ်ပြောနေပုံ ရ သည်။ သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကြည့် ရသည်မှာ မကြည်မသာဘဲရှိလေ၏။ သူ့ စိတ်ရပ်ည့်ငွေကို မိဘကစိုက်၍ ပေးရ ခြင်းထက် မိဘကပေးသော မှု ဘိုးထဲမှ ချန်ပြီးစုစုထားသည့်ငွေကို စိုက်စေခြင်း က ကျွန်ုပ်၏ချည်ရွယ်ချက်ကို ပိုမိုလေး နက်စေမည်ဟု ယူဆသည်။

ကျွန်ုပ်၏ချည်ရွယ်ချက်မှာ စာရင်း ဇယားမထားမိ၍ ယခုကဲ့သို့ မိမိစုစုထားငွေ ကို ထုတ်သုံးရခြင်း၊ ယခုလို ငွေလိုအပ်နေ ချိန်၌ မိမိစုစုထားသောငွေ ရှိ၍သာ အ ခက်အခဲမတွေ့ဘဲ မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ် ဆယ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ပါကလား ဟူ၍ ငွေစုခြင်း၏အကျိုးကျေးဇူးကို ငယ်ငယ် ကတည်းကပင် နားလည်စေခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်တင်အောင်သည် သူ့စုစု ကို စလေးကန်စွာပင်ပေါက်လိုက်ပြီး ထွက် လာသော ငါးပြားစေ့ ဆယ်ပြားစေ့ စသည့် အနုတ်များကို ရေဘက်နေသည် ကို သူ့အမေက ပြီးပြီး ကြည့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်အဘိုးမှာကား သားငယ်အား စာ ရင်းငယ်ထားထားရှိခြင်းနှင့် ငွေစုခြင်းတို့ ၏ အကျိုး အာနိသင်ကို လက်တွေ့ပညာ ပေးလိုက်ရပြီဖြစ်သဖြင့် ပီတိ ဖြစ်နေပေ တော့သည်။

စနေစာရင်းထုတ်တိုင်း

သမားကြိုးပမ်းမှုကြောင့် လုံးဝမရှိသလောက်ဖြစ်လာခဲ့ရပေသည်။

ယင်းသို့ အားကစားအရာတွင် ထူးချွန်သောလူသားများအနက်မှ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး စံချိန်တင်ထားသူ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုမှ ဘရူမဲလ်နှင့် အားကစားဝါသနာရှင်များအား မိတ်ဆက်ပေးလိုပါသည်။

ဘရူမဲလ်ကို ၁၉၄၂-ခုနှစ်က ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု ဆိုက်ဘေးရီးယားပြည်နယ် ချီကာဒေသရှိ တိုက်ကစားနည်းကျော့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ဘရူမဲလ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ကျောက်မီးသွေးရှာဖွေရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တဦးဖြစ်ပြီး မိခင်မှာ ဘူမိဗေဒပညာရှင်တဦးဖြစ်ပေသည်။ ဘရူမဲလ်၏ကလေးဘဝကို ယင်းဒေသတွင် ကုန်လွန်စေခဲ့ပြီး ၁၁-နှစ်သားအရွယ်တွင် လူကုန်စင်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရပြီး ကျောင်းတွင်ပညာမတန်းမှစတင်ဝင်ရောက် သင်ကြားခွင့်ရ ရာ ယင်းကျောင်းမှ ကာယနည်းပြဆရာနှင့်စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ရလေသည်။ ကျောင်းတွင် အားကစား ပြိုင်ပွဲများတွင် လည်းကောင်း၊ ဘောလုံးပွဲများ တွင်လည်းကောင်း ဘရူမဲလ်သည် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဘရူမဲလ်သည် ကျောင်းနေစဉ်အတွင်း အားကစားသင်တန်းတက်ခွင့်ရရန် အထူးကြိုးစားခဲ့သည်။ အားကစားသင်တန်းတက်ခွင့်ရသော်လည်း ကလေးငယ်များအစုံတွင်သာ ပါဝင်ခွင့် ရခဲ့သဖြင့် ဘရူမဲလ်မှာ လူငယ်တန်းတွင် ပါဝင်ခွင့်ရရေးတွင်အမျိုးမျိုးကြိုးစားအစွမ်းပြပြီးမှ ဝင်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အားကစား သင်တန်းတွင် စနစ်တကျလေ့ကျင့်ပြီးနောက်ပထမဆုံးပြိုင်ပွဲကို ၁၉၅၇-ခုနှစ် မတ်လတွင်စတင်ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရပေသည်။ ယူကရိန်းပြည်နယ် ကျောင်းပေါင်းစုံ ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွင် ဘရူမဲလ်သည်အလျားခုန် ၆ဒဿမ ၄၀ မီတာ၊ အမြင့်ခုန် ၁ဒဿမ ၅၅မီတာဝန်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ဘရူမဲလ် ၁၇-နှစ်ပြည့်ရက် ၂-ရက်အလို ၁၉၅၉-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၂-ရက်နေ့တွင် “ဇူးချန်သော အားကစားသမား” (Master of Sports) အဆင့်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ၂-မီတာအမြင့်ကို ဘရူမဲလ်သည်ခုန်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဘရူမဲလ်သည် ၁၉၅၉-ခုနှစ် နွေဦးရာသီတွင် မော်စကိုမြို့၌ ကျင်းပသည့် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အားကစားပွဲတော်တွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာတွင်နည်းပြဆရာပလယ်ဒီမာဒီယာကေဖ်နှင့်တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့လေသည်။

၁၉၆၀-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ကျင်းပသည့် အမျိုးသား ပြေးခုန်ပစ် တံခွန်စိုက်ပြိုင်ပွဲတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ပိုမို ရင်းနှီးခဲ့ကြပြီး ဒီယာကောဖ်ကဘရူမဲလ်၏ မှားယွင်းမှုများကို ထောက်ပြ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ နည်းပြဆရာ၏ သွန်သင်မှုနှင့် ဘရူမဲလ်၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် ဘရူမဲလ် ၁၈-နှစ်ပြည့်သည့် ၁၉၆၀-ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၄-ရက်နေ့တွင် ၂-မီတာနှင့် ၅-စင်တီမီတာလွှတ်အောင် ခုန်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုနှစ် ဩဂုတ်လအတွင်း အီတလီပြည် ရောမမြို့၌ ကျင်းပမည့် ၁၇-ကြိမ်

မြောက် ကမ္ဘာ့အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲအတွက် လူရွေးချယ်ရာတွင် ဘရူမဲလ်သည် ၂ ဒဿမ ၅ မီတာခုန်ပြီး ခိုရိုရိုလောပီနှင့်အတူ တတိယရရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဘရူမဲလ်က အသက်ငယ်သဖြင့် အရွေးခံခဲ့ရလေသည်။

အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲမသွားခင် ဩဂုတ်လ ၁၃-ရက်နေ့တွင် ကျင်းပသည့် အမျိုးသားအားကစားနေ့တွင် ဘရူမဲလ်သည် ဆိုဗီယက်စံချိန်နှင့် ဥရောပတိုက် စံချိန်သစ်ဖြစ်သည့် ၂ဒဿမ ၁၇မီတာ ခုန်နိုင်ခဲ့သည်။

ရောမအိုလံပစ်တွင် ၂ဒဿမ ၁၆ မီတာခုန်ပြီး ဒုတိယနေ့တွင် စိပ်ရခဲလေသည်။ ထိုပြိုင်ပွဲတွင် အမေရိကန်မှ နာမည်ကျော် အမြင့်ခုန်သမား ဂျန်သောစီတစ်မှာ တတိယသာရခဲ့သည်။ ယင်းနောက်ပြည်တွင်းပြည်ပ ပြိုင်ပွဲများစွာတွင် ဘရူမဲလ်သည် စံချိန်သစ်များတချိုးတချုပ်လုပ်ခဲ့လေရာ ၁၉၆၃-ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် ကျင်းပသည့် ဆိုဗီယက်၊ အမေရိကန် ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွင် ၂ ဒဿမ ၂၈မီတာခုန်ပြီး ကမ္ဘာ့စံချိန်သစ်ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၆၄-ခုနှစ် တိုကျိုအိုလံပစ်တွင်လည်း ဘရူမဲလ်သည် ၇ပေ ၄/၃ ပိုင်းလက်မခုန်ကာအိုလံပစ်စံချိန်သစ်ဖြင့်ရွှေတံဆိပ်ဆွတ်ခဲ့သည်။ ဘရူမဲလ်သည် သူ၏ကမ္ဘာ့စံချိန်ကို ချိုးရန် ကြိုးစားနေဆဲ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး ခြေထောက် ကျိုးသွားသဖြင့် ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးလောကမှ ခေတ္တကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသည်။ ယခုအခါ ခြေထောက်ကောင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အမြင့်ခုန် လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြန်လည်ပြုလုပ်နေပြီ ဖြစ်ရာ မကြာတော့မည့်ကလေးတွင် ဘရူမဲလ်သည် ကမ္ဘာ့အားကစားလောကတွင်းသို့ပြန်လည်ဝင်လာပွယ်ရာရှိပေမည်။

ခြင်းလုံးအစားခြင်းသည် မြန်မာ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု အားကစားနည်း တရပ်ဖြစ်ပါသည်။ လူကြီး လူငယ် လူရွယ် လူလတ်ပါမကျန် လူတန်းစားမရွေး ပါဝင် ကစားနိုင် ကြသည့် အတွက် ပြည်ထောင်စု တဝှမ်းလုံးတွင် လူထု ကစားနည်း တရပ်အဖြစ် နှစ်ပေါင်း များစွာကပင် နေရာယူလာနိုင်သည့် ကစားနည်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လှုပ်ရှားနိုင်သည့် ကစားနည်းဖြစ်၍လည်း ခြင်းလုံး ယှဉ်ပြိုင်ပွဲများကို မြို့နယ်အလိုက်၊ ခရိုင်အလိုက် ကျင်းပခြင်းမျိုးမှသည် တပြည်လုံး အတိုင်းအတာဖြင့် ကျင်းပသည့် အမျိုးသားတံခွန်စိုက်ပြိုင်ပွဲအဆင့်ထိ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ကျင်းပ လျက် ရှိခဲ့ပါသည်။ အမျိုးသားတံခွန်စိုက် အဆင့်မှလွန်လျှင် မြန်မာ့ ခြင်းလုံး ခတ် ကစားနည်းကို နိုင်ငံ တကာ ကစားနည်းအဖြစ် ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ လက်ရှိ အားဖြင့် မြန်မာ့ ခြင်းလုံးမျိုးဖြင့် ခတ်ကစားရသည့် ပိုက်တန်းခြင်းခတ် ကစားနည်းသည် နိုင်ငံတကာ ကစားနည်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ပိုက်တန်းခြင်း (SEPARAGA) မှာ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ကစားသည့် ခြင်းလုံး ကစားနည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်းတို့၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ထိုင်းတို့၏ အိမ်နီးချင်း မလေးရှား၊ စင်္ကာပူတို့ သိသိုတိုင် ယင်းကစားနည်း ပြန့်နှံ့ကာ ကျွန်းဆွယ်အစားအစာပွဲတော်တွင် ပြိုင်ပွဲတရပ် အဖြစ် ထည့်သွင်း ကျင်းပ လာခဲ့ခြင်းဖြင့် နိုင်ငံတကာ အဆင့်သို့ လှမ်းတက် လာနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပထမ ကျွန်းဆွယ်ပွဲကို ဘန်ကောက်တွင်ပြုလုပ်စဉ်က ထိုင်းတို့သည် ပိုက်တန်းခြင်းကို ပြိုင်ပွဲအဆင့် ပြုလုပ်ခြင်း မရှိသော်လည်း အလှပြ အဖြစ်ဖြင့်ကား ကစား ပြခဲ့ပါ

သည်။ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလံပူတွင် ပြုလုပ်သည့် တတိယ ကျွန်းဆွယ်ပွဲနှင့် ဘန်ကောက်တွင် ပြုလုပ် ပြီးစီး ခဲ့သည့် စတုတ္ထ ကျွန်းဆွယ်ပွဲများတွင်ကား နိုင်ငံတကာပြိုင်ပွဲအဖြစ် ထည့်သွင်း ကျင်းပခြင်း ပြုလာခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ စင်္ကာပူ၊ ထိုင်း၊ မလေးရှား၊ ဇောနိုင်ငံတို့ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ၁၉၆၉-ခုဇွန်လတွင်ရန်ကုန်မြို့၌ ပြုလုပ်မည့် ပဉ္စမ အကြိမ်မြောက် ကျွန်းဆွယ်ပွဲတွင်ကား ယင်းကစားနည်းပါဝင် လိမ့်မည် မဟုတ်သော် လည်းနောင်ဆက်လက် ပြုလုပ်မည့် ကျွန်းဆွယ်ပွဲများတွင် ကား ပါဝင်လာဘွယ်ရာ ရှိနေပါသည်။ လက်ရှိအားဖြင့် ပိုက်တန်း ခြင်းခတ် ကစားနည်းကို သီးခြားအဖွဲ့ ချုပ်ကိုင်မှု ထိန်းသိမ်း ချုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။ သို့ရာတွင် တစ်မတော်အားကစား လှုပ်ရှားမှုများတွင်ကား ပိုက်တန်း ခြင်းလုံး ခတ်ကစားခြင်းကို အစားပေးလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရပေသည်။ မြန်မာ့ခြင်းလုံးကို အာရှမှသိရော၊ အရှေ့တောင်အာရှ ကျွန်းဆွယ် ပြိုင်ပွဲဝင်ရောက်နိုင်ရော၊ နိုင်ငံခြားခြင်းလုံးကိုလည်း ခတ်ကစားနိုင်ကြောင်းပြသရောနှင့် မြန်မာ့ခြင်းလုံးကစားနည်းပြန့်ပွားရေးများအတွက် ရည်ရွယ်ချက် ထားကာ တစ်မတော် (ကြည်း၊ ရေ၊ လေ) ပိုက်တန်းခြင်းလုံးခတ်ကစားနည်းဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းကာ စင်္ကာပူချုပ် တိုင်း အလိုက် ပြိုင်ပွဲများကို အခါအားလျော်စွာ ကျင်းပပေးလျက် ရှိနေပေသည်။ ပိုက်တန်း ခြင်းလုံးခတ်ကစားနည်းမှာ ကြက် တောင်ကစား ကွင်းအရွယ်

အမြင့်တို အောင်နိုင်သူ

ကြက် တေစင် ပိုက်အ မြင့် တွင် ကြက် တောင်ကစားနည်းတွင် အမှတ်ပေးသ ကဲ့သို့ အမှတ်ပေး၍ ကစားရသည့်ကစား နည်းပင်ဖြစ်သည်။

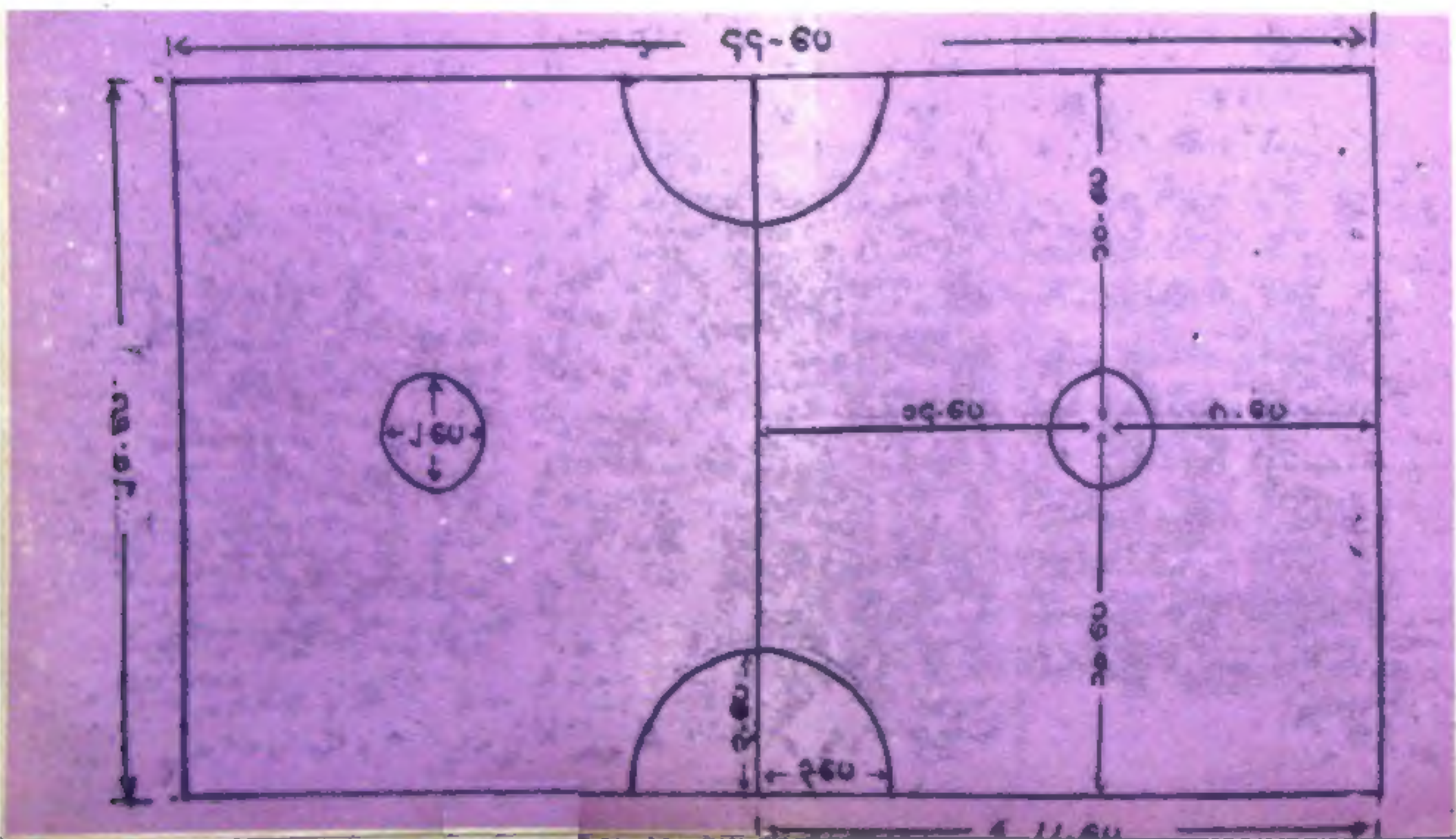
ကစားကွင်းမှာ အလျဉ်း ၄၄-ပေ အနံ ၂၂-ပေရှိပြီး ကွင်းဝက် တဖက် တချက်တွင် အလယ်စည်းမှ ၁၄-ပေ အ ကွာ၌ စပေး ခြင်းလုံးစပေးရန် ၂ ပေ ပတ်လည် စက်သွားတစ်ခုရှိရသည်။ ပိုက် အမြင့်မှာ ၅-ပေရှိမည်ဖြစ်သည်။ ကစား ရမည့်ခြင်းလုံးမှာ အလေးချိန် ၆-ကျပ် သားမှ တကျပ်သာ အတွင်းရှိရမည်ဖြစ် ပြီး တဖက် ၃-ယောက်စီဖြင့် ယှဉ်ပြိုင် ကစားရသည့် ကစားနည်းဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာ ခြင်းလုံးခတ်ကစားနည်းမှာ ၅-ယောက်တိုင်း၊ ၆-ယောက်တိုင်း ဖြင့် ဝိုင်းလည်ခတ်ကစားခြင်း၊ တဦးချင်း ခတ်နည်းတမျိုးစီ ၌ အစွမ်းပြကစားခြင်း များကြောင့် စိတ်ဝင်စားစရာ၊ နှစ်သိမ့် ကြည်နူးစရာဖြစ်ပါသည်။ ခြင်းဝိုင်းခြင်းအ မှတ်ပေး ယှဉ်ပြိုင် ကစားရသည့်အတွက် စိတ်အားထက်ကြဘွယ်လည်း ရှိပါသည်။

ပိုက်တန်းခြင်းခတ် ကစားခြင်းတွင် ကား ပိုက်၏ဟိုမှာဘက် သည်မှာဘက် တွင် ယှဉ်ပြိုင်သက် နှစ်သင်း မျက်နှာ ချင်းဆိုင်၍ ဘော်လီဘောနှင့် ကြက် တောင်တိုက်သို့ စွမ်းရည်ချင်းယှဉ်ကာ အပြိုင်အဆိုင်ကစားနိုင်ပါသည်။ တဖက် တွင်သုံးယောက်စီ ယှဉ်ပြိုင်ကစားခွင့်ရှိ ပါသည်။ တဖက်တွင် ဘော်လီဘော ကစားသည့်အတိုင်း သုံးချက်စီ ခတ် ကစားခွင့်ရှိပါသည်။

စပေးခြင်း (Service) ကို ပိုက်သွယ် တန်းသည့်တိုင် ဘေးစက်ဝိုင်းခြမ်းတွင်းမှ တယောက်က တဖက်ကွင်းအလယ်စက် ဝိုင်းတွင်းရှိ ခတ်မည့်သူထံ လက်ဖြင့် မြှောက်စပေးပြီး ယင်းစက်ဝိုင်းတွင်းမှ လူက တဖက် ကွင်းသို့ ပိုက်ကိုကျော် အောင် ခြေဖြင့်ခတ်ပို့ခြင်းဖြင့် ပွဲစတင် ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကစားရာတွင်တဖက် တွင်သုံးချက်စီခတ်ခွင့်ရှိပြီး ခြေဖြင့်ရင်း၊ ဦးခေါင်းဖြင့်ရင်း၊ ပေးပို့ခိုက်ကစားခြင်း၊ တဖက်သို့ တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ လက်ဖြင့်ထိခြင်း ခွင့်မပြုပါ။

ကစားကွင်း ပုံစံ

ပြိုင်ပွဲအုပ်ချုပ်ပုံမှာ ဘော်လီဘော ကစားနည်းအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာ တွင် ပိုက်တန်းတစ်ခုတွင် ပွဲငယ် ၃-ပွဲ အနက် ၂-ပွဲနိုင်သူကိုအနိုင်ပေးသည့်စနစ် ဖြင့်ယှဉ်ပြိုင်ကစားစေရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ပိုက်တန်း ခြင်းခတ် ကစားနည်းမှာ ဘော်လီဘော၊ ခြင်းလုံးတိုက်သို့ စား ခိုက်အကုန်အကျ သက်သာသောကစား နည်းတစ်ခုဖြစ်သည့်အလျောက် လူထု ကစားနည်းအဖြစ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လှုပ်ရှားကစားသင့်သည်ဟု သဘောရမိ ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ခြင်းလုံးကစား နည်းကိုလည်း ဝါသနာပါပြီး၊ အကြိတ် အနယ်ယှဉ်ပွဲငယ်တွင်လည်း ဝါသနာထုံ သော လူငယ်တိုင်းနှင့် သင့်တော်သည့် ထင်ပါသည်။ ထို့အပြင် ကျန်းမာမှု နိုင်ငံတကာပြိုင်ပွဲသို့ တိုင်းပြည်ကို ကိုယ် စားပြုသူ အဖြစ်လည်း မဝေးလှသော ကာလတွင် လှမ်းတက်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ် ပါသည်။

ကျော်ကျော်သိန်း

လူသားတို့၏ အားကစား စွမ်းရည် သည် တနှစ်ပြီး တနှစ်၊ တလပြီးတလ၊ တရက်ပြီးတရက် လူးထူးခြားခြားကြီး အံ့ဩဘွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲလျက် ရှိနေပေသည်။

၁၉၃၅-ခုနှစ်က ဆွီဒင် ပြည်သား အားပြေးသမားတဦးဖြစ်သူ ဂန်ဒါဟိတ် ဆိုသူသည် တမိုင်ခရီးကို ၄ မိနစ် ၂၈ ကန့် ဖြင့်ပြေး၍ စံချိန်သစ်တင်ခဲ့ရာ ၁၉၅၄-ခု နှစ်တွင် မြိတ်နိုင်ငံမှ ရော့ဘာ အနော် စတာ ဆိုသူက ၄ မိနစ်ဖြင့် စံချိန်သစ် တင်ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ ၁၉၆၃-ခုနှစ်တွင် မူ ၁၄-နိုင်ငံမှ အပြေးသမား ၃၅-ဦးက ၄ မိနစ်အောက်စံချိန်ဖြင့် ပြေးနိုင်လာခဲ့ ကြသည်။ ၁၉၆၈-ခုနှစ် မက်စီကို အိုလံ ပစ်ဘွင်ကား မြန်မြန်ပြေး၊ ဝေးဝေးပစ်၊ မြှင့်မြင့်ခုန်သော စံချိန်များသည်၎င်း၊ ရေလွှာသင့်ဖြူးတွင် မြူးလေသည့် ရေ ကူးသမားတို့၏စံချိန်တို့သည်၎င်း၊ လေ တွင်ထိုးဖောက်ပြေးသော စက်ဘီး သမားတို့၏ စံချိန်များသည်၎င်း၊ ခွန် အားအကြီးဆုံး ဟု စွမ်းရည်ပြသနေကြ သည့် အလေးမသမားကြီးတို့၏ စံချိန် များသည်၎င်း၊ အံ့ဩမကုန်နိုင်ဘွယ်ဟု ဆိုရလောက်အောင် တိုးတက်ကောင်း မွန်လာခဲ့ရပေသည်။

• ၁၉၆၀ ခုနှစ်က ရောမအိုလံပစ်တွင် အာမင်ဟယ်ရီ(ဂျာမနီ)က မီတာ ၁၀၀ စံချိန်သစ် ၁၀ ဒဿမ ၂ စက္ကန့်ဖြင့် တင်ခဲ့သည့် အခါတွင် မဝေးလှသော ကာလတွင် ၁၀ စက္ကန့်စံချိန်ဖြင့် ပြေးနိုင် လိမ့်မည်ဟု ကမ္ဘာ့အားကစားလောက တွင် ခန့်မှန်းခဲ့ကြသည်။ ခန့်မှန်းခဲ့ကြ သည့်အတိုင်းလည်း ၁၉၆၄-ခုနှစ် တိုကျို အိုလံပစ်ဆုတံဆိပ်အခါတွင် ဘော လ်းဟေး(အမေရိကန်)က ၁၀ စက္ကန့်ဖြင့် စံချိန်သစ်ပြုလိုက်နိုင်သည်။ ယင်းစံချိန် မှာလည်း တိုကျိုအိုလံပစ် လွန်လာခဲ့

စံချိန်ကောင်းစေသည့်အချက် ၅-ချက်

သည့်အချိန်မှစ၍ လူသားတို့၏ ခြိမ်း ချောက်မှုကိုခံလာခဲ့ရပြန်သည်။ တနည်း အားဖြင့် လူသားတို့၏အားထုတ်မှု ကြိုး ပမ်းမှု၊ လုံ့လပြုမှုတို့ကြောင့် ရေရှည် တည်တံ့ မနေနိုင်တော့ပဲ ချာလီဂရင်း၊ ဂျင်မီဟိုင်း(အမေရိကန်)စသည့် အပြေး သမားတစ်ဦးကြိုးပမ်း ထိုးနှက်မှုအား တွင် တရားမဝင်သေးသော ၁၀ စက္ကန့် အောက် စံချိန်များသို့ပင် ရောက်ခဲ့ရ သည်။ ၁၉၆၈-ခုနှစ် အောက်တို ဘာ မက္ကစီကို အိုလံပစ် ပွဲတော် တွင်မူ ၁၀ စက္ကန့်အောက် စံချိန် သည် အတည်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ဂျင်မီဟိုင်း(အမေရိကန်)က မီတာ ၁၀၀ ကို ၉ ဒဿမ ၉-စက္ကန့်ဖြင့် တကယ်ပြေး ပြလိုက်လေသည်။ ယင်းစံချိန်ကဲ့သို့ပင်

ပြေးခဲ့သည့် အိုလံပစ်တွင် အားကစား စံချိန်ပေါင်း များစွာသည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ကျိုးသွားခဲ့ကြ ရပေသည်။

ကျွမ်းကျင်သူအားကစား ဝေဖန် ရေးသမားတဦးက လူသားတို့၏ အား ကစားစွမ်းရည်ထက်မြက်မှုကို အားထံ အကူပြုသည့် အချက်များမှာ ယှဉ်ပြိုင် သူဦးရေတိုးတက်များပြားလာခြင်း၊ ယှဉ် ပြိုင်သူတို့၏ အလုံးအရင်း၊ အရပ်အ မောင်းမြင့်မားကြီးထွားလာခြင်း၊ လေ ကျင့်နည်းတိုးတက်ကောင်းမွန်လာခြင်း၊ နည်းစနစ်ပိုင်းတွင် တီထွင် ဆန်းသစ်မှု ရှိလာခြင်းနှင့်အသုံးပြုသည့် ဗစ္စည်းကိရိ ယာများ ကောင်းမွန်လာ ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြထားပေသည်။

ယှဉ်ပြိုင်သူဦးရေ

မျက်မှောက်ကမ္ဘာတွင် နိုင်ငံတိုင်း၌ အားကစား လှုပ်ရှားမှုကို ဦးစားပေးထားကြလေရာ မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ်ကပင် အားကစားကို နေ့စဉ်ကျလေ့ကျင့်ခွင့်ရထားခဲ့ကြသည်။ အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲများတွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်သည့် နိုင်ငံဦးရေနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သူဦးရေကို ချိန်ထိုးကြည့်လျှင်ပင် ယင်းအချက်မှာ ပေါ်လွင်နေသည်ကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ် ဧရာမအိုလံပစ်တွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်သူဦးရေ ၅၂၉၆ နိုင်ငံ ဦးရေ ၈၄၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တိုကျိုအိုလံပစ်တွင် လူဦးရေ ၅၅၅၁၊ နိုင်ငံဦးရေ ၉၄ နှင့် ၁၉၆၈ မက္ကစီကို အိုလံပစ်တွင် ပါဝင်သူဦးရေ ၇၀၀၀ ခန့်နှင့် နိုင်ငံဦးရေ ၁၀၆ ရှိလာခဲ့ခြင်းတို့မှာ ယှဉ်ပြိုင်သူဦးရေ တိုးတက်မှုကို ဖော်ပြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထွားကျောင်းလာသောယှဉ်ပြိုင်သူ

ယနေ့ နိုင်ငံတကာ အားကစား ပြိုင်ပွဲများတွင် ယှဉ်ပြိုင်သူတို့၏ အရပ်အမောင်းနှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်ထွားကျောင်းသန်မာမှုတို့မှာ ယခင်အခါများကထက် ပို၍ ပြည့်စုံနေသည်။ လူနံ့ခံသည့် ၂၀ နှစ်ခန့်ကလူသားတို့၏ အခြေအနေနှင့် မျက်မှောက်လူသားတို့၏ အခြေအနေမှာ နှိုင်းယှဉ်မရလောက်အောင် ကွာခြားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ စစ်အတွင်း ဂျပန်လူမျိုးတိုင်း၏ ပျမ်းမျှ အရပ်သည် ၅.၁ ပေ ၃ လက်မရှိရာမှ ယနေ့သော် ၅ ပေ ၆ လက်မရှိ နေခြင်းမှာ ထင်ရှားသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

အရပ်ရှည်သူသည် ခြေတံ ပိုရှည်သည်။ ခြေလှမ်းကျယ်ကျယ် လှမ်းနိုင်သည်။ အမြန်ပြေးသော် အရောက်မြန်သည်။ အမောလှည်း သက်သာသည်။

ယနေ့ အကျော်အမော်အပြေးသမားတို့သည် အရပ်ရှည်သူနှင့် မဟုတ်ပါလား။ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျောင်းလာသူ။ တောင့်တင်လာသူတို့တွင်လက်မောင်းခွန်အား ပိုပြည့်စုံသည်။ လက်ဖဝါးကြီးများ ကြီးမားကျယ်ပြန့်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ဝေးဝေးပစ်ရမည့် ပြိုင်ပွဲများတွင် သာမန်လူတို့ထက် အစွမ်းထက်ကြရသည်။

လေ့ကျင့်နည်း တိုးတက်လာခြင်း

မြန်မြန်ပြေးနိုင်ရေး၊ ရေရှည်ပြေးနိုင်ရေး၊ မြင့်မြင့်ခုန်နိုင်ရေးတို့အတွက်တီထွင်လေ့ကျင့်နေကြသည့်သော ဖြစ်သည်။ တမိုင်ပြေးပွဲတွင်လေး မိနစ်ခံချိန်ပြိုင်ပြေးနိုင်ရေးအတွက်တပတ်လျှင်မိုင်တရာပြေးသူရှိသကဲ့သို့ ရေရှည်ပြေးနိုင်ရေးအတွက် သံတောတွင်အပြေးကျင့်သူတောင့်ဆင်းတောင်တက် အပြေးကျင့်သူများရှိခဲ့သည့်ယင်းသို့ခရီးဝေး၊ ခရီးကြမ်းအပြေးကျင့်သူတို့အတွက် အကျိုးရှိစေနိုင်သော (Isometric Contraction) ကြက်သားပြင်တို့ကို အလေ့အကျင့်ပြုပေးသည့်နည်းကိုလည်း ယခုအခါအသုံးပြုနေပြီဖြစ်၏။

နည်းစနစ်ပိုင်း

ကမ္ဘာ့စံချိန်များကျိုးကြရခြင်းတွင် နည်းစနစ်ပိုင်းသည် အဓိကဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဥပမာ အမြင့်ခုန်နည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကတ်ကျေးကိုက် ခုန်နည်း၊ Scissor တန်းပေါ်တွင် ကိုယ်ကို မှောက်ကာ လှုပ်ရှား၍ ခုန်နည်း (Western Roll) စသဖြင့် ခုန်နည်းများ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲလာသလို စံချိန်များ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာရခြင်းများပင် ဖြစ်သည်။

အားကစားပစ္စည်း ကိရိယာ

အားကစားသမားတို့၏ စံချိန်ကောင်းလာရေးတွင်အားကစားပစ္စည်း

စာမျက်နှာ ၂-၄ အဆက်

ကျောင်းသားလူငယ်များသည်လူသားမမြောက်သေး၍ လုပ်ငန်းခွင် မဝင်ရသေးသူများဖြစ်ကြပေရကား၊ လုပ်သားပြည်သူများကဲ့သို့ ကုန်ထုတ် လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း ကိုယ်ထိသက်ရောက် လုပ်နိုင်ကြပြီးမည် မဟုတ်ပေ။

ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုနှင့် လျော်ကန်ညီညွတ်သော အတွေ့အမြင်သစ်ခံယူချက်အသစ်များကိုလေ့လာခံယူ၍ မိမိကျောင်း၌သင်ကြားရသော သင်ခန်းစာများကို အကောင်းဆုံးတတ်ပွန်အောင် ကြိုးစားခြင်း၊ စာရိတ္တအကျင့်သိက္ခာအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခြင်း၊ ကိုယ်စေ့စိတ်ပါ ကျန်းမာဆုံး ကြိုးပမ်းဆုံးသန်မာဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခြင်း၊ မိမိကိုယ်သည့် တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးဝင်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခြင်း စသည်တို့သည့်ပင်လျှင် ကျောင်းသားလူငယ်များအတွက် အကောင်းဆုံးပါဝင်ကြိုပမ်းခြင်းဟု နှလုံးသွင်းကြရမည်ဖြစ်ပေသတည်း။

ကိရိယာများကို တီထွင် အသုံးပြု လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပြိုင်ပွဲသုံးပစ္စည်း၊ လေ့ကျင့်ချိန်သုံး ပစ္စည်းများကို တိုင်းထက်တိုင်း၊ တနိုင်ငံထက်တနိုင်ငံအစွမ်းပြထုတ်လုပ်လာကြသည့် အလျောက် အားကစားစံချိန်များ တိုးတက်လာရခြင်းဟု ထနည်းအားဖြင့် ဆိုရပေသည်။ ဥပမာ ဝါးလုံးထောက်ခုန်တွင် ရိုးရိုးဝါးလုံးကို အသုံးပြုခန့်နေရာမှ (Fibre Glass) ကို အသုံးပြု ခုန်လာခြင်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ပစ္စည်း ကိရိယာကြောင့် သက်သက်ဖြင့်ကား စံချိန်များ ကောင်းလာခြင်းမဟုတ်၊ လူ၏စွမ်းအားသာလျှင် အဓိကဖြစ်ပါသည်ဟု အားကစားပါရဂူတို့က ဆိုကြပေသည်။

တက္ကသိုလ် မျိုးထွန်းလင်း

စာမျက်နှာ (၅၂) အဆက်

ပေါင်းစုံနှင့် ကျန်းသွယ်ဇာတိ (ဒုတိယအဆင့်) လူရွေးပွဲဆိုလျှင် အောင်မြင်မှုမှ တိုးတက်လာသည်ဟု သက်ဆိုင်ရာတို့က ယူဆကြပေသည်။

ဤပွဲနှင့်ရန်ကုန်တိုင်းကျောင်းပေါင်းစုံပွဲကို လေ့လာကြည့်လျှင် အမျိုးသား တဦးချင်း ပွဲအတွက် ၇၃-ဦး၊ အသင်းလိုက်တွင် ၁၆-သင်းနှင့် အမျိုးသမီးတဦးချင်းပွဲ၌ ၃၇-ဦး၊ အသင်းလိုက်တွင် ၆-သင်း ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပေသည်။ ရန်ကုန်တိုင်းရှိ ကျောင်းများမှ ပါဝင်ခဲ့ရာ အထူးသဖြင့် လက်တက်လူငယ်လူရွယ် အများဆုံးပါဝင်သောနှစ်ဟု ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

အမျိုးသား တဦးချင်းတွင် မောင်စင်း(ဇိုလ်တထောင် ၆)က ပထမရရှိပြီး ကျော်သန်း(ဗဟန်း ၂)က ဒုတိယရရှိခဲ့၏။ အသင်းလိုက်တွင် ဗဟန်း အထက ၂ က ဗိုလ်စွဲခဲ့ပြီး အထက ၃ ပုဇွန်တောင်က ဒုတိယလိုက်ခဲ့၏။ အမျိုးသမီး တဦးချင်းတွင် သန်းသန်းလွင် (ပန်းဘဲတန်း ၁)က ပထမနှင့် မလေးခင် (ပန်းဘဲတန်း ၁)ကပင် ဒုတိယရရှိကာ အသင်းလိုက်၌ (ပန်းဘဲတန်း အထက) ကပင် ထပ်မံတံခွန်စိုက်ခဲ့ပြီး အထက ၄ အလုံက ဒုတိယရရှိခဲ့ကြပေသည်။

ယင်းရန်ကုန်တိုင်း ကျောင်းပေါင်းစုံပွဲအနေနှင့်မူ ယခင်က ဆုရခဲ့ကြသော ဝါရင့် ပင်ပေါင်သမား အတော် များများမှာ စာမေးပွဲနှင့် နီးကပ်နေ၍ မပါဝင်နိုင်ကြဘဲ ငယ်ရွယ်သူ လက်သစ်တက်သစ်စ ကျောင်းသားကျောင်းသူ အများဆုံး ပါဝင်ထားသဖြင့် ယင်းတို့၏ အစွမ်းကို ယခုအခါ သက်သက် လေ့ကျင့်ပေးရန်အတွက် ပင်ပေါင်အဖွဲ့ချုပ်နည်းစနစ်ဆိုင်ရာမှ စီစဉ်လျက်ရှိပေသည်။

အဆိုပါပြိုင်ပွဲနှင့် အတူ ကျင်းပခဲ့သော ကျန်းသွယ်ပထမဒုတိယဆင့် လူစစ်ရွေးပွဲမှာကား အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပထမအဆင့် ရွေးချယ်ခဲ့သော အမျိုးသား ၁၇-ဦး၊ အမျိုးသမီး ၁၂-ဦးတို့ ထပ်မံပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနောက်မှ အမျိုးသား ၈-ဦး၊ အမျိုးသမီး ၆-ဦးကို ဒုတိယအဆင့် ရွေးချယ်ကာ လေ့ကျင့်ပေးရန် စီစဉ်လျက်ရှိ၏။ ပေပေ ၁၀၊ ၁၀၊ ၁၀-၄ ကနေ့မှစပြီး မေလကုန်အထိ တပတ်လျှင် ၆-ခုက် လေ့ကျင့်ပေးပြီးပါက ဇွန်လ ၉-ခုက်နေ့၌ ကျင်းပမည့်အမျိုးသားတံခွန်စိုက်စားပွဲ တင်တင်းနှစ်ပြိုင်ပွဲအား၌ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အသင်း အဖြစ် ရွေးချယ်လေ့ကျင့် ပေးသွားဦးမည်ဖြစ်ပေသည်။

ယခုအခါ ဒုတိယအဆင့် ရွေးကားသူများမှာ အမျိုးသားများကား၊ အဝေ (တက္ကသိုလ်)၊ အောင်ရှိန် (ကျောင်းသား)၊ မောင်မြင့် (အလုပ်သမား)၊ ကိုထွန်းရွှေ (စက်မှု တက္ကသိုလ်)၊ မောင်မောင်ဝင်း (ကုန်သွယ်ရေး)၊ တင်ထွန်း (အိုင်ဂီစီ)၊ မျိုးဝင်း (တက္ကသိုလ်) နှင့် ကျော်မောင် (စက်မှုတက္ကသိုလ်) တို့ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီး ၆-ဦးမှာ မောင်တင် (ဆရာမ)၊ ခင်မောင်လွင် (ဆေး ၁)၊ ခင်စန်းရီ (ကျောင်းသူ)၊ မရွှေယဉ် (ကျောင်းသူ)၊ မခင်ဝေ (ကျောင်းသူ) နှင့် ခင်သန်းမြင့် (ဆေး ၁) တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မြန်မာစားပွဲတင် တင်းနှစ်၏ ခရီးကို ပြန်ကြည့်လျှင် အောင်မြင်မှု ရလာသည်မှာ မကြာသေးဟု ဆိုရပေမည်။ ပြည်တွင်းအဆင့်မှ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပြည်ပပြိုင်ပွဲများသို့ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခြင်း မှာလည်း သက်တမ်းအားဖြင့် နုနယ်လှသေးတော့၏။ ထို့ပြင်အားကစားနည်းစနစ်၊ လေ့ကျင့်ရေးစသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ပြည်ပမှနည်းပြဆရာများကို ခေါ်ယူခြင်း၊ ပြည်ပသို့ ပညာသင်စေလွှတ်ခြင်းများ မရှိသေးပေ။

သက်ရှိလည်း ပြည်ပမှနည်းပြဆရာများကို ခေါ်ယူခြင်း၊ ပြည်ပသို့ ပညာသင်စေလွှတ်ခြင်းများ မရှိသေးပေ။

မြန်မာပင်ပေါင် အဖွဲ့သည် အရှေ့တောင်အာရှ ကျန်းသွယ် ပွဲများတွင် အမျိုးသားတန်း၌ ပထမအကြိမ်ဒုတိယအကြိမ်နှင့် စတုတ္ထ အကြိမ်တို့တွင် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပြီး တတိယအကြိမ် (ကွာလလန် ပွဲ)၌မူ မယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပေ။ အမျိုးသမီးအနေဖြင့်ဆိုလျှင် စတုတ္ထ အကြိမ်ခေါက်ကျန်းသွယ်ပွဲသာ သွားရောက်၍ ဦးဆုံးယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပေသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ ၁၉၆၉-ခုနှစ်တွင် ကျင်းပမည့် မြန်မာအကြိမ်မြောက် ကျန်းသွယ်ပွဲတော်မှ မြန်မာနိုင်ငံသည် အိမ်ရှင်နိုင်ငံအဖြစ်လက်ခံ ကျင်းပမည်ဖြစ်ရာ အိမ်ရှင်နိုင်ငံသည် နာဆုံးတန်းတနေရာမှာတော့ နေ၍မဖြစ်ပေ။ အနည်းဆုံး ဆုမရရှိသည့်ဘက် အလယ် အလတ်တန်းတနေရာမှ လိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များက အလယ် အလတ်တန်းတနေရာမှနေ၍ ထိုထက် မြင့်မားစွာ ကြေးငွေရွှေ စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့် တက်လှမ်းမှန်းဆဲနိုင်အောင် ယခုကတည်း အားသန်ခွန်စိုက်လေ့ကျင့်ပေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရပေသည်။

အချုပ်အားဖြင့် ဆိုရလျှင် ကျန်းသွယ်ပွဲတွင် မြန်မာစားပွဲတင် တင်းနှစ် ပြိုင်ပွဲဝင်သူများသည် ဆုအဆင့်များနှင့် အလယ်အလတ်တန်း တနေရာမှရပ်သည့် နေနိုင်ရန်မှာ တနှစ်ခန့်မျှသော အချိန်အတွင်း ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့၊ ဥာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ အားကစား မောင်မယ်များ အနေဖြင့် ကြိုးစားလေ့ကျင့်သွားရန် လိုအပ်နေပြီဟု တိုက်တွန်း ရပေသည်။

မောင်တောင်းမြင့်

ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၂-လမ်း။ အမှတ် ၁၈၄၊ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်၊ (ယာထိမှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၁၁၂၁) တွင် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ဦးအုန်းကျော် (မောင်ကျော်သာ) က တည်းဖြတ်၍ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး-ဦးဝင်းဇော် (မင်းယုစေ) ထုတ်ဝေသူ ယာထိမှတ်ပုံတင် အမှတ် (၀၁၁၀၂) က (တယ်လီရန်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး- ၁၇၂၄၇၊ အယ်ဒီတာ- ၁၆၅၅၅)

ကစားရာတွင် နေရာ
ကျန်း၍ စရိတ် ငြိမ်းပြီး
လျင် လူတိုင်း ကစားနိုင်
သော အား ကစားမျိုး
လည်း ဖြစ်ပြီး ခွန်အား
စိုက်ထုတ်ခြင်း၊ လျင်မြန်
ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ သက်
လုံကောင်းခြင်း၊ ကျွမ်း
ကျင်မှု လိုခြင်း စသော
အချက် များတွင် မူ အ
ခြားသော အား ကစား
မျိုး များထက် မနိမ့်ကျ
သောအဆင့်ရှိသည့်အား
ကစား တမျိုးကို ဖော်ပြ
ပါဟု ဆိုလျှင် ပင်ပေါင်
(စားပွဲအင် တင်းနစ်) ကို
ပင်ညွှန်း ဆိုရ ပေလိမ့်မည်။

‘ပင်ပေါင်’မှာ ကစားရာတွင် နေရာ
ကျယ် မလိုလှဘဲ စရိတ်ငြိမ်းခြင်း၊ အကုန်
အကျ အကဲသတ်ခြင်းနှင့် အနိမ့်ဆုံး ဝင်
ငွေရှိသူများပင် ကစားနိုင်သည်။

လောင်း
ပေါင်းစုံ
နှင့်
လူနား
အသက်
ပင်ပေါင်
မြိုင်ပွဲ

မျှော်ကြောင်း(မင်း)

လျင်မြန်မှု၊ ကြံ့ခိုင်မှု၊
ကျင်လည်မှု၊ စိတ်ဓာတ်
ကောင်းမှုနှင့် သက်လုံ
ကောင်းမှုတို့ကို အသုံးပြု
ရသည့်ကစားနည်းတရပ်
ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် လည်း
ယခုအခါ လူငယ်လူရွယ်
များ မှအစ အသက် အ
တော် အတန် ကြီးရင့်သူ
များအထိတိုင် အလယ်
တန်း ကျောင်း မှ တက္က
သိုလ်များ အဆုံး စက်ရုံ
အလုပ်ရုံများနှင့် ရုံးဌာန
များဘက်တိုင် ကျယ်ပြန့်
လျက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပင်ပေါင် ကစားနည်းမှာ လူတန်း
စား အသီးသီးသို့ ကျယ်ပြန့်လာသည်
နှင့်အမျှ ပြိုင်ပွဲများမှာလည်း အဆင့်မြင့်
၍ တိုးတက်အောင်မြင်လာလေပြီ။
၁၉၆၉-ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၁-ရက်နေ့မှ

သို့သော် ကြက်တောင်၊ တင်းနစ် ၁၈-ရက်နေ့ အထိ အောင်ဆန်း ကွင်း၌
စသည့် ကစားနည်းများ ကဲ့သို့ပင် ကျင်းပခဲ့သော ရန်ကုန်တိုင်း ကျောင်း
အား ကစား သမား တို့၌ ရှိခဲ့မည် စာမျက်နှာ (၅၁) ၌

ရှေ့ဆောင်လူငယ်
၁၉၆၉-၇၅ ခုနှစ်
အမှတ်-၈၀၄၊ ၃၂-အင်း၊ ရန်ကုန်မြို့
အဖွဲ့ ၅ အမှတ် ၈
တယ်ဝါရန်၊ ၁၄၆၅၅

မာတိကာ

ဖက်ဆစ် ဆန်ကျင်ရေးတာဝန်	၁၂
လူငယ်ပုံပြောင်	မြေဇာ...၃
ဇာဝေါ	သန်းကြွယ်...၄
အခြေခံပန်းချီ	ဦးအကြည်...၆
လူမှုတော်လှန်ရေး	မြတ်အေး...၇
ဧည့်သည်ရင်းနှီးမှု	၈
ပညာတရပ်	အောင်ရဲညွန့်...၉
ဒီပွဲကစားနည်းများ	၁၀
လေကြောင်းပညာ လေသူရဲတဦး	၁၂
မျိုးဆက်မြတ်လူလူလေလင်း	၁၃
ဆင်းတုနှင့် သဲကန္တာရ	၁၆
မောင်လူအေး	၁၆
လူငယ်လေကြောင်းအဖွဲ့ သီတာ	၁၇
လူတိုနေရာ ဤကမ္ဘာ	ဦးဝင်းစိန်...၁၉
ဆိုဗီယက် ရှေ့ဆောင်လူငယ် ဝန်များ	မြတ်ကျော်...၂၁
ကြက်တက်ခြင်း ဆရာဝန်တင်ရွှေ	၂၃
ကဗျာဖြင့်ပွဲ	၂၅
လူငယ်သတင်းဓာတ်ပုံ	၂၆
ညီညွတ်ခြင်း၏ရလဒ်	မြေရိုင်း...၃၁
အသုံးဝင်ဆုံးသတ္တု လှမြင့်(၁၇၆)	၃၅
ရဲဘော်ကလေး	ဂယက်နီ...၃၇
တံငါနားနီးတံငါ ပုဆိုးနားနီးပုဆိုး	၃၉
သင့်သင့်နှယ်(ပျဉ်းမနား)	၃၉
အမြင့်ကိုအောင်နိုင်သူ	၄၆
ခင်မောင်ထွေး(ပျဉ်းမနား)	၄၆
ခြင်းလုံး	ကျော်ကျော်သိန်း...၄၇
ဝံချိန်ကောင်းစေသည့် အချက်၅-ချက်	၄၉
တက္ကသိုလ် မျိုးထွန်းလင်း	၄၉
ကျောင်းပေါင်းစုံနှင့်ကျွန်းဆွယ်	၅၀
ပင်ပေါင်ဖြင့်ပွဲ	၅၁
မောင်ကောင်းမြင့်	၅၂